

AS

ČASOPIS STUDENATA ASPIRE AKADEMSKA GODINA 2011./2012. broj 1

- **TAEKWONDO
BLIZANKE**
Sestre
Zaninović
na OL

- **TINA MIHELIĆ**
Punim jedrima
naprijed

- **FUTSAL**
Pogled iznutra

- **BARCA BARCA**
Studenti Aspire PRVI
u Barcinoj La Masiji

- **Mijenjajmo
Zakon o Sportu**
Sportski menadžer
nije sportski agent

AS

Časopis studenata Aspire

Broj 1

Akademska godina 2011./2012.

**VISOKA ŠKOLA
ZA SPORTSKI MENADŽMENT**Mike Tripala 6
Tel. 021/382 802
www.aspira.hr**Direktor:**

Milivoj Jerkunica

Dekan:

doc. dr. sc. Slobodan Dragičević

Predsjednik Upravnog vijeća

Alen Jerkunica, mag.oec.

Za izdavača**Glavna urednica**

Ada Reić, mag.soc.

Uredništvo:Banić Damir
Banić Katarina
Kamenjarin Ivana
Kay Mandić Katarina
Radić Dora
Radnić Luka
Vujević Boris**Fotografije časopisa:**Arhiva Aspire
Foto Studio Blagec
Veljko Martinović – fotografija
novinarskog tima**Grafičko oblikovanje**

Tiratura d.o.o.

Tisak:**Naklada**

sadržaj

Razgovor s prof. dr. sc. Željkom Mrklićem, prvim dekanom Aspire	4
Josip Reić, prvi Aspirin diplomant!	5
Obrazovanje sportskih menadžera	6
Inovacije na Aspiri	8
Budućnost hrvatskog nogometa: profesionalizam ili amaterizam	9
Nezaboravno studijsko putovanje u Barcelonu	10
Studenti Aspire prvi u Barcinol LA MASIJ!	12
Suradnje	14
Mijenjajmo Zakon o sportu	15
Futsal - pogled iznutra	16
Vatreni Igor Štimac: 'Hajduk je vječna ljubav!'	18
100 godina Hajduka s prvom i drugom Aspire	20
Problemi malih i srednjih sportskih poduzeća	22
Navijačka fotelja za finale EURA	24
Praznovjerje u sportu	26
Tina Mihelić	28
Blanka Vlašić	32
Sandra Paović	34
Žene u sportu na vodećim pozicijama	37
Luka Miolin	38
Joga kao istinsko stanje našega bića	41
Katarina Banić	42
Ana I Lucija Zaninović	44
Ženska sjedeća odbojka	48
Sportske igre mladih	50
Helena Jurišić	53
Projekt 'DJEČJI GRAD'	54
Sportsko pravo	56
Sa šefom na paintball	57
Marijo Možnik	58
Steve Jobs, čovjek ispred svoga vremena... ..	61
Kuća slave splitskog sporta	62
Hrvoje Vejić	66
Flash mob	68
Srednjoamerička igra loptom	70
Robert Pauletić	72
Sport i njegova uloga u društvenim transformacijama	74
Marin Mijić, najbolji na Aspiri... ..	76
Sveta anonimnost	78
Dan kada je cijeli Split dočekaio svoga prvaka	79
Najprofitabilniji nogometni klubovi Europe	80
Jeste li znali	82

Riječ dekana

Iskreno me obradovala vijest da, zahvaljujući našim mladim i agilnim kolegicama i kolegama izlazi prvi broj lista «AS». Iako smo mlada, tek rođena Visoka škola, koja je ove akademske godine dala prve diplomante, već se u nama začela potreba da izrazimo svoje misli, stavove, da analiziramo prošlost, sadašnjost i predložimo smjernice za budućnost.

Isto tako se nadam da će dopisnici našeg Asa biti dobri kroničari i bilježiti sve bitne događaje, relevantne za razvoj Škole, a i ujedno i interesantne za čitatelje.

Stoga pozivam sve naše studente, profesore, vanjske suradnike i brojne prijatelje da svojim prijedlozima obogate naš list, učine ga aktualnim, interesantnim i šarolikim. Unaprijed se veselim prvom broju našeg Asa i svima zahvaljujem na suradnji,

Vaš dekan

dr. sc. Slobodan Dragičević

Riječ urednice

Poštovani čitatelji!

Tijekom višemjesečnog praćenja, pisanja i istraživanja aktualnih sportskih i inih tema novinarski klub Aspire napravio je sjajan zadatak – blistavi opus vrhunskih sportskih postignuća te intervjuja s najvećim sportskim imenima.

Boris, Damir, Dora, Kame, Katarina, Kay i Luka studenti su koji su uz svoje redovne fakultetske obveze pronašli vremena da se okušaju u pisanju, čemu su se posvetili profesionalno i strpljivo. Dokaz da su u svom cilju uspjeli jest pred vama – AS u svom prvom, spektakularnom izdanju!

Ne sumnjam da će i svaki sljedeći broj biti ispunjen velikim poslovnim ostvarenjima koje će Aspira realizirati, kao i veličanstvenim uspjesima sportaša koji ostavljaju neizbrisive tragove u povijesti sporta.

Zahvaljujem novinarskoj ekipi na predanom radu i bogatoj mašti i želim im puno uspjeha u daljnjem školovanju, a Vama, dragi čitatatelji, puno dobrog i zanimljivog štiva!

Ada Reić, mag.soc.

Razgovor s prof. dr. sc. Željkom Mrkličem, **PRVIM DEKANOM ASPIRE**

'Izgleda neskromno, ali moglo bi se reći da je Aspira nedugo nakon početka rada postala brend grada Splita, a i mnogo šire'.

• Doktore Mrkliču, prisjetite se samih početaka Aspire, koje ste planove i očekivanja tada imali i jesu li se realizirala?

Polovinom 2008. g. imenovan sam od osnivača Visoke škole privremenim dekanom. Te godine intenzivno smo radili na sastavljanju Statuta, Pravilnika i drugih akata, oformljenju studentske referade i sve potrebne dokumentacije za normalan rad ustanove kao i na potrebnom elaboratu za dobivanje dopusnice za rad od Ministarstva. Sve smo ove poslove uspješno priveli kraju i u proljeće 2009. dobili dopusnicu, kako bismo u akademskoj godini 2009./10. mogli konačno prići i upisu prvih studenata. Na samom početku akademske godine proradila je i studentska referada koja je naknadno elektronički povezana s Ministarstvom. Već na samom početku rada realizirali smo gotovo sva naša očekivanja i ugodno bili iznenađeni odazivom na koji je naš studijski program Sportskog menadžmenta naišao.

• Koliko je vremena, truda i volje trebalo uložiti u samom početku Aspire da bi ona postigla današnji uspjeh?

Kada sad gledam na sam početak čini mi se da je to nekako išlo samo od sebe. Imali smo neizmjerenu energiju i entuzijazam kao i sreću da smo u prvoj generaciji upisali zaista izvrsne studente, među kojima i neke od vrhunskih sportaša i olimpijaca. Međutim, na promidžbenim djelatnostima, u kontaktima s Olimpijskim odborom, što je kasnije rezultiralo i potpisivanjem ugovora o suradnji, u organiziranju niza prezentacija među populacijom maturanata, g. Milivoj kao osnivač i g. Alen Jerkunica kao predsjednik Upravnog vijeća Visoke škole i ja kao dekan, sa drugim suradnicima, uložili smo zaista velike napore.

• Kada se osvrnete na protekle tri godine Aspirinog djelovanja, što Vam se čini, koliko toga se postiglo? Koliko je, prema Vašem mišljenju, Aspira postala respektabilna škola, koliko je napredovala?

Mislim da smo postigli i više nego što smo očekivali. Suradnja s Olimpijskim i Paraolimpijskim odborom, nizom sportskih saveza, velikim brojem udruga i klubova rezultirala je time da se uskoro saznalo za Aspiru u cijeloj našoj zemlji pa i u regiji, što potvrđuje i upis nekih od najvećih imena hrvatskog sporta već u drugoj generaciji studenata. Izgleda neskromno, ali moglo bi se reći da je Aspira nedugo nakon početka rada postala brend grada Splita, a i mnogo šire.

• Kakav je stručni kadar Aspire? Što studenti dobivaju obrazovanjem na Aspiri?

Od samog početka angažirali smo vrhunske stručnjake iz pojedinih područja menadžmenta, kineziologije i sporta od

kojih je većina s doktoratom znanosti. Nekoliko je stručnjaka iz nama susjednih zemalja. Nekoliko asistenata prošlo je već i proceduru izbora u predavačka zvanja, tako da Aspira radi i na stvaranju mladih kadrova, među kojima nekoliko njih završava specijalističke poslijediplomske i doktorske studije.

Kao jedina visokoškolska institucija u Hrvatskoj koja obrazuje kadrove iz područja Sportskog menadžmenta Aspira svojim studentima pruža visokostručno obrazovanje takvog profila koje do sada u nas nije postojalo. Upravo su ovih dana na tržište rada izašli naši prvi diplomirani studenti. Smatram da će oni svojim znanjem, vještinama i kompetencijama koje su stekli na Aspiri uspješno konkurirati nedostajućim kadrovima na svim razinama u svijetu sporta i u ostalim područjima.

• Kakav je bio osjećaj biti prvi dekan jedine Visoke škole za sportski menadžment u Hrvatskoj? Što je Vama osobno donijelo to iskustvo?

U akademskom svijetu obnašanje dužnosti dekana uvijek predstavlja zadovoljstvo i posebnu čast, a ja sam imao još i taj privilegij da sam bio dekan jedine Visoke škole takve vrste u Hrvatskoj. Čovjek uči tijekom čitavog života i ja sam nastojao svoje bogato pedagoško iskustvo ugraditi u same početke Aspire, a pogotovo u svakodnevnom neposrednim kontaktima sa studentima. Mnogo sam od njih naučio, a nekima sam se posebno dičio i divio na njihovom uloženom trudu u studiju i sportskoj karijeri. Tako stečena iskustva smatram dragocjenim, a mnoge ugodne susrete i zgode pamtit ću čitavog života.

• Kakvu budućnost predviđate Aspiri?

Smatram da se je Aspira već profilirala kao ozbiljna i kvalitetna institucija, da je našla svoje mjesto u našem visokoškolskom sustavu i kao takva nesumnjivo ima i dobru budućnost.

JOSIP REIĆ

PRVI ASPIRIN DIPLOMANT!

Jutro nakon obrane završnog rada. Osjećaj čudan, gotovo nestvaran. Gotovo je? Nekako mi baš te riječi ne izlaze kroz usta, ne mogu vjerovati da su ovako brzo prošle tri godine. Koliko je to dobro? Za nekog mlađeg kolegu to i nije neki problem, za mene pomalo već i jest. Mnoga mi pitanja naviru kroz misli, na mnoga i nemam odgovor. Jesam li danas drugi čovjek u odnosu na jučerašnje jutro? Iskreno, i nisam, ali da li se bolje osjećam? E tu je odgovor potvrđan, osjećam se zaista sretno i ponosno, u prvom redu na sebe. Ispunio sam obećanje dano samom sebi, a morate priznati da je to najteže. Znao sam da mogu i da imam kvaliteta za završiti fakultet i postati akademskim građaninom Lijepe naše, ali jedno su želje a drugo je to provesti u djelo. Trudio sam se naučiti nešto novo, proširiti vidike, upoznati profesore, asistente, kolege, dati i svoj doprinos. Dugo godina sam u sportu, bilo s jedne ili druge strane, ali osjećaj da nam nešto nedostaje stalno je bio u mojim mislima. Upravo to mi je dala Aspira i obrazovanje na njoj. Zahvalan sam svim kolegama na mnogim ljutim i žestokim raspravama, bila je to ponekad prava sportska borba u studentskim klupama, ali osjećam ogromno bogatstvo koje sam u tim borbama dobio. Mnoge neprospavane noći su iza mene, mnogi sretni i manje sretni trenuci naviru na sjećanje. Ali ako me pitate bi li opet ponovio isto, odgovor je da, i to s još većim guštom. Pripadam prvoj generaciji koja je imala tu čast studirati sportski

'Bila je to ponekad prava sportska borba u studentskim klupama, ali osjećam ogromno bogatstvo koje sam u tim borbama dobio'

menadžment, do tada potpuno nepoznat u Hrvata. Svi su nas čudno gledali u samom početku, a danas? Danas čestitaju znanci i neznanci, mnogi se raspituju i ako baš želite znati, istu večer nakon prezentacije završnog rada dobio sam poslovnu ponudu. Zvuči čudno u današnjim vremenima? Neka vam ovo bude put i vjera da i vas sutra čeka isto, zato se potrudite što prije diplomirati i uživati u tom malom papiru baš kao i ja sada. Želim i ostalim kolegama puno uspjeha, što više znanja i što manje nervoze. Ja jesam prvi, tako se to dogodilo, i nemojte misliti da sam zbog toga nešto posebno ponosan. To je ovaj put tako ispalo, drugi put će netko drugi. Ponosan sam što sam uspio završiti sve u roku, na to sam zaista ponosan. I ponosan sam što otvaram novu stranicu kojom nas je povezala Aspira, stranicu na kojoj postoje vrata na koja uvijek možete pokucati, na kojoj postoje i mnoga druga vrata. To je novo bogatstvo, to je i bio moj prvi cilj kada sam upisao Aspiru. Učili smo, učimo i učiti ćemo kako promijeniti sport, nemojmo propustiti ovu priliku. Od srca vam svima želim puno uspjeha u životu, da s guštom položite sve ispite i da se što prije vidimo u togama i kapama koje ćemo zajedno baciti u zrak. Hvala svim profesorima, asistentima, zaposlenicima Aspire i posebno hvala obitelji Jerkunica.

Vaš Josip Reić

OBRAZOVANJE SPORTSKIH MENADŽERA

‘Potreba za ovim kadrovima u budućnosti sve će više rasti, a realizacija stručnog studijskog programa sportskog menadžmenta sigurno ima svoje opravdanje u našem poslovnom i sportskom okruženju’

Cilj je svake organizacije pa tako i sportske da posluje uspješno i profitabilno, a ekonomski učinci moraju biti veći od ulaganja. Jasno je da bez obrazovanja kadrova za specifične poslovne procese u sportu zasigurno nije moguće ostvariti dugoročne uspjehe o čemu svjedoči i trenutno stanje u hrvatskom sportu. Mnogi klubovi jedva spajaju kraj s krajem, a nemali broj njih je nelikvidno, tj. u blokadi. U momentima recesije na globalnoj i lokalnoj razini kada se zatvaraju radna mjesta i ljudi ostaju bez posla teško je očekivati veća sponzorstva iz gospodarstva. Također, javna poduzeća kao neprikosnovene mecene hrvatskog

sporta zbog velikih gubitaka u poslovanju nisu više u poziciji izdašnog financiranja sportskih organizacija. Sve to ukazuje da će se sport u Hrvatskoj kao što je to praksa u razvijenim zemljama, morati okrenuti samofinanciranju jer će inače ozbiljno stagnirati i neće biti konkurentan u međunarodnim okvirima. Pod pojmom samofinanciranja se „izražava pribavljanje sredstava za pokrivanje troškova – u cijelosti ili djelomično – sportskih aktivnosti prodajom raznovrsnih usluga gledateljima, medijima i poduzećima od strane sportskih organizacija ili organizatora sportskih priredbi“

(Džeba i Serdarušić, 1995.).

Prema posljednjim službenim podacima Državnog zavoda za statistiku u Hrvatskoj postoji 3 543 sportskih organizacija, a organiziranim sportom se bavi 277 165 aktivnih sportaša. Djelatnici u hrvatskim sportskim organizacijama su „najčešće menadžeri koji dolaze iz politike, gospodarskih djelatnosti i sl., koji najčešće nisu kvalificirani za vođenje sporta“.

(Bartoluci i Škorić, 2009.).

Sportske organizacije u Hrvatskoj se najvećim dijelom financiraju iz državnog proračuna. Novac koji se dobije ne može biti dostatan za sportsku organizaciju kojoj su zahtjevi veliki, pogotovo ako se radi o vrhunskom sportu. Moderni sport traži sve više znanja i vještina od sportskih menadžera. Svaka sportska organizacija koja se želi razvijati mora osmisliti svoje poslovanje na dohodovnoj osnovi. Ako sportski menadžment definiramo kao „proces organiziranja i upravljanja sportom ili sportskom organizacijom radi ostvarivanja sportskih i drugih

ciljeva uz racionalno korištenje ograničenih resursa“ (Bartoluci 2002. iz Bartoluci i Škorić, 2009.), onda iz toga proizlazi da bi trebali imati menadžere koji će raznim aktivnostima biti u stanju uprihoditi sredstva za kvalitetan rad i razvoj kluba. Upravo je to bio osnovni cilj za pokretanje Visoke škole za sportski menadžment Aspira čiji kadrovi će ispuniti ove zadaće na dobrobit čitavog društva.

STRUČNI STUDIJ SPORTSKOG MENADŽMENTA

Program stručnog studija sportskog menadžmenta namijenjen je obrazovanju za upravljačke funkcije u sportskim društvima i drugim poslovnim sustavima i za obrazovanje menadžera – zastupnika sportaša, sportskih društava, sportaša pojedinca i sportskih ekipa. Zbog značajnog udjela ekonomskih obrazovnih sadržaja, ovako obrazovani polaznici studija mogu uspješno obavljati i sve druge poslove za koje su potrebna poslovna znanja i vještine.

Programski sadržaji stručnog studija sportskog menadžmenta definirani su s ciljem obrazovanja studenata za poslove sportskog menadžera temeljenih na primjeni menadžerskih znanja i vještina u svim oblicima sportskih aktivnosti uz suvremeni nivo i humanom pristupu kroz zakonito poslovanje i poštivanje ljudskih prava.

Cilj stručnog studija sportskog menadžmenta je obrazovanje stručnjaka za upravljačke funkcije u sportskim organizacijama i obrazovanje menadžera –

zastupnika sportaša primjenom menadžerskih tehnika i vještina.

Temeljni ciljevi kojima teži program studija sportskog menadžmenta su, sukladno temeljnim značajkama Bolonjskog procesa: visoki stupanj vertikalne i horizontalne mobilnosti studenata; veliki izbor programskih sadržaja; fleksibilna organizacija studija studenta (prilagodba programskog sadržaja studija afinitetima studenta uz zadržavanje stručnog zvanja).

Sigurno je da će potreba za ovim kadrovima u budućnosti sve više rasti, a realizacija stručnog studijskog programa sportskog menadžmenta, sukladno tako koncipiranom integriranom studijskom programu, sigurno ima svoje opravdanje u našem poslovnom i sportskom okruženju.

KOMPETENCIJE STEČENE STUDIJEM

Završetkom stručnog studija sportskog menadžmenta, sukladno ovom programu studija, polaznik stječe kompetencije upravljanja sportskim i poslovnim sustavima srednjeg stupnja složenosti na poslovima “middle management-a”, te mogućnost nastavka visokog obrazovanja na specijalističkom diplomskom stručnom studiju. Kompetencije stečene studijem programskog sadržaja sukladno ovom programu mogu se podijeliti na opće i posebne. Opće kompetencije temelje se na cjelovitom obrazovanju koje sadrži temeljna teoretska, metodološka i aplikativna znanja s područja ekonomije, kineziologije, prava, informacijske tehnologije i stranog

jezika. Posebne kompetencije temelje se na visokostručnoj i profesionalnoj osposobljenosti za područje sportskog menadžmenta, sportskog marketinga, menadžmenta sportskih manifestacija, sportskog brandinga, sponzorstva, upravljanja sportskim objektima, agencijskih poslova za sportske organizacije i sportaše pojedince, upravljanja sportskim karijerama.

Kroz sve predmete, u nekim eksplicitno, a u nekim implicitno, studenti su upućeni na svijest o primjeni poslovne etike, profesionalne i šire društvene odgovornosti njihovog budućeg poziva. Studenti su educirani u pravcu razvojne logike upravljanja i primjene poslovanja u sportu u kontekstu znanstvenih disciplina i praktičnog djelovanja u poslovnom okruženju. Poseban značaj ima, programskim sadržajem predviđeno, obrazovanje za uporabu najsuvremenijih informacijskih i komunikacijskih tehnologija u poslovanju. Osnovne (introductory level) i napredne (intermediate level) kompetencije s područja upravljanja i poslovanja u sportu, omogućavaju studentu samostalan profesionalni i osobni razvoj po završenom studiju.

Ako je neosporno da sportske organizacije ostvaruju ekonomske učinke iz kojih podmiruju svoje troškove (poslovanja, rada, poreza) kao i sva druga poduzeća, onda je isto tako neosporno da njima trebaju upravljati školovani sportski menadžeri.

Alen Jerkunica, dipl.oec.

E-mail: alen.jerkunica@aspira.hr

INOVACIJE NA ASPIRI

PROGRAMI KOJI ZNAČE BUDUĆNOST

Cjeloživotno učenje

Aspira je pokrenula Odjel za cjeloživotno obrazovanje koje za sada ima aktivna tri programa usavršavanja. Radi se o Menadžeru turističke destinacije, Menadžeru obiteljskog i malog hotela i Sportskom administratoru. Menadžer turističke destinacije i Menadžer obiteljskog i malog hotela usmjereni su potrebama za rukovođenjem na turističkom tržištu, bilo da se radi o povećanju atraktivnosti pojedine turističke destinacije ili pak malog hotela. Nastava je organizirana na način da se pola nastave svodi na predavanja koja podrazumijevaju radionice, studije slučajeva, razna predavanja stručnjaka iz polja turizma, menadžmenta i marketinga, dok se drugi dio odnosi na konkretnu praksu u turističkoj zajednici, odnosno malom hotelu. Riječ je o 200-injak sati koje se protežu kroz predavanja koja traju gotovo 5 mjeseci. Predavanja su organizirana vikendom kako bi im mogli prisustvovati zaposleni djelatnici, a budući da su verificirani od strane Ministarstva, njihovo savladavanje se upisuje u radnu knjižicu. Sva tri programa su nastala kao rezultat osluškivanja potreba tržišta rada i Aspira nastoji i dalje pažljivo osluškivati potrebe tržišta i prilagođavati kadar njima u vidu povećanja palete programa usavršavanja.

Ljetne škole

Visoka škola Aspira započinje i s radom ljetne škole. Organizirana su tri različita programa:

Ljetna škola sportskog menadžmenta - cilj ovog programa je u kratkom periodu ovladati osnovnim znanjima iz

sportskog menadžmenta, sportskog marketinga, sponzorskih odnosa i produkcije sportskih manifestacija, sportskog brendinga, upravljanja i primjene poslovanja u sportu, upravljanja sportskim objektima te agencijskih i zastupničkih poslova za sportske organizacije, društva, klubove i sportaše pojedince. Program obuhvaća niz predavanja na temu, tečaj hrvatskog jezika te upoznavanje s ljepotama Dalmatinskog kraja. Namijenjen je studentima i svima ostalima koje tema zanima. Drugi je program **Ljetna škola Turističkog i hotelskog menadžmenta**.

Cilj ljetne škole je steći temeljna znanja o menadžmentu i njegovoj primjeni u turizmu i hotelijerstvu. Najbolji način za stjecanje opipljivih znanja je boravak u Splitu, jednoj od najznačajnijih mediteranskih turističkih destinacija. Program uključuje svakodnevna predavanja, tečaj hrvatskog jezika te posjete brojnim turističkim i kulturnim atrakcijama. Škola je namijenjena svima koji žele naučiti kako povećati atraktivnost turističke destinacije i kako na najbolji način njome upravljati. Treći program odnosi se na **Ljetnu školu hrvatskog jezika uz turističke, sportske i kulturne aktivnosti**. Plan ovoga programa je povećanje fizičke aktivnosti djece, upoznavanje s kulturom i jezikom kroz tečaj hrvatskog jezika te posjet značajnim turističkim atrakcijama Dalmacije. Program je osmišljen tako da su djeca svaki dan posvećena drugom sportu, odnosno fizičkoj aktivnosti uz nadgledanje i pomoć mentora. Svakodnevno je organiziran i tečaj hrvatskog jezika, kao i brojna natjecanja te izleti. Osim navedenog, Aspira organizira **tečaj učenja hrvatskog jezika za strance**, bilo da je riječ o početničkom ili naprednom znanju jezika.

Ispiti na daljinu

Aspira omogućava **izvanrednim studentima** s udaljenih mjesta boravka polaganje ispita telekonferencijskim putem. Ovakav oblik polaganja ispita namijenjen je izvanrednim studentima koji ne mogu prisustvovati ispitu na regularan način. Prvi korak kojeg je potrebno učiniti je poslati pisanu Zamolbu studentskoj referadi koja je proslijeđuje Dekanu na odobrenje. Također, studentska služba provjerava dopušta li profesor, čiji je kolegij student odlučio polagati, ovakav vid ispita. Student nakon odobrenja biva detaljno upućen na pravila ponašanja prilikom ispita. Ispit se odvija na način da kamera na katedri Aspire prati rad profesora, a slika ispitanika se prenosi na zaslon računala ispitivača i projicira na platno u dvorani, zajedno s tonom preko razglasnog sustava dvorane. Ovo se odnosi na ispite koji se održavaju isključivo usmenim putem.

Student ispit prijavljuje regularno. Ispiti se održavaju u regularnim ispitnim terminima, iznimno van termina, po dogovoru i odobrenju Dekana.

Ispitu se osigurava nazočnost drugih studenata, odnosno javnost ispita. Aspira je jedina visokoškolska institucija koja omogućava polaganje ispita na ovakav način jer tako nastoji pomoći svim sportašima i drugim izvanrednim studentima, budući da je uistinu teško biti dislociran od mjesta studiranja. Ovakav vid polaganja ispita studenti su do sada ocijenili kao izvrstan i sigurni smo da će ovakvih ispita biti još mnogo.

Ivana Jadrić, dipl.oec.

JAVNA TRIBINA

Budućnost hrvatskog nogometa: profesionalizam ili amaterizam

Javna tribina pod nazivom 'Budućnost hrvatskog nogometa: profesionalizam ili amaterizam' održana je 14.12.2011. u Aspiri. Gosti tribine bili su predsjednik Nogometnog saveza Splitsko-dalmatinske županije **Paško Viđak**, nogometni trener **Stanko Poklepović**, tajnik nogometnog sindikata **Mario Jurić**, bivši hrvatski nogometni reprezentativac **Igor Štimac**, te predsjednik hrvatske udruge "Nogometni sindikat" **Dario Šimić**.

S obzirom na trenutnu situaciju u hrvatskom nogometu, nije trebao dodatni razlog za organiziranje ove tribine. Uhićenje Željka Širića i Stjepana Djedovića tek je mala gruda koja se sprema u lavinu. Ljude na vrhu HNS-a više nitko ne može podnijeti, jer je hrvatski nogomet dosegao dno. Savez u kojem samo šest klubova izvršava svoje profesionalne dužnosti (plaćanje igrača, opći troškovi kluba za opstanak u prvoj ligi) je podigao jaku medijsku prašinu, igrači štrajkaju, uprave klubova nezadovoljne su jer ne mogu pronaći sredstva za isplatu igrača, te općenito vlada veliko

nezadovoljstvo unutar Saveza. Krajnje je vrijeme da se nešto pokrene - sve su ovo teme i zaključci gostiju tribine. Između ostalog, Igor Štimac otkrio je da se nikada više neće kandidirati za predsjednika HNS-a. Paško Viđak je ukazao na problem u kojem grad Zagreb za zagrebački nogometni savez izdvaja oko 15 milijuna kuna, a Splitsko dalmatinska županija svega 30 tisuća kuna. Dario Šimić je samim svojim pojavljivanjem i odgovorima na medijske upite dao naslutiti da bi se upravo on mogao kandidirati za predsjednika HNS-a.

Bilo kako bilo, hrvatski nogomet definitivno treba veliku promjenu, jer ipak živimo u zemlji kojoj je sport oduvijek bio jača strana. Ovo je ujedno i apel našoj županiji da omogući više sredstava za nogomet jer se nigdje na svijetu u manjoj državi ne rađa toliki broj talenata. a posebno su poznati sportaši iz Splita i okolice. Stoga nemojmo gaziti ono što nas može držati jakim. Dajmo da nogomet od nas živi i da mi živimo za nogomet.

Katarina Banić

Nezaboravno studijsko

Poslije utakmice Guardiola je desetak minuta stajao s mikrofonom u rukama želeći izreći svoje posljednje riječi zahvale i oprostiti se od navijača i igrača. 'Pep, Pep' odzvanjalo je stadionom, da bi na kraju ipak nekako s knedlom u grlu uspio izreći nekoliko riječi na katalonskom i uzdignutih ruku otići prema svlačionici.

„blaugrane“. Poslije utakmice desetak minuta stajao je Guardiola na centru s mikrofonom u rukama želeći izreći svoje posljednje riječi zahvale i oprostiti se (barem zasad opa.a) od navijača i igrača. Teško je mogao ostati ravnodušan, „Pep, Pep“ odzvanjalo je stadionom, da bi na kraju ipak nekako s knedlom u grlu uspio izreći nekoliko riječi na katalonskom i uzdignutih ruku otići prema svlačionici. Zanimljivo je bilo i u klupskom muzeju, pregršt fotografija, videa starih utakmica, fotografranje s pobjedničkom peharom Lige prvaka i razgledavanje

Studenti Visoke škole Aspira proveli su tri nezaboravna dana na studijskom putovanju u Barceloni, od derbija **Barcelona-Espanyol**, posjeta **novoj La Masiji** koja je zatvorena za javnost te do **Camp Nou Experience**.

Krenulo se autobusom iz Splita prve subote u svibnju u ranim satima, a zatim letom iz Dubrovnika u poslijepodnevним satima stiglo u ponos Katalonije. Iako umornih lica i pogleda, već prvi dan pregršt doživljaja i lijepih slika. Na programu je bio gradski

derbi Barcelone i Espanyola, idealna prilika da se sa samo nekoliko metara vide najveće zvijezde svjetskog nogometa današnjice predvođene čarobnim **Leom Messijem**.

Bila je to nezaboravna večer za sve štovatelje Barcelone, 90.000 ljudi u rukama je imalo zastavicu s natpisom „Gracies Pep“, vrlo dirljiv oproštaj od prvo igračke, a sada i trenerske legende

putovanje u Barcelonu

Da u velikoj obitelji kakva je Barcelona ne zaboravljaju ni stare igrače, dokaz su i abecednim redom urezana imena onih koji su barem ostavili mali trag. Među njima i dvojica Hrvata, **Goran Vučević** i **Robert Prosinečki**.

Prepuni dojmova i obogaćeni novim iskustvima iz dubine jednog od najuspješnijih sportskih kolektiva u zadnjih pet godina vratili su se u Hrvatsku. Do iduće godine. Tada je naime planiran put u Madrid.

Dino Fiorentini

stadiona iz ptičje perspektive. Jedna velika tvornica novca, pregršt zaposlenika, jedni prodaju suvenire, hranu i piće, drugi osiguravaju red, treći na tribinama prate znatiželjne turiste i u slučaju da netko prekrši pravila slijedi mu zvižduk kao opomena.

Posjet **barceloninu muzeju** uslijedio je sljedeći dan. Zaista je nevjerovatno kolika je fluktuacija ljudi, kao da svatko tko dođe u Barcelonu posjeti Nou Camp. Iz muzeja se izlazi preko fan shopa u kojem je zaista teško odoljeti kupovanju suvenira.

Vidjeli smo kako izgleda savršeno
izgrađen sustav koji svake godine izbaci
nekog novog talentiranog klinca i u
kojem se savršeno dobro zna tko što
radi i tko je za što odgovoran.

STUDENTI ASPIRE PRVI U BARCINOJ LA MASIJ!

Posljednjeg dana boravka u katalonskoj prijestolnici najfascinantniji prizori. Ulazak na mjesto gdje ne može ući nitko tko nema veze s Barcelonom, u **Ciutat Esportiva Joan Gamper**.

No, studenti Aspire doživjeli su iznutra ugođaj **nove La Masije**, barcine škole nogometa koje još nije niti svečano otvorena. Vidjeli smo kako izgleda savršeno izgrađen sustav koji svake godine izbaci nekog novog talentiranog klinca i u kojem se savršeno dobro zna tko što radi i tko je za što odgovoran. Domaćin nam je bio **Pere Gratacos**

Boix, direktor institucionalnih odnosa cijelog kampa, a nekoć i izbornik Katalonije. Njegov je posao kordinacija sa svim trenerima mlađih uzrasta i njihovo usklađivanje.

Također iz dana u dan pokušava otkriti nove metode kojima bi igračima osigurao što bolje prilagodbu i napredak. Saznali smo da Barcelona za mlađe uzraste ima 15 skauta u Kataloniji, 15 u ostatku Španjolske te 15 diljem svijeta. Tako je pet škola nogometa otvoreno u Meksiku, a lani čak i jedna u Egiptu! Svaki od

250 djece koliko ih trenutno živi u La Masiji ima do kraja isplaniran dan. Buđenje je u 7.30, zatim se doručkuje i organiziranim prijevozom ide u školu. Nakon povratka u kamp na rasporedu je ručak te nakon toga učenje i dnevni odmor. U popodnevним satima je trening, nakon toga večera i u 23 sata ide se na spavanje. Osim prve momčadi i Barcelone B koja se natječe u Drugoj španjolskoj ligi, klub ima još 14 uzrasnih kategorija u rasponu od 7 do 19 godina. Na raspolaganju im je devet terena, pet sa prirodnom travom te četiri s umjetnom.

Na terenu dimenzija Nou Campa treniraju profesionalni sastavi, što je vrlo zanimljiv detalj i dokaz koliko se misli na sve moguće sitnice koje na kraju mogu imati važnu ulogu u stvaranju nekog igrača. Tri su profesionalna sastava Barce: prva i druga momčad, te juniori, dok je još jedanaest momčadi tvz. base, dječaka od 7 do 17 godina. Zanimljivo, profesionalci imaju treninge u jutarnjim terminima, polaznici škole nogometa isključivo poslije podne, i to od 17.30 do 20.30 sati.

Klub je uložio 68 milijuna eura u izgradnju kompleksa, usred kojeg je

ostala jedna mala kuća, privatni posjed, jer vlasnik senor Francesc ni pod koju cijenu nije želio odseliti (vrijednost kućerka cijeni se na pola milijuna eura, vlasnik je tražio pet milijuna). Studenti su ostali impresionirani: pet travnatih terena, četiri s umjetnom travom (svake dvije godine ugrađuje se nova generacija umjetne trave), sportska multifunkcionalna dvorana, tri fitness centra, dvije zgrade za novinare, mali tereni za trening vratara, uredi za osoblje, kabineti za trenere, servisne zgrade, te prava bolnica (nije još dovršena, otvorenje se predviđa za kraj ove godine).

Dino Fiorentini

Suradnja s European University Barcelona

Studenti Aspire bili su u službenom posjetu **European University Barcelona**. Elsa Perez, voditeljica odjela za međunarodnu suradnju, koja je održala prezentaciju studentima, izrazila je želju za suradnju s Visokom školom Aspira u prvom redu kroz razmjenu studenata i nastavnog osoblja. European University (EU) je međunarodna visoka poslovna škola, osnovana 1973. godine. EU ima globalnu mrežu kampusa s podružnicama u Ženevi, Montreuxu i Münchenu. Nastava se provodi isključivo na engleskom jeziku tako da imaju veliki broj studenata iz cijelog svijeta.

S U R A D N J A

S LJUBLJANSKIM FAKULTETOM ZA ŠPORT

ASPIRE I FAKULTETA ZA SPORT U SARAJEVU

S HRVATSKIM PARA- OLIMPIJSKIM ODBOROM

Visoka škola Aspira započela je suradnju s Fakultetom za šport, Univerza v Ljubljani, sporazumom o suradnji koji su potpisali dekani **doc. dr. sc. Slobodan Dragičević** i **prof. dr. sc. Milan Žvan**, u petak 16.03. u prostorijama Aspire. Ljubljanski Fakultet za šport iznimno je utjecajan i priznat, a njihovi studiji su među 50 najboljih u svijetu.

Sukladno sporazumu, institucije će razvijati međusobnu suradnju u razmjeni i mobilnosti studenata i nastavnika te kvaliteti i razvoju studijskih programa, cjeloživotnom obrazovanju, primjeni znanstveno-istraživačke djelatnosti, stručnim skupovima i izdavaštvu.

Ovo je još jedna u nizu suradnji koje je Aspira uspostavila s eminentnim institucijama, kako znanstvenim tako i sportskim poput Hrvatskog olimpijskog odbora, Zagrebačkog športskog saveza, Splitskog saveza športova te velikim brojem drugih sportskih organizacija i klubova.

Aspira je tako dobila izvrsnog partnera za buduću suradnju, osobito u ostvarenju svojih planova u poboljšanju stručnosti, kako na studentskom tako i na profesorskom području. Studenti Aspire imali su priliku prisustvovati potpisivanju ugovora o suradnji i uvjeriti se u stručnost prof. dr. sc. Milana Žvana s Fakulteta za šport, kao i dekana Aspire doc. dr. sc. Slobodana Dragičevića, koji su odgovarajući na brojna pitanja studenata, između ostalog, objasnili su da je ugovor o razmjeni studenata i profesora potpisan s ciljem ostvarivanja obostrane koristi kroz razmjenu znanja u stručnim poljima. Dali su poticaj studentima da sami izraze svoje ideje i prijedloge kako bi poboljšali postojeće stanje te zajedno kreirali nove mogućnosti i nova ostvarenja.

Boris Vujević

Peti međunarodni simpozij novih tehnologija u sportu - NTS 2012. započeo je 18.05. u Sarajevu. Tom prigodom potpisan je sporazum o suradnji između Aspire i Fakulteta za sport u Sarajevu. Na prigodnoj svečanosti u Olimpijskom muzeju dvodnevni naučni skup, koji organiziraju **Olimpijski komitet BiH (OKBiH)** i Fakultet sporta i tjelesnog odgoja Univerziteta u Sarajevu, otvorio je dekan **prof. dr. Munir Talović**. Naglasio je da je cilj NTS-a podrška i predstavljanje naučnoistraživačkog rada u sportu, promocija olimpijskog pokreta te edukacija sportskih djelatnika. Dekan Visoke škole Aspira **dr. sc. Slobodan Dragičević**, prilikom potpisivanja sporazuma, istaknuo je koliko su važni ovakvi stručni skupovi, upravo zbog razmjene iskustava i suradnje visokoškolskih institucija.

Prvog dana učesnike simpozija su pozdravili predsjednik Olimpijskog komiteta BiH **dr. Izet Rađo** i predsjednik Hrvatskog olimpijskog odbora **dr. Zlatko Mateša**.

NTS je ove godine fokusiran na kreiranje uvjeta i razmatranje strateškog pristupa, uspostavljanju i razvoju doktorskih studija u oblasti kineziologije i znanosti u sportu. U toku simpozija su prezentirani programi doktorskih studija svih partnera iz regije s predstavljanjem istih visokoškolskih institucija, kao i TEMPUS projekti. Učesnici su razmatrali i Salzburške principe uklopljene u EU trendove razvoja visokog školstva. Predavači na simpoziju su eminentni stručnjaci iz područja sporta iz cijela regije.

Ivana Jadrić, dipl.oec.

Još jedna u nizu inicijativa Aspire ka razvoju sporta u svim njegovim potpodručjima, zaključena je potpisivanjem sporazuma s Hrvatskim paraolimpijskim odborom 18. lipnja 2012. u velikoj dvorani Aspire.

Uz nazočnost studenata, novinara i predstavnika nekoliko gradskih sportskih klubova koji okupljaju osobe s invaliditetom, dekan Aspire i predsjednik HPO-a g. **Ratko Kovačić** potpisali su ugovor o suradnji i stipendiranju novog polaznika edukacijskog programa za sportskog menadžera, mladog i perspektivnog atletičara **Vedrana Lozanova**.

Dekan Dragičević se posebno osvrnuo na obogaćivanje nastavnog programa u kojem će sport osoba s invaliditetom biti studiozno obrađen kroz većinu predmeta, jer ovaj segment sporta je, inače u društvu, nepravedno zapostavljen. Predsjednik HPO g. Kovačić zahvalio je Aspiri na hvaljevrijednoj inicijativi u kojoj se nudi mogućnost dodatnog obrazovanja i usavršavanja za buduće upravitelje u sportu i sportskim organizacijama.

Ivana Jadrić, dipl.oec.

MIJENJAJMO ZAKON O SPORTU

SPORTSKI MENADŽER NIJE SPORTSKI AGENT!

**Imamo potencijal
iznjedriti vrhunske
domaće sportsko-
industrijske proiz-
vode, zamislimo
samo: skije Koste-
lić, loptu Šuker ili
strunjaču Vlašić.**

Menadžment je kompleksan pojam u definiranju. Sa semantičkog aspekta sam pojam se preklapa s drugim istoznačnicama nehrvatskog podrijetla, dok u hrvatskom jeziku nema adekvatan prijevod. Po latinskom korijenu riječi *manus* – (ruka) i glagola *manage*, najbliža riječ bi bila rukovođenje, a u zadnje vrijeme (zbog asocijacije na vodeće ljude bivšeg jednopartijskog sistema – rukovoditelje ili rukovodioce) poprima šire značenje u riječi upravljanje.

Menadžer je, dakle, educirana osoba čiji primarni zadaci proizlaze iz procesa menadžmenta, odnosno procesa upravljanja što u sportu i njegovim potpodručjima ima svoje definirane funkcije: planiranje, organiziranje, kadroviranje, vođenje i kontroliranje sportskih klubova, organizacija i saveza, sportskih objekata i manifestacija. Nepostojanje kriterija tko može voditi sportske organizacije dovelo je do rasula u hrvatskom sportu, kako u onom amaterskom, tako i u profesionalnom. Naime, u Zakonu o sportu iz 2006. g. potpuno je zanemarena sama uloga sportskog menadžera kao onoga koji organizira i upravlja sportom

ili sportskom organizacijom, te je sveden na osobu, agenta, koja obavlja poslove posredovanja pri prelasku sportaša iz jednog sportskog kluba u drugi. Da bi sport i sportske organizacije u Hrvatskoj funkcionirale efikasno, njima moraju upravljati školovani sportski menadžeri, jer kao što, sukladno ovom Zakonu, poslove trenera mogu obavljati isključivo školovani treneri, tako bi i poslove sportskog menadžera trebali obavljati školovani sportski menadžeri. Ukoliko sportski menadžer obavlja poslove zastupanja sportaša kao njegov sportski agent, onda ne može biti istovremeno menadžer u sportskoj organizaciji jer bi to bio sukob interesa.

Zakon o sportu se mora mijenjati „pod hitno“ te jasno definirati što ili tko je „sportski menadžer, a tko „sportski agent“ jer već ove godine na tržište rada izlaze prvi educirani sportski menadžeri, mladi neopterećeni ljudi koji moraju mijenjati i postojeće navike. Primarno one gdje se osobni interes stavlja iznad općeg po cijenu trpljenja posljedica od nepoštivanja brojnih drugih zakona i njihovih odredbi, a takvi menadžeri u sportu danas, na žalost, svakodnevno imaju svoju satnicu u medijima masovnog komuniciranja, gdje uz publicitet postaju sinonimi sportskog menadžera širem puku.

Našu malu lijepu domovinu ostatak svijeta prepoznaje isključivo po vrhunskim sportašima i njihovim rezultatima planetarnih dimenzija. Bili bismo obične budale ako dozvolimo da takav imidž, kapital i resursi pod utjecajem vremena

padnu u zaborav. Imamo potencijal iznjedriti vrhunske domaće sportsko-industrijske proizvode: Zamislimo samo?:

Skije „KOSTELIC“
Lopta „ŠUKER“; „BALIC“;
„IVANISEVIC“
Strunjača „VLASIC“
Boksačke rukavice „PARLOV“
i tako dalje...

Zar nemamo razvijenu tekstilnu industriju i metalurgiju sa značajnim proizvodnim potencijalima koji nemaju što proizvoditi?

Zamislimo niz sportskih manifestacija koje bi se mogle prodati kao vrhunski i spektakl na sportskom tržištu neposredne kratkotrajne potrošnje koristeći izgrađeni imidž živih i pokojnih sportaša, i sve komplementarne sadržaje koji prate takve događaje. Svjetsko rukometno prvenstvo 2009. je bilo i prošlo, i tko zna kad će opet, kao i Mediteranske igre, Univerzijada i Europsko atletsko prvenstvo..

Moramo raditi na učestalosti ponavljanja sportskih manifestacija s tendencijom da postanu tradicionalne (npr: konjički sport - sinjska alka), mimo krutih okvira koje postavljaju krovne europske i svjetske sportske organizacije. I to u vrijeme turističke sezone, kada je ogromna koncentracija ljudskog potencijala, samim time i priljeva financijskih sredstava. Ponuditi atraktivne sportsko-rekreacijske sadržaje pod geslom poznatog hrvatskog sportaša.. pa skijati se može i na moru i na rijekama i jezerima sa skijama „KOSTELIĆ“!!

Damir Banić

futsal

Aktivno direktno sudjelovanje u organizaciji i pripremi Europskog prvenstva bila je budućim sportskim menadžerima sjajna prilika da na najbolji mogući način iskuse kako ono za što se oni školuju izgleda u praksi

Osim predstavnika UEFA-e i Lokalnog organizacijskog odbora, odnosno HNS-ovaca, za uspješnu pripremu, organizaciju i izvedbu prvenstva zaslužni su volonteri. Već nekoliko dana prije početka prvenstva čak **28 studenata Aspire** sudjelovalo je u pripremama i maksimalno se angažiralo u svim potrebnim poslovima; organizaciji, marketingu, medijima, akreditacijama i kartama, doping kontroli, omladinskom programu, pripremi podataka na glavnom displayu, fotografiji, distribuciji Adidasove sportske opreme te pomoći lokalnom organizacijskom odboru.

Futsal, sve popularniji sport čije ime u prijevodu sa španjolskog i portugalskog znači dvoranski nogomet, umanjena je verzija nogometa na koji smo navikli a broji sve više vjernih obožavatelja i u Hrvatskoj. Od 31. siječnja do 11. veljače Arene 'Spaladium' i 'Zagreb' bile su domaćini 12 futsal reprezentacija i mnogih sjajnih utakmica, među kojima će se svakako pamtiti ona Hrvatske i Češke u kojoj je Hrvatska, uz mnogo napetosti i uzbuđenja, izašla kao pobjednik.

Damir Banić, student Aspire, bio je jedan od volontera zaduženih za pripreme svih podataka na glavnom displayu Arene, kao sredstvom masovne komunikacije s gledateljima. „Obujam posla je zahtijevao vremenski angažman od nekoliko sati prije i nakon utakmice zbog pripreme podataka za svaku ekipu posebno. I najteže situacije koje su zahtijevale maksimalnu brzinu, pozornost i točnost podataka uspješno smo riješili. Ovlaštene osobe od strane Uefe svakodnevno su nas kontaktirale i u konačnici izrazile veliko zadovoljstvo učinkom kojeg smo polučili“, kaže Damir.

Dora Radić, također studentica Aspire, koja je bila zadužena za medije, komentira: „Zanimljivo je iskustvo sudjelovati na ovakvoj manifestaciji iznutra, a ne samo promatrati kao gledatelj. Mnogo smo naučili i vidjeli kako sve funkcionira; sastanci Uefinih čelnika, podjela zadataka, sigurnosne mjere... to je događaj na nivou velike organizacije i drago mi je što je futsal izazvao veliku pažnju javnosti“. Nadam se da će nama studentima sportskog menadžmenta uvelike koristiti ovakva iskustva iz prakse

POGLED IZNUTRA

Koordinator volontera, predavač na Aspiri, **Damir Božinović**, imao je samo riječi hvale za volontere: „Jako sam zadovoljan kako su studenti odradili posao, ali da nisam jedini pokazuje i način na koji su ih na kraju prvenstva pozdravili ljudi iz Uefe. Oduševilo me koliko su bili zahvalni i dirnuti, čak je na rastanku pala i pokoja suza.“ Aktivno direktno sudjelovanje u organizaciji i pripremi Europskog prvenstva bila je budućim sportskim menadžerima sjajna prilika da na najbolji mogući način iskuse kako ono za što se oni školuju, izgleda u praksi.

UEFA Europsko futsal prvenstvo održano u dva grada domaćina – Splitu i Zagrebu završilo je pobjedom Španjolske nad Rusijom 3:0, dok je reprezentacija Hrvatske osvojila četvrto mjesto izgubivši od Italije 3:1.

Organizaciju i realizaciju cijelog prvenstva nisu poremetile ni vremenske nepogode koje su zadesile Hrvatsku što potvrđuje da su ljudi 'iznutra' odradili odličan posao.

Ada Reić

VATRENI IGOR ŠTIMAC:

O Hajduku kao klubu mislim da treba promijeniti način upravljanja te se treba privatizirati, tako da ulaganje donese stabilnost u klub

Zlatni, brončani, vatreni Igor Štimac jedan je od ključnih ljudi u hrvatskom nogometu. Sedamnaest godina profesionalne nogometne karijere i sedam godina trenerske karijere krije se iza njegova imena, kao i prvo mjesto na Svjetskom prvenstvu 1987. U-20, te treće mjesto na Svjetskom prvenstvu 1998. Nekadašnji sportski direktor Hajduka, čovjek koji je zaslužan za najveći transfer u povijesti Hajduka - Nike Kranjčara u Portsmouth, veliki zavodnik i još veći gospodin, sjajan otac i najveće pojačanje u povijesti engleskog Derby Countya, u svojoj četrdesetpetoj godini uz sve svoje ambicije dodao je još jednu – postao je student!

Zašto ste upisali Aspiru i koliko je važno obrazovanje u vašem životu?

Aspiru sam upisao radi edukacije, ono za što sam posvetio život želim nadopuniti znanjem o sportskom menadžmentu. Moj put je bio drugačiji, odlučio sam pokušati dobiti rezultate ispravnosti moga dosadašnjeg rada.

Koju utakmicu u karijeri najviše pamtite i zašto?

Francuska - Hrvatska (2:1), ta utakmica je bila kruna naše generacije, osjetili smo par minuta finala svjetskog prvenstva. Zatim utakmica Nizozemska - Hrvatska (1:2), najveći uspjeh, osvojeno treće mjesto na svjetskom prvenstvu. Tih se dana izmijenilo puno emocija; suze, smijeh, tuga, veselje, zaista nešto što će se pamtiti cijeli život.

Najbolji trener?

Jim Smith.

Najbolji igrač?

Paolo Di Canio.

'Hajduk je vječna ljubav!'

Hajduk?

Vječna ljubav. Od Miše Krstičevića očekujem mnogo dobrih rezultata, te stvaranje novog prvaka. O Hajduku kao klubu mislim da treba promijeniti način upravljanja, te se treba privatizirati, tako da ulaganje donese stabilnost u klub.

HNS?

Trula organizacija. Interesni poligon. Savez koji najmanje skrbi o hrvatskom nogometu.

Zdravko Mamić?

Najveći profiter hrvatskog nogometa. Vladar HNS-a.

Najbolji trenutak u životu?

Najbolji trenutak mi je bio kada sam debitirao za Hajduk 1985. god.

Imate titulu velikog zavodnika, kako to komentirate?

Primitivci su stvorili medijske natpise o mom privatnom životu u koji su umiješali mnogo ženskih osoba, tako se stvorila upravo ta titula, koja je rezultat primitivizma.

Što volite, a što ne?

Volim dobro društvo, tenis, karte, balote. Ne volim naporne ljude i ljude koji pričaju 'prazne priče'.

Koja je vaša neostvorena želja?

Neostvorena želja mi se zamalo i ostvarila. Svjetski prvak u seniorskom nogometu.

Što planirate raditi u budućnosti?

Planiram uživati u vinu svog grožđa.

Što vam je najvažnije u životu?

Najvažnije mi je zdravlje.

Katarina Banić

Ni milenijski događaj nije mogao proći bez organizacijskih aktivnosti studenata i profesora Visoke škole za sportski menadžment

100 godina Hajduka s prvom i drugom Aspire

U sklopu proslave 100 godina Hajduka, od 21.07. do 24.07. 2011. organizirana je velika trodnevna sportsko-kulturno-turistička fešta na splitskoj Rivi pod nazivom „Tri dana Hajduka”. U dogovoru s organizacijskim odborom Hajduka, uz Hajdukov štand bio je i štand Aspire

na kojem su studenti svima zainteresiranima pružali informacije o studentskom životu Visoke škole.

U bogatom programu najzanimljiviji je bio dvodnevni igrokaz „Sto godina u dva dana” u kojem je, pod vodstvom kazališnog redatelja Roberta

Raponje i autorice teksta Marije Anić, uprizorena povijest Hajduka. U igrokazu je četrdesetak glumaca povijest najvećeg hrvatskog kluba ispričala u rimi kroz najvažnije događaje iz prvih sto godina postojanja, od osnutka, preko vremena dvaju svjetskih ratova, od osnutka Torcida do danas.

Inicijator i organizator manifestacije je volonterska splitska udruga Total Relax, a naša Visoka škola je sudjelovala kao suorganizator.

Na Rivi se sve tri večeri održavao bogati glazbeno-zabavni program (klape, koncerti, dj...), a ujedno i prodaja nove klupske kolekcije suvenira „Moj Hajduk”. Riječ je o robnoj marki koju je Hajduk napravio u suradnji s partnerom Cro Fan. A u svoj raskoši poljudske ljepotice, slaveći svoj jubilarni stoti rođendan, Hajduk

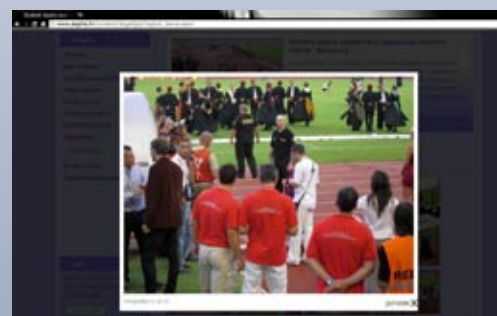
je odigrao revijalnu utakmicu protiv najboljeg kluba na svijetu – veličanstvene Barcelone! Bijeli su se hrabro suprostavili moćnom protivniku i nisu dozvolili lopti ulazak u svoju mrežu.

U uvodnom dijelu koji je prethodio utakmici nastupilo je nekoliko vokalno-instrumentalnih glazbenih skupina, mažoretkinje, kulturno-umjetnička društva, svečanosti dodjele priznanja najboljim sportašima s nizom pratećih aktivnosti. Upravo u tom dijelu: dočeku, okupljanju i pravodobnoj pripremi svih scenskih skupina dobili smo zadaću izvesti ih na svjetlo pozornice u strogo određenim vremenskim intervalima. Samim time prihvatili smo i odgovornost za eventualne propuste kojih, zahvaljujući ozbiljnosti pristupa poslu, nije bilo. Učinkovitim timskim radom s podjelom dužnosti, kvalitetnom

i pravodobnom međusobnom komunikacijom i određenoj bazi menadžerskih znanja i vještina 'Aspira tim' je polučio potpuni uspjeh.

Čestitki i zahvalnosti nije nedostajalo sa svih strana, od glavnog organizatora, neposrednih sudionika javnog nastupa pa do vrhunskih sportaša današnjice. **Andrés Iniesta Lujn**, jedan od najboljih nogometaša svijeta i prava sportska zvijezda, očaran atmosferom na Poljudu izrazio je želju ovjekovječiti ove lijepe trenutke zajedničkom fotografijom i poželio nam puno uspjeha u školovanju i budućem učinkovitom radu na području razvoja industrije sporta. Velika je čast i zadovoljstvo upoznati takvog čovjeka i posebna motivacija za daljnji napredak u struci.

Damir Banić

Svjedoci smo i u Republici Hrvatskoj propadanja velikog broja malih i srednjih poduzeća vezanih za sport i skoro da je uvriježeno mišljenje da je sport samo u funkciji rekreacije, a ne biznisa.

Problemi malih i srednjih sportskih poduzeća

Istraživanja pokazuju da je krajem posljednjeg desetljeća dvadesetog stoljeća sport postao svjetska privredna grana broj pet (poslije naftne, farmaceutske, vojne industrije i informacijskih tehnologija). U 2007. godišnji obrtaj sredstava u sportu prešao je 900 milijardi dolara. Poduzetništvo je naime predmetom interesa mnogobrojnih znanosti, najčešće društvenih, a posebno: ekonomije, psihologije, sociologije, prava, antropologije, svake iz svog specifičnog diskursa. U širokom spektru mogućih značenja poduzetništva, ono se može promatrati kao: posebna ekonomska funkcija kombiniranja proizvodnih čimbenika i uvećanja postojećih potencijala, kreativni proces i pretvaranje invencije u inovaciju, proces samozapošljavanja i započinjanja vlastitoga biznisa, nastajanja i razvoja malih poduzeća, vizionarska aktivnost i unošenje kreativnih promjena koje imaju krucijalnu ulogu u transformaciji i obnovi društva, specifično zanimanje, način materijaliziranja kreativnih proizvoda, preuzimanje poslovnog rizika,

nalaženje i uporabu novih mogućnosti, jedna od uloga menadžmenta i specifični oblika ponašanja. Svakako treba istaknuti da sport kao značajna gospodarska grana treba otvoriti vrata poduzetništvu u svim sferama interesa, a naročito u okviru malih i srednjih poduzeća jer sport mora biti u funkciji gospodarstva.

Sportska mala i srednja poduzeća suočavaju se sa velikim brojem problema koji utječu na održivost, a u konačnici i isplativost posla. Četiri ključna problema sportskih malih i srednjih poduzeća koja možemo izdvojiti su: razvoj poslovne strategije usredotočene na klijenta, stvaranje konkurentске prednosti, operativno planiranje i upravljanje novčanim tokom.

Što se tiče poslovne strategije možemo kazati da je ona ključan element uspjeha u bilo kojoj djelatnosti pa tako i u sportskoj gdje se često zanemaruje. Ona osmišljava kako bi se povećali rezultati i smanjio uzaludan trud. Također ključni dio razvoja strategije je razumjeti kupce. Glavno pitanje koje poduzetnik treba postaviti je što motivira

kupce da kupe proizvod ili uslugu. Odgovor može biti da kupci u najvećoj mjeri ne kupuju proizvode ili usluge već oni kupuju pogodnosti. Tako na primjeru fitness kluba neki od kupaca kupuju način života, neki društvene interakcije, a neki fitness.

Stvaranje konkurentske prednosti kao i kod svake djelatnosti je također od presudne važnosti. Sportska mala i srednja poduzeća moraju stalno raditi na tome da imaju određenu prednost ili nadmoć u usporedbi s ostalim sličnim djelatnostima i konkurencijom. Konkurentska prednost razlikovat će poduzeće od konkurencije i pomoći će kupcima u izboru kupnje proizvoda ili usluge. Svakako da se konkurentska prednost uspješno može ostvariti kroz kombinaciju elemenata marketinškog miksa.

Za savladavanje svakodnevnih problema u poslovanju sportskih malih i srednjih poduzeća bitno bi bilo sastaviti operativan plan. Plan bi se bavio svakodnevnim aktivnostima, procedurama, tijekom rada i učinkovitošću.

Glavni bi mu cilj bio pomoći vlasnicima poduzeća raditi što pametnije, a ne što više. Također on bi trebao omogućiti vlasniku da odredi kolika je posvećenost potrebna da bi poslovanje bilo uspješno. Planiranje uvijek značajno povećava šanse za opstanak i prosperitet putem davanja posebne pozornosti područjima u kojima se mala poduzeća ponekad izgube.

Planiranje toka novca kod malih i srednjih poduzeća uopće predstavlja također veliki problem. Često se zna dogoditi da zbog nestručnog upravljanja tijekom novca poduzetnici ostanu bez likvidnih sredstava i upadnu u probleme. Kod određivanja novčanog toka, nekoliko koraka bi se moralo obaviti kako bi se osiguralo uspješno poslovanje sportskog malog i srednjeg poduzeća. To je: prognoza prodaje, prepoznavanje gotovinskih primitaka, identificiranje isplata gotovinom i određivanje neto novčanog toka i budućeg stanja gotovine.

Na osnovu prethodno iznesenog možemo izvući određene zaključke i sažeto reći

sljedeće: globalna se ekonomija razvija u okviru društvenih struktura koje se događaju na svjetskoj ekonomskoj sceni poput jačanja konkurencije, povećanog korištenja tehnologije, smanjenja životnog ciklusa proizvoda, sve zahtjevnijih potreba za educiranom radnom snagom, povišenja stupnja sofisticiranosti potrošača, povećanih zahtjeva za efikasnosti. Mala i srednja poduzeća u okviru sportske djelatnosti se također trebaju kretati u trendovima razvoja globalne ekonomije. Svakako svi problemi koji su navedeni gore mogu se rješavati povećanom edukacijom poduzetnika, prvenstveno onih manjih. Svjedoci smo i u Republici Hrvatskoj propadanja velikog broja malih i srednjih poduzeća vezanih za sport i skoro da je uvriježeno mišljenje da je sport samo u funkciji rekreacije, a ne biznisa. Studenti, a pogotovo studenti sa ovog studija „Sportskog menadžmenta“ moraju uzeti na sebe obavezu da mijenjaju budućnost za svoju korist, a i za dobrobit društva u cjelini.

Teo Bratinčević, univ. spec. oec.

NAVIJAČKA FOTELJA ZA FINALE EURA

Jeste li ikad vidjeli fotelju koja sadrži nogometni okvir gola s mrežom, travnjak, hladnjak za pive, tipizirane nogometne detalje i sve to u bojama vašeg omiljenog kluba ili reprezentacije?

Dino Petrić, 22-godišnjak iz Splita student je treće godine Aspire. Petrić je dizajnirao navijačku fotelju, komad namještaja koji bi se trebao naći u domu svakog zagriženog nogometnog navijača. Iako skroman kada priča o svojoj inovaciji, poduzetnički pohvat Aspirinog studenta izazvao je svjetsku pozornost, a interes su pokazali i brojni europski nogometni klubovi poput Real Madrida te nacionalni savezi. Kako sam kaže, spojio je teren, gol i pivo, naravno. Nakon što se navijačka fotelja okitila zlatnom medaljom u Londonu, na British Invention Show, uslijedili su pregovori s hrvatskim proizvođačima pokućstva, ali i nekolicinom inozemnih prvoligaša zainteresiranih za suradnju.

Nadamo da će se u budućnosti ovaj mladi inovator probiti na svjetsko tržište, a mi mu u tome želimo puno sreće i uspjeha.

Kako je sve počelo, kako si došao na ideju navijačke fotelje?

Za maturalni rad sam imao zadatak dizajnirati komad namještaja s obzirom da sam pohađao Graditeljsko-obrtničko-grafičku srednju školu, smjer dizajner unutrašnje arhitekture. U vrijeme kada je trebalo odlučiti temu maturalnog rada bio sam totalno nezainteresiran, dok su svi već imali ideje i smjernice ja se nisam makao s mrtve točke. Zašto je to tako bilo? U razredu sam imao 32 cure i uz njih se bilo teško koncentrirati na rad, a uz to sam većinu slobodnog vremena trošio na posjećivanje utakmica Hajduka, kako domaćih tako i gostujućih. Tek drugo polugodište kada me **prof. Juraj Krstinić** pritisnuo, sjeli smo za stol i popričali o temi mog maturalnog rada. Zaključili smo da je najbolje da napravim nešto što volim i što bi s "guštom" odradio.

Sjedeći s profesorom i pričajući s njim o mojim zanimanjima i hobijima upitao me zašto ne bih, kako sam veliki navijač Hajduka, napravio navijačku fotelju. Čim je to spomenuo zagolicala mi se mašta. Sjeo sam u klupu i napisao na papir što sve treba sadržavati fotelja jednog navijača, u pet minuta sam napravio par skica i vidio da je to pun pogodak. Fotelja je tako dobro ispala da uopće nisam trebao braniti maturalni rad. Sudjelujući na natjecanjima srednjih škola, fotelja je dobila nezapamćenu medijsku pozornost te smo tada zbog velikog interesa odlučili krenuti poduzetničkim vodama.

Možeš li ukratko opisati svoju inovaciju, onima koji nisu upoznati s njom ?

Riječ je o fotelji koja plijeni pažnju svojim izgledom i funkcionalnošću, rekao bih 'ispaljuje iz hlača'. Jeste li ikad vidjeli fotelju koja sadrži nogometni okvir gola s mrežom, travnjak, hladnjak za pive, tipizirane nogometne detalje i sve to u bojama vašeg omiljenog kluba ili reprezentacije? Fotelja se ručno izrađuje po narudžbi u tvornici Oriolik u Oriovcu jer smo s njima sklopili ugovor o suradnji. Videći ih na natjecanjima pogledi su zastali i gradonačelniku grada Zagreba Milanu Bandiću koji je odmah tražio 3 fotelje koje bi poklonio svojim prijateljima, a osim njega i bivši predsjednik Stjepan Mesić imao je primjerak fotelje u svom uredu.

Koliko je vremena prošlo od ideje do realizacije ?

Realizacija što se tiče prve izrade fotelje je trajala 5 mjeseci, a realizacija što se tiče prodaje i probijanja na inozemna tržišta još traje.

U kojoj je mjeri tržište prepoznalo tvoj proizvod ?

Na prvoj izložbi fotelja je bila u četru pozornosti, tražene su moje izjave za TV, novine, radija, te smo nakog takvog booma odlučili zaštititi ideju kao industrijski dizajn pod okriljem firme PEC d.o.o. Na tržištu smo se pojavili u najgoru moguće vrijeme, odnosno u vrijeme kada je nastupila ekonomska kriza koja nas je u mnogočemu usporila, ali ne i zaustavila.

Kolika je potražnja za jednim takvim proizvodom?

Odustao sam od domaćeg tržišta jer nije zadovoljavalo naše "apetite", te radimo na probijanju na inozemna tržišta.

Misliš li da je tvoj slučaj dokaz da se iz ljubavi ili simpatija može izroditi jedan ozbiljni poslovni projekt ?

Mnogo veća mogućnost za takvo što je ako osoba radi i bavi se nečim što istinski voli. U mom slučaju radi se o ljubavi prema dizajnu, sportu i Hajduku. Ljubav čini čuda.

Dora Radić

ZA VRHUNSKÉ SPORTSKE REZULTATE ZASLUŽNI TELETUBBIESI I SPUŠTENE ZAHODSKE DASKE

Sport... Konačni test ljudskog karaktera, mentalne i fizičke izdržljivosti. Plemenita vještina okupana krvlju, znojem i suzama. Nemjerljiva su odricanja potrebna da bi se postalo vrhunskim sportašem, ali također je nemjerljiva doza ekscentričnosti i praznovjerja koju pojedini sportaši imaju...

Goran Ivanišević - nije lako kada praznovjerje s terena postane vaša životna svakodnevnica. Ovaj Splitsanin to jako dobro zna. Primjerice, tijekom pauze u mečevima Goran bi strpljivo čekao suparnika da prvi sjedne na svoju klupu. Ok, priznajemo, u tome nema ništa previše čudnog. Stvari postaju čudne van terena. Nakon pobjede na terenu on bi ponavljao sve što je radio prijašnji dan, poput jedenja iste hrane u istom restoranu, gledanja istog tv programa i razgovora s istim ljudima! Nakon povijesnog osvajanja Wimbledona priznaje kako je tijekom turnira revno gledao Teletubbiese svako jutro, dan za danom.

Mark Schwarzer - ovaj stasiti australski golman bio je na vratima lude utakmice između Hrvatske i Australije kada je hrvatski stoper Joe Šimunić dobio tri (!) žuta kartona. Hrvatskoj je trebala pobjeda kako bi nastavila svoj put na Svjetskom Prvenstvu. Nažalost, završilo je neriješeno i Hrvatska nije prošla, za razliku od Australije. Mark Schwarzer zna zašto je njegova momčad prošla – zbog njegovih

štitnika za noge koje nije promijenio otkada se počeo baviti profesionalnim nogometom - sa 16 godina.

Neil McKenzie - kada ovaj južnoafrički igrač kriketa uđe u klupski wc, sve zahodske daske moraju biti spuštene. Što ako nisu spuštene? McKenzie ih spusti, izađe iz wc-a, te ponovno uđe. Ako vam još nije jasno da Neil ništa ne prepušta slučaju trebali biste znati kako prije svake utakmice vrpcom zalijepi svoju palicu za kriket na strop. Sigurno postoji neko logično objašnjenje za ovaj pothvat, samo ga većina nije svjesna.

David Campese – ni veliki, snažni tipovi nisu imuni na praznovjerje. Pitajte ragbijaša Davida Campesea. Kada se vozi klupskim autobusom na utakmicu, Campese sjedi pored vozača. Pri ulazu na teren inzistira na tome da zadnji uđe. Bilo bi nezgodno da mu je suigrač Paul Ince, koji je inzistirao na istoj stvari. Srećom Ince je odabrao nogometnu karijeru, tako da su izbjegli nadasve neugodnu situaciju.

Serena Williams - opet smo na tenisu. Za kraj vam nudimo Serenu Williams i njezino objašnjenje neuspjeha na Roland Garrosu 2008. godine: „Ma znala sam da će sve krenuti po zlu kada nisam zavezala vezice na pravi način, pustila lopticu da odskoči pet puta prije servisa, a da ne spominjem kako sam zaboravila ponijeti omiljene sandale na teren!“ Doista neshvatljivi propusti, Serena.

Luka Radnić

GODINE NISU VAŽNE

Čovjek nije star
sve dok žaljenje ne preuzme
mjesto koje su držali snovi

Roger Allsopp je navršio 70 godina i ispunio svoju životnu ambiciju da prepliva La Manche. Umirovljeni kirurg ušao je u knjige rekorda nakon što je preplivao kanal od Dovera do sjeverne Francuske za 17 sati i 51 minutu.

Sa svojih 70 godina i četiri mjeseca, Allsopp je potukao rekord koji je 2004. postavio **George Brunstad**, inače ujak poznatog glumca Matt Damona. Umirovljeni pilot Brunstad, iz Connecticuta u Sjedinjenim Američkim Državama, preplivao je kanal sa 70 godina i četiri dana. Za taj pothvat mu je trebalo 15 sati i 59 minuta.

Nakon što je došao sebi i nazdravio rekordu, Allsopp, iz Guernseya je rekao: „Osjećam se sjajno! Neuspjeh bi me dotukao. Bio je to doista težak posao.“ Dodao je: „Tijelo mi je naredilo da ovo nikada ne ponovim.“

Kada je napokon dotakao kopno, prva želja mu je bila čaša limunade i jedan poduži odmor. Ovaj veliki pothvat dogodio se 136 godina nakon što je britanski kapetan **Matthew Webb** postao prva osoba koja je preplivala slavni kanal što spaja Englesku sa ostatkom Europe.

Veljko Rogošić, vrhunski maratonac koji je nažalost preminuo u kolovozu 2012., ostat će zauvijek u sjećanjima Hrvata. Osim što je i sam preplivao La Manche, u 67. godini života napravio je još veći pothvat. Preplivao je 171 kilometar dugu sredozemnu „stazu“ od Sicilije do Rta Bon u Tunisu. A samo godinu i pol dana prije, činilo se kako je njegova borba s valovima gotova, dok je ležao u bolnici s dijagnozom virusne upale mozga. Izgleda da nikad nije kasno za ostvarenje najluđih pothvata. Ima jedna mudra koja kaže – čovjek nije star sve dok žaljenje ne preuzme mjesto koje su držali snovi.

Luka Radnić

PUNIM JEDRIMA NAPRIJED

TINA MIHELIĆ

Uvijek optimistična i nasmijana Tina iza sebe ima zavidnu sportsku karijeru, ali što se nje tiče, to je tek početak. Iako je njen raspored pretrpan, uspjela je odvojiti vrijeme i otkriti nam ponešto o sebi i svojoj karijeri.

Tina je već sa 20 godina pokazala svoju zrelost i kvalitetu i postala europska prvakinja u ženskom olimpijskom jednosjedu Laser

Radial. Osvojila je prvu žensku medalju s europskih natjecanja i to zlatnog sjaja. Iako nije osvojila medalju na OI, ne sumnjamo da će nas iznenaditi novim sportskim uspjesima.

● Prisjeti se na trenutak lipnja 2009. i osvajanja Europskog prvenstva. S kakvim si ciljevima išla gore i kakve su emocije bile nakon osvajanja?

Uh, davno je to bilo. Sjećam se da sam na to Europsko prvenstvo išla bez ikakvih visokih rezultatskih očekivanja, možda u prvih deset. To mi je bila prva sezona s drukčijim psihološkim pristupom velikom natjecanju, bila sam skroz rasterećena, ali motivirana i koncentrirana na sebe i svoje jedrenje. Po završetku posljednje regate ispreplele su mi se mnoge

emocije, od neopisive sreće i zadovoljstva zbog osvajanja titule europske prvakinja do malog razočaranja što i posljednji plov nisam odjedrila na svom nivou. Tada sam i prvi put shvatila da je u sportu najvažnije biti koncentriran na vlastitu izvedbu i dati sve od sebe, a da rezultat dolazi sam od sebe. Kako je vrijeme prolazilo i kako su mi stizale poruke na mobitel zadovoljstvo i ponos su mi bili sve veći i veći.

● Kako si se odlučila za jedrenje?

Za moje opredjeljenje na jedrenje kao sport kriva je moja obitelj, moj otac koji je tada bio ribar i brat koji je bio u jedriličarskom klubu. Njihov cjelodnevni boravak blizu mora odveo je i mene u tom pravcu.

● Tvoj matični klub je JK Galeb iz Kostrene, no u veljači 2009. prelaziš u splitski Labud?

Za moj dolazak u JK Labud kriv je isključivo moj trener **Tonči Antunović** (bivši glavni trener reprezentacije) koji me primio u Labudu. Bolji su uvjeti u Splitu, bolja je logistika, što pokazuju i moji rezultati. Rezultati su ti koji najviše govore za sebe.

● Već si četiri godine u Splitu, izgleda da je ovo tvoje sretno podneblje za rad. Kako si se snašla u Splitu?

Ha, pa jednom je **Duje Draganja** komentirao kako je to čudno i smiješno da je on iz Splita došao u Rijeku radi uvjeta za rad, a kako sam ja iz istih razloga iz Rijeke otišla u Split i da smo se putem mimoišli. U Splitu i Labudu sam sretna i zadovoljna, okružena sam odličnim ljudima i atmosferom, radim ono što volim i mnogi snovi su mi se već ispunili.

● Koliko je jedrenje teško? Kako izgleda tvoj uobičajen radni dan?

Tko je god probao olimpijsko jedrenje zna da je to jedan od najkompleksnijih sportova uopće. Moj se radni dan ne razlikuje ni milimetar od dana bilo kojeg drugog vrhunskog sportaša svjetskog nivoa pa me stoga koji put i smetaju nekakve podjele sportova na velike i male.

ASPIRA

'Aspira je daleko najbolje što se u Hrvatskoj u visokom obrazovanju nudi vrhunskim sportašima. Nadam se da ću nakon profesionalne karijere naći svoje mjesto negdje u sportu jer sport je danas značajni društveni faktor u ekonomiji, gospodarstvu, turizmu pa i šire'.

Od kada se probudim pa dok ne idem spavati podređena sam planiranom trenažnom procesu. Ne idem vani, ne ispijam kave sa prijateljicama i sl. Dnevno imam

dva, ponekad čak i tri treninga, dok međuvrijeme provodim u aktivnostima koje su opet uglavnom podređene treningu ili nekom nastupu.

○ Imaš li neke rituale prije regate?

Rituale imam prije regate, ali to je samo uobičajena kontrola opreme i koncentracija na nastup, ništa što je povezano s praznovjerjem.

○ Smiješi ti se uskoro diploma sportske menadžerice sa Visoke škole za sportski menadžment Aspira. Gdje se vidiš nakon profesionalnog bavljenja jedrenjem?

Nakon Londona vidim se u Riu 2016., tako da je kraj moje sportske karijere još predaleko da bih se vidjela nakon toga. Činjenica je da se danas prilikom zapošljavanja sve više traže osobe s velikim iskustvom, vrhunskim rezultatima i diplomom. Aspira je daleko najbolje što se u Hrvatskoj u visokom obrazovanju nudi vrhunskim sportašima. Osobno se nadam da ću nakon profesionalne karijere naći svoje mjesto negdje u sportu jer sport je danas ne samo zabava, on je vrlo veliki i značajni društveni faktor i u ekonomiji, gospodarstvu, turizmu pa i šire.

Našu Tinu čeka još puno regata. Ne sumnjamo da ćemo borbenoj kolegici raditi još puno dočeka, zbog njenih sjajnih medalja oko vrata.

Za ovu djevojku će se još dugo godina čuti, jer ona je tek počela ostavljati svoj trag u hrvatskom jedrenju. Labudice, sritno!

Ivana Kamenjarin

BLANKA

Svi moji ciljevi sažeti su u jednom: **Želim probijati svoje granice**

Koje je najčešće pitanje koje te pitaju novinari u intervjuima? Nervira li te postavljanje istih pitanja?

Najčešće me pitaju kada ću oboriti svjetski rekord. To pitanje nema smisla, jer nemam kristalnu kuglu. Po principu: 'nema glupih pitanja već samo glupih odgovora', trudim se odgovoriti na način da me sugovornik razumije jer nisu svi bili vrhunski sportaši, a pogotovo ne skakači u vis. Intervjui su dio mog posla, ni jedno pitanje me ne smije 'izbaciti iz takta'.

Ima li nešto što u 28 godina još nisi ostvarila, bilo na privatnom ili sportskom planu, a što ti je tiha patnja?

Naravno! Želja mi je osvojiti sve ono što još nisam... I skočiti više nego do sada. Svi moji ciljevi se mogu sažeti u jedan : želim probijati svoje granice.

Koliko i na koji način odvajáš svoj privatni život od profesionalnog?

Ne odvajam! Sport je način života, cijeli dan, cijelu godinu. Naravno da ima trenutaka kad se opuštam, ali ništa nije važnije od natjecanja, treninga, kvalitetne prehrane, odmora. No, to mi uopće ne predstavlja problem jer volim ono što radim i da moram , opet bih izabrala isti put.

Koliko je, prema tvom mišljenju, sportski menadžment bitan kao struka, koliko je značajna uloga sportskog menadžera za jednog ozbiljnog sportaša?

Sportaši nemaju energije ni vremena razmišljati o sponzorskim ugovorima, putnim aranžmanima, kontaktima s medijima i svemu ostalome što čini 'infrastrukturu' jedne sportske karijere. Menadžeri su tu da drže 'konce u rukama', da bi se mi mogli koncentrirati na ono najvažnije. Zato je kvalitetan menadžer od iznimne važnosti. S vremenom on postaje kao član obitelji, zato smatram da je međusobno povjerenje jedna od ključnih stavki odnosa.

VLAŠIĆ

U kojem se poslu vidiš jedan dan, što bi voljela raditi kada se prestaneš profesionalno baviti sportom?

Još uvijek ne vidim 'Blanku poslije karijere'. Ali bi definitivno voljela ostati u sportu.

Što za tebe znači Split? Je li istina da je splitska publika najteža i najzavidnija? Kako vas prihvaćaju vaši sugrađani?

Splitska publika za mene nema nikakav predznak. Ona je jednostavno moja. Razumijemo se jer smo isti i nema ljepšeg osjećaja od skakanja pred prepunim Poljudom. Splićani pokazuju svoje emocije, bilo da su posljedica uspjeha ili pak neuspjeha. Zar bi im to trebalo zamjeriti?

Što radiš neposredno prije natjecanja, prije samoga skoka? Imaš li neku svoju rutinu, misli, plan u glavi? Kako se opuštaš?

Kao i svaki dan posljednjih desetak godina, odspavam poslije ručka i tako se najbolje 'resetiram' pred natjecanje. Bitno da je taj dan općenito lišen nepotrebnog stresa. Ne razvijam posebne planove ni taktike, oslobađam glavu nepotrebnih misli, skoncentrirana sam samo na što bolju tehničku izvedbu skoka. Nisam previše svjesna događanja oko sebe u tim trenucima, kad završi natjecanje ponekad se osjećam kao da sam bila negdje miljama daleko. Pa, u biti sam i bila

Osjećaš li pritisak od tuđih očekivanja kada se radi o tvojim sportskim rezultatima, kao što je neizbježno pitanje svjetskog rekorda?

Najveću odgovornost osjećam prema samoj sebi, svom uloženom vremenu i trudu. Zato su moja vlastita očekivanja ipak najveća. Jedina razlika jest to što sam ja puno realnija u tome od okoline. Drugi ljudi ne mogu točno znati kako se osjećam taj dan, je li 'sve na svome mjestu' i u kojoj mjeri je polučeni rezultat moj maksimum tog trenutka.

Nemoguće je na svakom natjecanju postizati vrhunce, a čini mi se da ljudi misle kako sam u bilo koje doba dana i noći spremna bar za 205.

Jesi li praznovjerna? Jesi li rob navike? Vjeruješ li u horoskop?

Moja najbolja prijateljica se bavi psihološkom astrologijom i apsolutno vjerujem u horoskop, te se često konzultiram s njom o raznim problemima i dilemama koje mi 'stanu na put'. Spremna sam 'kopati' po sebi koliko treba da bih ostvarila svoj puni potencijal. Osim datuma i mjesta, određuje nas i sam sat rođenja. Astrologiju ne doživljavam kao praznovjerje, već znanost. A sitnicama kao što su 'sretni predmeti' i slično se uopće ne zamaram. To je bespotrebno gubljenje energije.

Bi li ikada zbog ljubavi odustala od sporta?

Ja zbog ljubavi i jesam u sportu. Što se tiče romantičnih odnosa, kad bi se od mene to zahtijevalo, sigurno ne bih bila dio takve veze.

Koji ti je drugi najdraži sport? Sportaš?

Nogomet. A među vrhunskim nogometašima je jako teško izdvojiti samo jednog. Cijenim virtuoze na terenu, a pogotovo one s 'egzekutorskim' sposobnostima. Stvarno je gušt pogledati dobru nogometnu utakmicu.

Najveća mana i najveća prednost slave?

Dio moje privatnosti će uvijek biti na 'javnoj dražbi', pa u svemu moram biti opreznija. A prednost je to što me ponekad puste preko reda u banci.

Najteži i najsretniji trenutak u osobnim sportskim postignućima?

Najteži mi je upravo ovaj period oko operacije, a najsretniji tek slijedi.

Ada Reić

SANDRA PAOVIĆ

Moje najveće životno postignuće je da sam stala na noge nakon nesreće!

Vrhunska stolnotenisačica i hrvatska reprezentativka za AS govori o svojim sportskim uspjesima, studentskim nedaćama i borbi života!

Koji je tvoj osobni najveći uspjeh, najveće postignuće u sportu? A u životu?

Teško je izdvojiti najveće postignuće u sportu. Kao kadetkinja i juniorka sam bila najbolja u Europi ali to je jako malo značilo kada sam prešla u seniorke. Konkurencija je bila ogromna jer su Azijatkinje vladale. Mučila sam se par godina ali sam na kraju isplivala. Sa reprezentacijom sam više puta bila u polufinalu i finalu ekipnog Prvenstva Europe što mi je uvijek puno značilo! Imam medalju s Europskog prvenstva u mix parovima sa **Rokom Tošićem**. Osvojila sam 3 puta pojedinačno Prvenstvo Hrvatske. Ušla sam u 50 najboljih igračica na svijetu. Kvalificirala sam se na Olimpijske Igre u Peking.. To su sve seniorski rezultati.

U životu najveće postignuće je da sam uspjela stati na svoje noge nakon nesreće ali uz pomoć puno vjere u sebe i jako puno naporne rehabilitacije koja je trajala 14 mjeseci bez ikakve pauze i većina toga je bila van Hrvatske.

Opiši nam kako se rodila ljubav prema stolnom tenisu?

Počela sam trenirati već sa 5 godina jer je moj tata bio profesionalni nogometaš pa je želio da i ja krenem tim stopama. Stolni tenis je bio popularan u Borovu Naselju odakle dolazim pa je tako pao izbor. Nije me sram reći, mada to nekome može biti čudno, da je stolni tenis moja prva i najveća ljubav.

Postoji li neka neostvarena sportska želja?

Neostvarena sportska želja je da igram Top 12 Europe. Prije nesreće sam bila jako blizu da uđem na taj prestižni turnir. Kao i Olimpijske Igre u Londonu.

Kako postavljaš svoje ciljeve i koji su tvoji planovi za budućnost?

Ciljeve si postavljam na način da ne odustajem kada je teško, i da kada imam veliki strah upravo onda probam dati najbolje od sebe. Često sumnjam u samu sebe ali to me ne spriječava da probam uvijek iznova.

Koji je najbolji savjet koji si ikada dobila?

Najbolji savjet koji sam dobila je od moje tetke, koja mi je rekla nedugo nakon nesreće, kada sam bila jako loše fizički i naravno izbezumljena jer sam bila nepokretna, da za loše vijesti uvijek ima vremena a dokle god ima nade da samo i samo razmišljam pozitivno! Vodila sam se njenim savjetom cijelu rehabilitaciju.

Nakon teške prometne nesreće, koja je srećom sada iza tebe, zanima nas što te je ohrabrivalo, u što si vjerovala, odakle si izvukla inspiraciju za bolje sutra?

Nakon nesreće imala sam samo jedan izlaz a to je da se borim za sebe i za svoju obitelj, dečka i sve koji vjeruju u mene. Puno mi je značila podrška i vjera koju sam dobila, da mogu izvući najbolje iz takve očajne situacije.

Što radiš kada ne igraš stolni tenis? Slobodno vrijeme?

U slobodno vrijeme najviše volim čitati i gledati američke serije. 'Two and a half men' mi je omiljena i gledala sam sve nastavke barem po 3 puta. Dečko me je navukao jer je i on veliki fan. Ne volim provoditi vrijeme na kompjuteru niti se dopisivati. Radije odem na kavu s prijateljicama i ispričamo se uživo. Volim odlaziti i u shopping i kino!

Imaš li uzore ili ideale u životu?

Nemam poseban uzor. Volim ljude koji su pozitivni i koji stoje čvrsto na zemlji. Zvuči malo sladunjavo ali divim se svom dečku jer je jako dobra osoba na koju se mogu uvijek osloniti i koji se uvijek bori za ono što želi i cijeni i vjeruje u

svoju obitelj i prijatelje. Također obožava stolni tenis tako da je i to plus.

Kako si se odlučila upisati Aspiru? Raduješ li se studentskim danima?

Za Aspiru sam znala i prije, informirala sam se kod svojih kolega sportaša. Pozitivno sam iznenađena s e-learningom pošto sam u Zagrebu, a studij je u Splitu. Dobila sam stipendiju od Jutarnjeg lista i ovo je korak koji mi je trebao, jer je povezano sa sportom, a u sportu sam cijeli život. Malo me je strah, jer škola i ja nikad nismo bili na ti. Nadam se da ću uspjeti jer sam tvrdoglava i uporna.

Misliš li da će ti znanje stečeno na Aspiri pomoći u životu?

Mislim da hoće i da je to prava stvar, sada radim u svom klubu, a želja mi je raditi za Svjetsku stolnotenisku federaciju.

Sandri želimo da se brzo snađe u klupama i da postigne sjajne rezultate u učenju kao što je to učinila u sportu i životu.

Katarina Kay Mandić

Uz sav trud, znanje, diplome, vještine, inteligenciju i sposobnosti, bitka za ženska prava još uvijek nije u potpunosti osvojena

Žene u sportu i na vodećim pozicijama nisu ravnopravne s muškarcima, to je od davnina svima poznata stvar. Koliko su žene dobile prostora za razvijanje i je li ih se uopće smatra sposobnima za vođenje? U dalekoj povijesti brigu oko obitelji vodili su oboje – i ona i on. Muškarac je bio odgovoran za lov, dok su žene u svojim nastambama hranile djecu i dočekivale muža s lovinom, da bi mu potom to spremile za ručak. Već se tu uočava prva razlika između ženskih i muških poslova.

Kada su počela službena sportska natjecanja, muškarci su bili ti koji su prvi počeli sudjelovati, pregovarati, osvajati medalje. Trebalo je proći određeno vrijeme da bi se i ženama dopustio nastup na natjecanjima. Pobjeda reprezentativke Portugala **Rosa Mota**, na Europskom prvenstvu u atletici, 1982. godine, održanom u Ateni, još jednom je na spektakularan način potvrdila da su psihofizičke mogućnosti žena u sportu ravne mogućnostima muškaraca. Rosa se natjecala u maratonu, najtežoj atletskoj disciplini, na stazi od 42.195 metara i postavila izvanredan rezultat 2:36:03,94. Iako to nije bio prvi službeni nastup žena u maratonskoj utrci, njen trijumf označio je široko otvaranje sjajnih perspektiva za afirmaciju žena u sportu.

ŽENE U SPORTU na vodećim pozicijama

Također, šesnaestogodišnja američka plivačica **Shirley Babashoff** postavila je svjetski rekord u plivanju na 400 metara koji odgovara rekordu muškarca, postignutom 12 godina ranije. Nedavne diskriminirajuće izjave engleskih komentatora na račun ženske sutkinje u nogometu u novinama su odjeknule i digle veliku prašinu. Njihovu blamažu pojačava činjenica da je sutkinja **Sian Massey** ispravno prosudila situaciju!! Komentator **Gray** izjavio je da sutkinja uopće ne zna što je ofsajd pravilo, te kako mu nije jasno na koji način žena uopće može doći do pozicije pomoćnog nogometnog suca, jer da jedino što sutkinja dobro radi jest to da dobro izgleda. Gray i njegov kolega su zbog toga dobili otkaz, iako su kasnije uputili javnu ispriku. Bez obzira na ispriku, koja je po mnogima izrečena zbog pritiska javnosti, ovo je također jasni dokaz o daljnjem i neprekidnom zanemarivanju, zapostavljanju, podcjenjivanju i vrijeđanju žena! Zanimljivo je da su mnogi stali u obranu ženske sutkinje i rekli kako su izjave komentatora sramotne, ali istovremeno su izjavili da bi se ženski dio populacije trebao uhvatiti kuhinje i perilice te se ostaviti sporta, pogotovo 'muškog sporta', odnosno nogometa. Uz sav trud, znanje, diplome, vještine, inteligenciju i sposobnosti, bitka za ženska prava još uvijek nije u potpunosti dobivena. Prva i osnovna stvar

koju svaka žena mora znati jest da nije manje vrijedna, kao ni manje sposobna od muškog roda! Teško je opstati u svijetu u kojem se ženske sposobnosti najčešće poistovjećuju s fizičkim atributima, u svijetu u kojem se žena neprestano treba dokazivati. One žene koje su usude ući u te opasne vode, odluče se boriti i dokazivati, moraju imati zaista jaku vjeru u sebe. U ovakvom svijetu ženi se gleda i najmanja sitnica. Ako dođe na sastanak u hlačama koje ističu njenu pozadinu, odmah ju se provocira i okrivljuje za izazovno oblačenje. Ukoliko dobije nekoliko neprimjerenih komentara, opet se žena smatra krivom, jer je ona 'izazivala' svojim načinom odijevanja. A ako se slučajno pojavi u odijelu koje više naginje 'muškom kroju' odijela, onda ju se napadne da je muškobanjasta, uz popratne komentare o njezinoj seksualnoj orijentaciji. Mnogo žena je krenulo ka vodećim pozicijama, ali ih također mnogo odustane na pola puta. Povuku se zbog raznoraznih uvreda i podmetanja koje je teško podnijeti. Na takva podmetanja nailaze i muškarci, no ona su manje učestala i muškarci se lakše nose s njima. Zašto je to tako? Mislim da velik dio odgovora leži u tome što je ženama prirodno dano da budu majke, automatski su emotivnije i privrženije od muškaraca. A to mnogi poslovi baš i ne trpe. Osjećaji se moraju strogo isključiti. Problem je veći

ženama koje imaju djecu, jer nije lagan zadatak biti brižna majka, uspješno gurati karijeru i preuzeti brigu o kući. Ima izuzetaka, naravno, no njih je malo. A čim je nešto u manjini, ne znači da je loše, već znači da je do toga doći teško i mukotrpno! Biti na vodećim pozicijama nekog kluba ili neke tvrtke znači mnogo odricanja: česta i iznenadna putovanja, prisustvovanje sastancima, poslovnim seminarima te stalno biti u koraku s vremenom. Smatram takvu ulogu realno teškom, ako te kod kuće čeka obitelj. Također smatram da dio razloga leži i u medijima, koji danas imaju gotovu neograničenu slobodu pisanja. Ako mediji smatraju da neko vodeće lice određene organizacije, kluba ili tvrtke nije zadovoljilo njihove kriterije i kriterije naroda, oni imaju odriježene ruke o tome izvještavati putem novina, televizije, interneta. Niti jednoj majci nije cilj da njena djeca budu izložena takvom linču. To je još jedan od razloga zašto žene nisu brojnije na važnim vodećim pozicijama. Muška dominacija u tom području od povijesti je nametnuta, i očigledno održiva i dan danas. Pozitivna stvar je što žene na vodećim pozicijama postoje te ih možemo uzeti kao uzor i zvijezde vodilje. Malo ih je, ali dovoljno da nam daju poticaj i nadu!

Ivana Kamenjarin

Luka Miolin

ŽIVOTNA POBJEDA

Nije bitna dijagnoza,
bitan je zadatak koji si postavite

Onjemu se nikada nisu pisali veliki bombastični tekstovi, on nije u televizijskim emisijama davao izjave a javnost za njega malo zna. Nije izdao svoju životnu knjigu, jer mu je jasno da je borba sastavni dio svačijeg života. Svjestan je da ima i gorih životnih sudbina. Svoju nevolju je pretočio u svoju snagu. Bacio je rukavicu, uhvatio se u koštac s izazovom, s kristalno jasnim ciljem. Junak naše priče je **Luka Miolin**, mladić koji je svojom zadivljujućom voljom osvojio životnu bitku – pobijedio je rak!

Mladi svestrani sportaš koji je kao planinar osvojio najviši europski vrh Kavkaz (5.642 m nadmorske visine), u prosincu 2008. doživio je težak životni udarac. Otkrivena mu je maligna bolest – karcinom. Luka je tada imao 28 godina. Prošao je liječenje operativno, zračenjem i kemoterapijama. Na njegovu sreću liječenje se pokazalo učinkovitim i već u travnju 2009. bio je izliječen. No, ono što njega i njegovu životnu priču čini posebnim jest njegova snaga i nepokolebljiva vjera u sebe. Unatoč savjetima liječnika da miruje, Luka je počeo stjecati vrhunsku formu i osvajati hvale vrijedne sportske rezultate. Uzeo je život u vlastite ruke i oslušivanjem samoga sebe pronašao ključ svog ozdravljenja.

Luka, što te motiviralo i osnažilo da ne poklekneš pred bolešću?

Šok je mladoj osobi čuti da boluje od karcinoma, pogotovo nakon što mi je od iste bolesti, godinu ranije, preminula majka. S njom sam prošao sve to, tako da sam znao koliko me trnovit put čeka. Teško je kad vidiš kako se netko tvoj najbliži mučio s tom bolešću, izgubiš tu osobu, a onda saznaš da i ti boluješ od iste bolesti. Kao grom iz vedra neba me pogodila dijagnoza. Dao sam si zadatak, da to moram proći. Postavio sam stvari u svojoj glavi, kao da je riječ o prehladi. Isto tako sam nastavio i normalno živjeti, nastavio s planinarenjem. Kad sam to prijavio doktoru, rekao je da je to suludo i nisu podržavali moj način života. Preporučili su mi život pod staklenim zvonom, jer zdravlje je već bilo narušeno sa citostatima i samo strogo mirovanje je dolazilo u obzir.

Kako je došlo do ideje da sudjeluješ na polumaratonu sv. Duje?

Već u periodu liječenja trčao sam redovito po Marjanu. Tako bih se zaokupirao, da manje mislim na bolest. Dobro sam se osjećao i sinula mi je ideja da se prijavim za polumaraton. Cilj mi je bio

Luka Miolin, svojom zadivljujućom voljom osvojio je životnu bitku. Svoju nevolju je pretočio u svoju snagu. Bacio je rukavicu, uhvatio se u koštac s izazovom, s kristalno jasnim ciljem

da samog sebe iznenadim, da vidim svoje granice. Trka se održavala nepunih mjesec dana nakon moje zadnje primljene kemoterapije. Doktori nisu htjeli niti čuti za tu ideju, ali s moje strane odustajanja nije bilo. Završio sam trku za 2:35 sata. Nisam bio sam u tom pothvatu. Imam prijatelja koji boluje od Chronove bolesti. Skupa smo startali i skupa ušli u cilj. Ušli smo zadnji u cilj, tako da natjecateljski rezultat nije vrijedan spomena. Moralni rezultat je nama bio puno bitniji, a on je bio toliko dobar, da smo dan danas nas dvojica ostali aktivni u dugoprugaškom trčanju.

Zanimljiv podatak je da si već sljedeće godine istrčao dan za danom dvije trke! Dan prije održavanja polumaratona sv. Duje 2010. odradio si planinsku trku na Kamešnici, a već sutradan trčiš polumaraton za sat brže nego godinu prije, naravno, opet u društvu prijatelja, koji je skinuo rezultat za 45 min. I onda dolazi do tvog učlanjenja u maraton klub 'Marjan'?

Da. Nakon polumaratona 2009 god. upoznao sam članove maraton kluba, velike entuzijaste i tu krenuo s njima na prvenstva Hrvatske. Pomalo sam obarao vlastita vremena i svaka trka me dodatno motivirala da to mogu i hoću. Iako sam član kluba, pripreme odrađujem individualno. Vodim se po

svome osjećaju, radim sam plan i program, uz pomoć iskusnih drugih trkača. Sve to u cilju da izguram dobru sezonu, u cestovnom i planinskom trčanju. Sponzora nažalost nemam, sav trošak sam financiram. Radim 8h na poslu i guram studij, naporno je malo, ali ljubav prema sportu mi ni pod razno ne dopušta da odustanem od svojih hobija. Meni je malo za dan 24 sata. Žao mi je da ne stižem planinariti više.

Kako izgleda vaš raspored natjecanja?

Svaki četvrtak Marjanska liga na 5 km, a svako treće kolo se trči 5 i 10 km. Klub „Marjan“ također sudjeluje u 1 ligi cestovnog i planinskog trčanja. U cestovnom se trče polumaraton i dva maratona. Kod planinskog se trči po planinama: Velebit, Biokovo, Kozjak i Sljeme.

Koji je tvoj sportski cilj? Sportski uzori?

Sportski cilj mi je dugoročni ostanak u trčanju, što spada i u politiku MK 'Marjan'. Imaju članove koji su prešli 60. godinu života, što me fascinira i čemu težim, biti takav kapacitet. Preferiram individualne sportove, tako da su mi svi individualni sportaši uzor. Istaknuo bih možda posebno obitelj Kostelić, sestre Zaninović i Blanku Vlašić.

Što bi preporučio osobama koje posustanu i ne znaju kako nastaviti dalje nakon nekog negativnog životnog iskustva?

Mišljenja sam da se čovjek ne bi trebao opterećivati kad sazna strašnu vijest po pitanju bilo čega iz života. Treba gledati na život skromno, nikad ne zaboraviti ono što imamo. Cijeniti svoje zdravlje, pronaći se u malim stvarima, onda je u životu sve lakše. Bitno je da se bave onim čim vole i nema odustajanja. Pogotovo bih naglasio mladima da ne zadovoljavaju ambicije svojih roditelja, jer će ostati zakinuti za stvarnu sreću. Puno vidiš teških slučajeva bolesnih ljudi, djece, ma svih generacija, jer bolest ne pita za godine, za tvoj način života. Bolest hvata svakoga. Ljudi moraju vidjeti koliko kvalitetno mogu živjeti s tom malignom bolešću. To ne mora biti kraj, nego početak novog života. Nema odustajanja, postaviti se pozitivno u glavi je zlatno pravilo dobrog početka. Nije bitna dijagnoza, bitan je zadatak koji si postavite. A zadatak koji bih preporučio svima: idem hrabro odraditi to, bez obzira na krajnji ishod svega!

Postoje sportaši koji su zaradili milijunske iznose i stekli svjetsku slavu, ali postoje i oni za koje se malo čuje unatoč postignutim životnim i sportskim rezultatima vrijednim divljenja. Luka je borac vrijedan divljenja i slave, ne samo zbog postignutih uspjeha, već i zbog svog načina razmišljanja i življenja. Naučio je rješavati probleme na putu i istinski uživati u životu. Odlučnost i volja su samo neke od osobina koje krase ovog mladića.

Dragi čitatelji, treba li Vam još motivacije da promijenite svoj život nabolje?!

Ivana Kamenjarin

JOGA KAO IST

Mr. sc. Damir Božinović je predavač na Aspiri, nositelj je kolegija 'Teorija sportskog treninga' i asistent na kolegijima 'Osnove kineziologije' i 'Kineziološka rekreacija'. Damir je instruktor joga već tri godine u Splitu i ima svoj joga studio.

Moje oduševljenje jogom krenulo je od srednje škole. Upoznao sam jogu preko knjiga i prvi dodir s njom bio mi je jasan znak da je to ono čime se želim baviti u životu. U jogu sam se jednostavno zaljubio. To oduševljenje me tjeralo naprijed da još više istražujem jogu i puno dublje uđem u nju. Najviše me oduševila jednostavnost i dubina pristupa čovjeku kao svestranom biću što do tada nisam nigdje čuo. I danas, nakon skoro 15 godina bavljenja jogom, to oduševljenje me nije napustilo. Dapače, svakog dana sam sve više fasciniran širinom i mogućnostima djelovanja joga na svakog pojedinca. Također, joga mi je pomogla da produbim svoje znanje o kineziološkoj znanosti, tjelesnim vježbama i zdravlju.

Jogu mogu definirati kao predivnu znanost rada na sebi, istraživanja samog sebe i unaprjeđenja kvalitete života. Što to znači? Ako sebe možemo definirati kao fizička, emocionalna, mentalna, psihička ili duhovna bića, joga djeluje na svim tim aspektima naše ličnosti. Ona je sredstvo uravnoteženja i harmoniziranja tijela, uma i emocija. Ili kineziološkim terminom rečeno, joga djeluje na svim aspektima „antropološkog statusa čovjeka“. Joga je vrlo širok pojam i obuhvaća apsolutno sva područja čovjekovog djelovanja. Ovisno što svakom pojedincu treba, joga se može prilagoditi za svakoga od nas:

INSKO STANJE NAŠEGA BIĆA

Ako nam treba radi **fizičkog zdravlja** npr. ako imamo probleme s tlakom, srcem, štitnjačom, dijabetesom, depresijom, kralježnicom, menstrualne probleme ili alergije, jogu možemo iskoristiti kako bi povratili zdravlje prakticirajući *asane* ili tjelesne stavove. Ako nam treba da postignemo **mentalnu ili emocionalnu stabilnost**, u jogi možemo pronaći metode kojima ćemo postići tu stabilnost, također. Ako nam treba bolji i jasniji **pogled na život** i razumijevanje kako živjeti razumno u ovom „totalno sluđenom svijetu“, tržištu kapitala, ljudskoj okrutnosti, sebičnosti, bešćutnosti, ratovima i nemirima, joga nam uvelike može pomoći. Ako nam treba kao **duhovna disciplina** da produbimo svoju religioznost, možemo koristiti jogu. Na kraju, ako nam treba vježbanje joge samo radi **užitka** koje ono donosi i osjećaj zadovoljstva koji nas obnavlja i ispunjava, možemo se baviti jogom samo iz tih razloga. Generalno, joga je cjelokupnost samog života, gdje možemo pronaći za sebe točno ono što nam treba. Ono što je bitno naglasiti jest da se jogom može baviti svatko i da postoji primjerena joga za svakoga: za početnike, starije osobe, osobe sa problemima sa zdravljem, osobe koje su pod stresom do vrhunskih sportaša itd. Da bi doista bila uspješna, joga se mora pažljivo prilagoditi promjenjivim potrebama, sposobnostima, željama i životnim okolnostima osobe koja želi prakticirati jogu ili ukratko svim elementima njezine životne situacije i nje same kao ljudskog bića.

Znanost o jogi počinje vanjskim vidom ličnosti, tijelom, koje je za većinu ljudi prepoznatljiva i praktična polazna točka. Kada se na toj razini dogodi neravnoteža, organski sustavi više ne funkcioniraju u harmoniji; na primjer, nedostatak kretanja dovodi do opadanja tjelesnih sposobnosti, slabljenja imunološkog sustava i smanjenja mentalnih sposobnosti, rad endokrinog sustava može postati disbalansiran, a djelotvornost živčanog sustava smanjuje se u tolikom stupnju da dolazi do bolesti. Putem joge nastojimo dovesti različite funkcije tijela u savršenu ravnotežu i koordinaciju.

Uobičajena i najčešća predrasuda o jogi je pak da se joga shvaća ili kao neka „fizička gimnastika“ slična ostalim oblicima tjelesnih aktivnosti, često kao dosadna tjelesna aktivnost ili više egzotična „duhovna

‘Joga nije ni vjera, ni religija, a niti je dosadna tjelovježba. Samo osoba treba pronaći onu jogu koja joj odgovara’.

gimnastika“ nerazlučivo povezana s hinduizmom ili nekom drugom indijskom religijom.

Joga nije ni vjera, ni religija, a niti je dosadna tjelovježba. Samo osoba treba pronaći onu jogu koja joj odgovara. Glavne dobrobiti joge u životu pojedinca koji se njome redovito i zdušno bavi su: bolje psihofizičko i emotivno zdravlje, bolji sklad i komunikacija s okolinom, produbljena samosvijest, bolja sposobnost introspekcije, potpunija integracija

tijela, daha i uma, moralni integritet, veće samopouzdanje i samopoštovanje, bolje razvijeniji religiozni osjećaj i smisao za duhovnost, veća prisnost sa Životom i veća Ljubav prema životu. Ona, naravno poboljšava, što je i njezina glavna svrha, kvalitetu života u svakom smislu.

Često kažem da je najnaprednija ona joga koju radimo dok slušamo sebe, impulse svoga tijela, svoje emocije, svoje srce ili svoju intuiciju. Joga je

istinsko stanje našeg Bića. Prava joga za mene je ona koja u cijelosti uvažava, poštuje i razvija moju jedinstvenost kao izvornog, prirodnog i neponovljivog ljudskog bića.

Svi ljudi mogu sami za sebe otkriti svoju jogu i ljepotu te predivne znanosti. Joga je sam život, u cijeloj njegovoj punini, **a konačno, sklad sa samim sobom i okolinom je rezultat pravile primjene joge.**

S obzirom na razvoj suvremenog društva i potrebe čovjeka za zdravljem smatra se da će joga postati kultura življenja u novom tisućljeću.

Više o jogi možete pročitati na www.yogasplit.com

mr.sc. Damir Božinović

MISICA U SPORTSKOJ FOTELJI

Katarina Banić,
Miss Hrvatske 2010.,
više od modne piste voli sport

Kako si krenula u manekenske vode?

Manekenska karijera krenula je sasvim slučajno. U zadnji trenutak prijavila sam se na jedan lokalni izbor i zbog ostvarenog rezultata primljena sam direktno na državni izbor za Miss Universe gdje sam završila na drugom mjestu. Najteži poraz je biti odmah iza najboljeg, pa tako me drugo mjesto potaklo da se prijavim na izbor za Miss Hrvatske sljedeće godine. Opet sam bila posljednja koja je došla na casting, ali sam bila primljena.

S obzirom da sam se pripremala godinu ranije za izbor, znala sam otprilike što je potrebno za pobjedu. Pripremljena od izbora od prije godinu dana, znala sam otprilike što je potrebno za pobjedu. Pobjeda je donijela i raznih manekenskih poslova i tako je sve krenulo. Ali nisam osoba koja je sanjala u svom životu neku manekensku karijeru, ni status zvijezde, ni nacionalne ikone. Mene je oduvijek zanimalo nešto drugo. Zanimao me sport, točnije nogomet.

Koje su tvoje obveze kao Miss Hrvatske?

Miss treba biti osoba pozitivne energije i lijepog osmijeha, ali ja sam se potrudila proširiti te zahtjeve. Pokušavam na sve moguće načine doći do ljudi, ne samo osmijehom, nego i glasom, onim što imam za reći. Konkretna stvar koju sam trebala obaviti kao miss je otići predstavljati Hrvatsku na Svjetskom izboru u Kini. Tamo sam završila na 27 mjestu.

Koliko ti se život promijenio od titule?

Nakon izbora život mi se totalno okrenuo i nestalo je ono što bi mi sada puno značilo, privatni život. Moji roditelji i dan danas teško prihvaćaju mene kao javnu osobu. Po pitanju ljubavnog života oko mene su najviše ljudi koji su također medijski eksponirani, tako da bi zaista bila sreća imati nekoga tko nema veze s javnim životom.

Kako to da si odabrala fakultet sportskog menadžmenta?

Već sam spomenula da me sport oduvijek zanimao, a ne modne piste. Veliki sam fanatik nogometa i to je prevagnulo kod moje odluke za upis na Aspiru. Želja mi je u životu raditi posao usko vezan uz sport, po mogućnosti nogomet.

Što bi savjetovala curama koje ulaze u manekenski svijet, koje se prijavljuju na izbore?

Curama koje žele postati ikone ljepote poručujem da rade sve što žele i da dosegnu najviše ciljeve, ali da nikada ne zaborave jednu stvar: ono što zablista, isto tako se može i ugasiti. I da prije svega i u svakom trenutku, budu čovjek. U svom tom sjaju, biti čovjek je puno veća vrijednost.

Ivana Kamenjarin

ANA I LUCIJA ZANINOVIC

TAEKWONDO BLIZANKE NA OLIMPIJSKIM IGRAMA

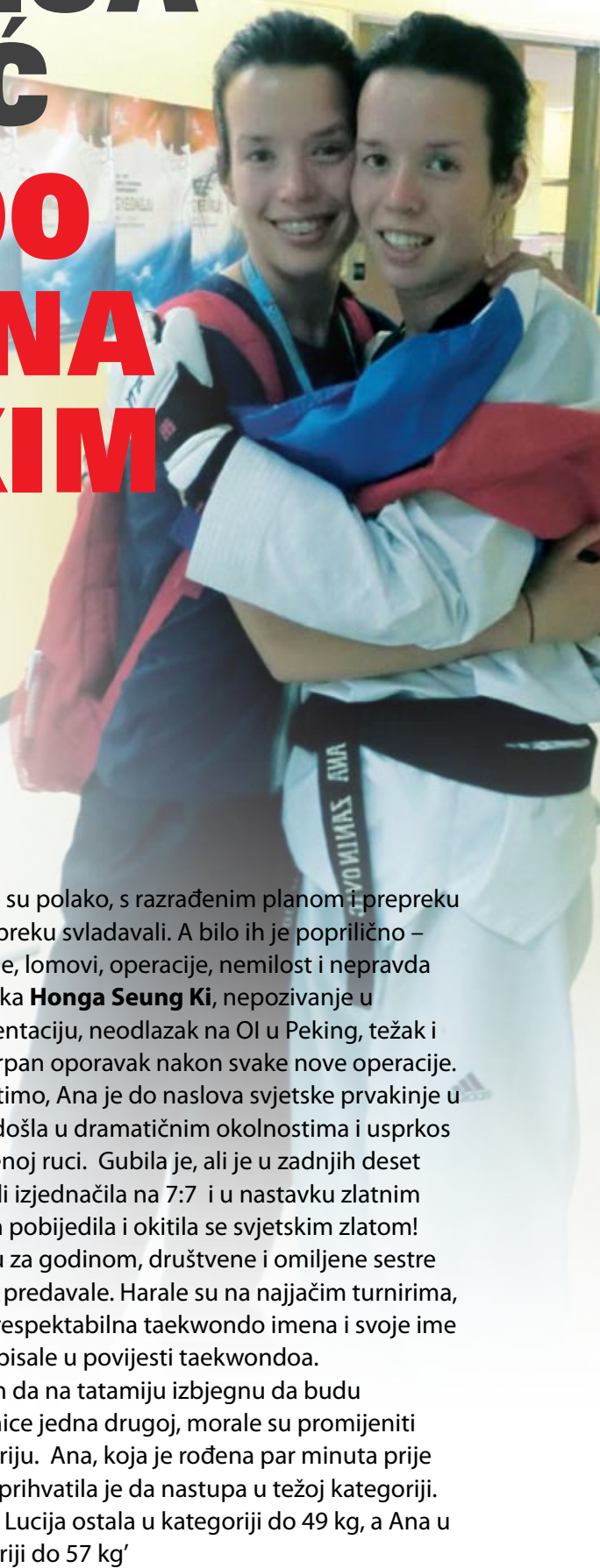
Sestre Zaninović harale su na najjačim turnirima, gazile respektabilna taekwondo imena i svoje ime već zapisale u povijesti taekwondoa.

Iako se bave nedovoljno popularnim sportom, blizanke Lucija i Ana posljednjih godina pune sportske rubrike svojim vrhunskim uspjesima. Ubojite sestre su glavni „krivci“ za veliki boom koji je taekwondo doživio u Hrvatskoj.

Ana je svjetska prvakinja 2011, a Lucija europska prvakinja 2012 i brončana na Olimpijskim igrama!

Njihov put do dolaska na tron nije bio jednostavan. Put koji je počeo prije desetak godina u maloj dvorani s njihovim današnjim trenerom **Tonijem Tomasom**, inače izbornikom hrvatske reprezentacije. Već tada je slavna trojka imala jasan cilj što žele, ali nisu ni sanjali da bi se to do zadnje želje moglo ispuniti.

Krenuli su polako, s razrađenim planom i prepreku po prepreku svladavali. A bilo ih je poprilično – povrede, lomovi, operacije, nemilost i nepravda izbornika **Honga Seung Ki**, nepozivanje u reprezentaciju, neodlazak na Ol u Peking, težak i mukotrpan oporavak nakon svake nove operacije. Podsjetimo, Ana je do naslova svjetske prvakinje u Koreji došla u dramatičnim okolnostima i usprkos slomljenoj ruci. Gubila je, ali je u zadnjih deset sekundi izjednačila na 7:7 i u nastavku zlatnim bodom pobijedila i okitila se svjetskim zlatom! Godinu za godinom, društvene i omiljene sestre se nisu predavale. Harale su na najjačim turnirima, gazile respektabilna taekwondo imena i svoje ime već zapisale u povijesti taekwondoa. S ciljem da na tatamiju izbjegnu da budu protivnice jedna drugoj, morale su promijeniti kategoriju. Ana, koja je rođena par minuta prije Lucije, prihvatila je da nastupa u težoj kategoriji. Tako je Lucija ostala u kategoriji do 49 kg, a Ana u kategoriji do 57 kg'

Ove simpatične blizanke odmorile su na trenutak od napornih treninga da bi odgovorile na naša pitanja.

Bilo je lutanja oko sporta. Koji je događaj bio prijelomni za odabrati taekwondo?

Prijelomni trenutak su bile Olimpijske igre 2000. godine i nastup naše predstavnice **Nataše Vezmar**. Kako smo do tada probale sve sportove, od plivanja, atletike, rukometa, odbojke, a nijedan borilački, odlučile smo se okušati i u tom, nama nepoznatom sportu. I evo, dan danas smo tu, nakon 12 godina!

Neosporno je da ste svojim uspjesima u sportu značajno pridonijele popularizaciji taekwondoa u Hrvatskoj. Stvara li vam to podsvjesno pritisak?

Mislimo da su za popularizaciju taekwondoa u Hrvatskoj zaslužni i mnogi drugi sportaši i

sportašice, te također smatramo da je taekwondo jedan od najuspješnijih pojedinačnih sportova u Hrvatskoj. Drago nam je što smo i mi svojim rezultatima doprinijele dobrom statusu taekwondoa koji danas zaslužno uživa.

Približimo malo narodu taj sport, koja su osnovna pravila, koliko traje natjecateljska sezona, kakav je sustav natjecanja?

Taekwondo je korejska borilačka vještina koju u svijetu prakticira više od 100 milijuna ljudi, jedan je od 4 Olimpijska borilačka sporta uz judo, boks i hrvanje. Natjecateljska sezona traje 10 mjeseci, a pauza je većinom u sedmom i osmom mjesecu. Borba se sastoji od tri runde po dvije minute s pauzom između rundi od jedne minute, sve borbe odrađuju se u jednom danu gdje ovisno o natjecanju možete imati pet do šest borbi. U taekwondou se koristi maksimalna zaštitna oprema, te je mala vjerojatnost od ozljede.

Također

je prvi od borilačkih sportova koji ima elektronski sustav bodovanja, te je sudačka pogreška svedena na minimum.

Koliko su česte i koje su najčešće ozljede?

Ozljede su prisutne kao u svakom vrhunskom sportu, a većinom su to ozljede ligamenata koljena, iščašenja zglobova te istegnuća lože.

Kakva je atmosfera na natjecanjima, kako se rješavate stresa? Radite li neke vježbe koncentracije?

Atmosfera je uvijek pozitivna, prava natjecateljska i sve cure su uvijek tu jedna za drugu. Maksimalna su podrška. Nema prevelikog stresa, više je to pozitivna trema koja nestaje ulaskom u borbu.

Zasluženo ste postale članice elitne skupine, VISA - vodeća svjetska platna kompanija sponzorirala vas je na OI. Koje su vaše obveze?

Sretne smo što je visa izabrala nas za svoje ambasadore i što smo se našle među tako velikim imenima svjetskog sporta. Nadamo da ćemo svojim rezultatima opravdati ukazano povjerenje.

Svoju neospornu kvalitetu već ste pokazale, tako da vas hrvatski narod već vidi u finalu OI. S kim biste se voljele susresti u finalu, postoji li igračica za koju možete reći da ste joj ostale „dužne“?

Živimo u takvoj zemlji gdje se ljudi brzo naviknu na dobre rezultate i sve manje od zlata je njima neuspjeh. Međutim vrhunski sport je puno zahtjevniji te se ne može ništa unaprijed prognozirati i planirati, a jedini cilj vam mora biti što bolje se spremati i izbjeći eventualne ozljede.

Kako ste se odlučile na upis sportskog menadžmenta Visoke škole Aspira?

Prije upisa na Visoku školu za sportski menadžment bile smo studentice Kineziološkog fakulteta u Splitu te smo nakon dvije godine studiranja odustale zbog nerazumijevanja pojedinih profesora prema vrhunskom sportu. U Aspiri smo pronašle idealne uvjete za studiranje uz vrhunski sport. Mislimo da i sami broj vrhunskih sportaša koji studiraju na Aspiri govori u prilog tome koliko ova Visoka škola podržava i razumije vrhunski sport.

Vaše najdraže i najgore putovanje

Nema najgoreg putovanja, svako putovanje je posebno i drugačije, na svakom nešto novo vidimo i naučimo, a možda u najljepšem sjećanju ostanu ona na kojima osvojimo medalje

Najinteresantnija osoba koju ste dosad upoznale

Svaka osoba je interesantna i zanimljiva na svoj način, ne bi nikoga posebno izdvajale!

Imate li i vi česte 'ženske probleme' poput 'što odjenuti danas'?

Da, naravno! Uvijek je isto pitanje - pun je ormar a nema se što za odjenuti.

Koliko često vas se može vidjeti u noćnim izlascima?

Nismo pobornice noćnih izlazaka i zatvorenih klubova, draža su nam mirnija druženja s prijateljima, odlasci u kino, večere i šetnje.

Čemu se najviše veselite, kada se jednog dana povučete iz profesionalnog sporta?

Cjelodnevnom ljenčarenju ☺. Životu bez presinga, stalnih izbjivanja, napornih treninga, mokre opreme... Ali taekwondo je već 12 godina velik dio naše svakodnevnice te će nam nakon nekog vremena sigurno brzo zafalit!

Sestre su puno pridonijele splitskom sportu. Građani Splita ih već cijene

incidenti im se ne prepisuju, samo rad, poštenje i prizemnost. Priznat ćete, u današnje vrijeme rijetke kvalitete!

Lucija je ove godine, osvajanjem trećeg mjesta na Olimpijskim igrama u Londonu postala prva Europljanka u kategoriji do 49 kg koja je uzela medalju!!

Najuspješnije blizanke na Olimpijskim Igrama za sada su novozelandske veslačice **Georgina** i **Carolina Ewers-Swindell**, zlatne u dvojcu na pariće 2004. i 2008. godine. Hrvatski narod i svi ini ljubitelji sestara i taekwondoa s pravom se nadaju da će Ana i Lucija u Rio 2016. promijeniti i tu povijest.

Zanimljivo, nikada nisu obje osvojile medalje na istom natjecanju. Priliku za to će imati na još puno natjecanja koja su ispred njih. Mi ćemo im samo zaželjati puno zdravlja, jer znamo da će se za sve ostalo one same pobrinuti.

Ajmo Ana, ajmo Luce!!

Ivana Kamenjarin

i poštiju, a svi znamo koliko su Splićani teška publika. Mnoge oduševljava njihova skromnost i pristupačnost, omiljene su svima i svugdje, što je rijetkost među takvim sportskim veličinama. Nikakvi

PREGLED SPORTSKIH USPJEHA TAEKWONDO BLIZANKI

2012. Lucija osvojila broncu na Ol u Londonu
2012. Lucija obranila naslov europske prvakinje
2012. Ana osvojila srebro na europskom prvenstvu
2011. Ana proglašena najboljom hrvatskom sportašicom
2011. Ana izabrana za najbolju sportašicu Dalmacije
2011. Lucija i Ana dobitnice državne nagrade Franjo Bućar
2011. Ana osvojila svjetsku zlatnu medalju i proglašena MVP svjetskog prvenstva
2010. Lucija postala europska prvakinja
2007. Ana osvojila srebro na svjetskom prvenstvu
2006. Lucija osvojila brončanu medalju na Svjetskom Kupu

NOVI SPORTOVI U LIJEPOJ NAŠOJ: **ŽENSKA SJEDEĆA ODBOJKA**

Ivana Kamenjarin uspjela je okupiti i educirati žensku ekipu sjedeće odbojke, prvu u Hrvatskoj!

Vrhunski natjecateljski sport rađa značajne sportske rezultate. Na žalost, nerijetko i teške ozljede nastale zbog dugoročnih povećanih opterećenja lokomotornog sustava uslijed čega dolazi do oštećenja koštanog, mišićnog i vezivnog tkiva, kao i nekih drugih vrsta oboljenja. Kroz povijest sporta velik je broj primjera vrhunskih sportaša koji su na pragu slave ili nakon što su „dotaknuli zvijezde“ morali odustati od sportske karijere; od Ivana Gudelj, svojedobno najboljeg nogometaša bivše države do Janice Kostelić, snježne kraljice, te niza drugih sportaša sa sličnom sudbinom. Sigurno je jedno: takav radikalni rez u sportskoj karijeri i životu

općenito, povlači za sobom niz problema psihosocijalnog karaktera i otvara pitanje: što i kako dalje??

Odgovor na to pitanje imamo u jednom lijepom primjeru.

Ivana Kamenjarin, profesionalna odbojkašica, nastupala je u svim dobnim kategorijama nacionalne vrste. 2003. osvaja **Europsko prvenstvo** (do 17 godina), 2005./2006. osvaja Hrvatsko juniorsko prvenstvo i nosi titulu **najbolje hrvatske igralice**. Dvije godine nakon toga u sastavu OK „Rijeka“ osvaja **duplu krunu i kup**, te nastupa u Europskoj ligi prvaka i interligi gdje je uočavaju sportski agenti i nude mogućnost nastavka karijere u inozemstvu. Prelazi u talijanski klub „Jesi

Monteschiavo“ i pridonosi klubu u velikom sportskom uspjehu, osvajanju **Challenge Kupa**. A onda, „kola nizbrdo“. Složena ozljeda koljena, niz operacija od strane eminentnih svjetskih stručnjaka s područja medicine, rehabilitacija i sve ostalo što prati oporavak i povratak na sportsko borilište nije uspjelo. Bolovi u koljenima ostaju, trenirati po planiranom modalitetu i intenzitetu više ne može, a talijanski sportski agenti se u konačnici „pobrinu“ da joj trasiraju povratak onamo odakle je došla. Jednostavno, broj 14 - ajde kući!

I sada ono, što i kako dalje?? Odlučila je krenuti u akademski svijet i upisuje Visoku školu za sportski menadžment. Aspirira gdje se u rekordnom roku svrstava u red najboljih studenata i upoznaje drugu vrstu odbojkaškog sporta – sjedeću odbojku. Kako sama kaže: „Isprva mi je izgledao poprilično jednostavan sport, ali tek kad sam zaigrala uvjerila sam se koliko truda i snage zahtijeva ovaj pojavni oblik odbojke“. Nije prošlo dugo vremena, Kamenjarin postaje nezamjenjiva karika u lancu aktivnosti Odbojkaškog kluba invalida „Split“. Osim što je svojim znanjem i vještinom odbojkaške igre izborila poziciju u udarnoj šestorci, uspjela je okupiti i educirati **žensku ekipu sjedeće odbojke, prvu u Hrvatskoj!**

Predsjednik Hrvatskog saveza sjedeće odbojke prepoznao je njen značaj, ulogu i kvalitetan rad te predložio da bude stručni voditelj buduće Hrvatske ženske reprezentacije koja je u formiranju. Pod njenim rukovodstvom, aplicirajući još stečena menadžerska znanja i vještine, projekt stvaranja ženske reprezentacije bio bi uspješno realiziran. Takvim razvojem događaja stvorila bi se kvalitetna konkurencija europskim i svjetskim liderima ženske sjedeće odbojke, reprezentacijama Slovenije i BiH, te trasiran put ka paraolimpijadi u Londonu.

‘Želja mi je da populariziramo ovaj sport i oformimo žensku reprezentaciju. Prvi korak je već napravljen, u 12. mjesecu 2011. odigrana je prva revijalna utakmica ženske ekipe OKI „Split“ protiv muške ekipe

„Učka“ iz Rijeke gdje smo zabilježile i pobjedu! Prošlo ljeto, obilježavajući Svjetski paraolimpijski dan, vodila sam ekipu estradnih zvijezda, političara i poznatih sportaša koji su se okušali u sjedećoj odbojci i svi redom bili oduševljeni onim što su doživjeli. Posebno me dojmio utisak izbornika Hrvatske nogometne reprezentacije **Slavena Bilića** koji se obvezao odazvati na sve naše buduće akcije. Moramo narodu približiti ovaj sport jer je uistinu atraktivan i pokušati utjecati na medije masovnog komuniciranja da u svojim programima prikažu svu ljepotu i poeziju igre sjedeće odbojke širem puku, ovaj sport mogu igrati i zdrave osobe.’ Poznavajući Kamu i njene vrijednosti, citirana vizija i misija zasigurno neće ostati samo u ovom članku. Sretno!

Damir Banić

SPORTSKE IGRE MLADIH

NAJVEĆE SPORTSKO AMATERSKO NATJECANJE

“Sportske igre mladih” su nacionalni sportsko-rekreacijski program za djecu i mlade između 7-18 godina starosti. Održavaju se svake godine tijekom ljetnih mjeseci u 10 sportova. Razvile su se u jedinstvenu i prepoznatljivu sportsku organizaciju kojoj je primarni cilj promicanje zdravog života i prijateljstva među djecom i mladima.

Više od desetljeća Sportske igre mladih pokazuju svoju veliku društvenu vrijednost i pobuđuju zainteresiranost djece i mladih za sportska nadmetanja i druženje. Mnogi europski i svjetski sportski forumi poput FIFA-e, UEFA-e, FIBA-e, ITF-a su zapazili Sportske igre mladih kao najveće sportsko amatersko natjecanje u Republici Hrvatskoj i u ovom dijelu Europe.

**Više od desetljeća
Sportske igre mladih
pokazuju svoju
veliku društvenu
vrijednost i pobuđuju
zainteresiranost djece
i mladih za sportska
nadmetanja i druženje**

Mnogi ugledni pojedinci iz sportskog, javnog i političkog života u Hrvatskoj i Europi postali su vjerni pomagači i ambasadori Sportskih igara mladih. Neizostavno je spomenuti potporu Vlade Republike Hrvatske, raznih ministarstava i drugih meritornih institucija. Cilj Sportskih igara mladih je okupljanje što većeg broja djece i mladih iz Hrvatske i susjednih zemalja kako bi

druženjem kroz sport i zabavu razvijali svoje socijalne vrijednosti i izbjegli rastuće negativne trendove poput droge, nasilja i netolerancije.

Svake godine na natjecanjima sudjeluje više od 50 000 djece i mladih. Svi natjecatelji imaju mogućnost od prvog do zadnjeg dana besplatno sudjelovati u natjecanjima, a najuspješniji u pojedinim županijama imaju priliku potpuno besplatno otputovati i provesti nezaboravno ljetovanje u Splitu s vršnjacima iz cijele Hrvatske. Svake godine u Splitu Igre ugošćuju gotovo 2 000 djece i mladih.

U Sportskim igrama mladih sam radio kao direktor natjecanja od 2002 godine sve do 2009 godine.

Svake godine na natjecanjima sudjeluje više od 50 000 djece i mladih! Cilj Sportskih igara mladih je okupljanje što većeg broja djece i mladih iz Hrvatske i susjednih zemalja kako bi druženjem kroz sport i zabavu razvijali socijalne vrijednosti i izbjegli rastuće negativne trendove poput droge, nasilja i netolerancije!

Do danas sam vanjski suradnik Igara i pomažem u organizaciji, a kao vanjski suradnik sam organizirao cijele Igre 2010.

U organizaciji cijelih Igara tijekom godine sudjeluje oko 30 ljudi (marketing, press, natjecanje itd). U samoj „upravljačkoj strukturi natjecanja“ kojoj sam bio voditelj ima oko 15 ljudi u Direkciji Igara u Splitu, i 21 koordinator u svim županijama u Hrvatskoj. Ukupan broj ljudi koji je sudjelovao u organizaciji natjecanja Sportskih igara mladih je oko 500 ljudi, što uključuje voditelje sportova, suce, delegate itd.

Organizacija prvih Igri na nivou cijele Hrvatske 2002. godine je bila veoma posebna. Zadatak mi je bio; odabrati sportove u kojima će se natjecati djeca, uzrasne kategorije natjecatelja, odrediti pravila svih sportova, odrediti sve gradove u kojima će se održati Igre, izabrati koordinate po gradovima i mnoge druge stvari. Moji suradnici i ja smo se po prvi put susreli sa ovako kompleksnom manifestacijom što nam je svima predstavljalo veliki izazov.

Pohvale djece i mladih po završetku natjecanja, te svih

uključenih u projekt su nam bili potvrda da je sve bilo jako dobro organizirano.

Od tada pa sve do 2009. godine sam preko 5 godina organizirao i vodio godišnje sastanke s gradonačelnicima i županima u Hrvatskoj, s ministrima u Vladi RH i saborskim zastupnicima u Saboru RH i u Uredu predsjednika RH i s predsjednicima renomiranih tvrtki u Hrvatskoj, a sve u svrhu uspješne organizacije SIM u cijeloj Hrvatskoj. Obavio sam stotine sastanaka i cijelu sam Hrvatsku proputovao puno puta.

SIM sam prezentirao na raznim velikim skupovima (preko 300 sudionika) i u raznim europskim državama na engleskom jeziku (Engleska (London, Manchester), Slovenija, Italija, Austrija).

Gostovao sam na raznim TV postajama u RH, poput HRT-a (Dnevnik HRT, emisija „Sportske igre mladih“ koja se emitira na HRT-u svake godine u 12 nastavaka tijekom ljeta, Županijske panorame itd), RTL-a, TV Dalmacije, STV-a, TV Jadrana i na mnogim radio postajama.

Priprema za projekt SIM traje cijelu godinu. Nakon završetka Igara kreće se na organizaciju sljedećih gdje je najteži posao naći sponzore. Taj posao traje cijelu godinu, nerijetko i godinu ili dvije prije održavanja Igara kako bi se „pripremio teren“ i pronašao sponzor za dvije do tri godine. Financijska kriza je zahvatila cijeli svijet, mnoge državne i privatne firme jako loše stoje da bi mogle izdvojiti značajna financijska sredstva u sponzorske svrhe.

Potrebno je kontaktirati jako puno potencijalnih sponzora kako bi se samo dio od njih odlučio ući u projekt. Cijeli projekt košta preko 10 milijuna kuna, a sutra sigurno i više, s obzirom da se Igre organiziraju i u susjednim zemljama.

Bez obzira što je ovaj projekt okupljanja djece i mladih s pozitivnom namjerom, teško je privući medijsku pozornost. Natjecateljima je sve besplatno, jedini izvor prihoda su sponzori, a izlazak u medijima jako puno košta

Tijekom svih ovih godina radio sam posao koji će studenti Aspire u budućnosti obavljati u svojim sportskim organizacijama. Stekao sam veliko iskustvo u menadžmentu, marketingu i organizaciji raznih sportskih i drugih organizacija.

Voditi ovakav ili sličan projekt zahtijeva puno vremena, truda, volje, motiva, i što je najvažnije treba imati upornosti da se ne odustane koliko god bilo teško. Puno puta smo se susreli sa nedostatkom financijskim sredstvima, ali na kraju se je opet sve uspješno održalo.

Moje iskustvo iz Sportskih igara mladih daje opravdanje postojanju Visoke škole za sportski menadžment Aspira. Samo s pravim menadžerima se može voditi jedna ovakva organizacija. Bez obzira o kojem klubu, sportskoj instituciji ili manifestaciji se radilo, bez uspješnih menadžera koji će znati raditi svoj posao i tom poslu se posvetiti sto posto nema budućnosti Hrvatskog sporta. Sve ostalo su samo priče, filozofiranja i nagađanja kako i što promijeniti.

mr.sc. Damir Božinović

HELENA JURIŠIĆ

Wai Khruom uplesala u povijest

Helena Jurišić, svjetska viceprvakinja tajlandskog boksa osvojila je drugo mjesto u Uzbekistanu te odnijela nagradu za najbolji uvodni ples u borbu zvan *Wai Khru*, prvi put u povijesti Hrvatske

Helena Jurišić, svjetska viceprvakinja tajlandskog boksa, priznata je i poznata sportašica grada Splita koja je sportski gen naslijedila od oca, bivšeg prvaka tadašnje Jugoslavije u karateu, osnivača splitskog kickboxing kluba „Mornar“. Taj klub je postao obiteljski posao jer u njemu kao glavni trener radi i Helenin brat Dario, višestruki prvak Hrvatske u kickboxingu. Dvadesetjednogodišnja Helena studentica je Visoke škole za sportski menadžment Aspira i već ima impozantnu karijeru iza sebe kao višestruka prvakinja Hrvatske u različitim disciplinama. Najsvježije od toga, ujedno i njoj najdraže je 2. mjesto u Uzbekistanu u *Muay thai* (tajlandski boks) u kojem je odnijela i nagradu za najbolji uvodni ples

Kada nije na natjecanjima i predavanjima, Helena slobodno vrijeme provodi učeći, a svoju budućnost vidi u poveznici između sporta i fakulteta.

u borbu zvan *Wai Khru* (wai kru), prvi put u povijesti Hrvatske. Nakon što se vratila iz Uzbekistana odmah je čekalo drugo natjecanje, prvenstvo svijeta u Full contactu u Dublinu i tamo je osvojila

odlično 3. mjesto. Iako ima vrlo gust raspored trudi se biti što više uključena u svoje fakultetske obaveze, a za svoje profesore koji joj izlaze maksimalno u susret ima samo riječi hvala. Na prvoj godini, kako je sama priznala, uživala je na predavanjima, među kojim su joj bila najdraža predavanja **prof. dr. Žarka Bilića** iz kolegija

‘Osnove kineziologije’ koji je usko vezan uz sport. Kada nije na natjecanjima i predavanjima, slobodno vrijeme provodi učeći, a ostatak tog izrazito kratkog vremena provodi u shoppingu ili ispijanju kava s bliskim prijateljicama. Iako rijetko može uživati u slobodnom vremenu, Heleni je ono izuzetno važno i potrebno za opuštanje i odmor, kao i svakom vrhunskom sportašu. Helena se nada da će na sljedećoj akademskoj godini imati više vremena za predavanja jer ne želi zapostaviti svoje studentske obveze. Budućnost vidi u poveznici između sporta i fakulteta, a već se polako priprema za posao pomažući ocu i bratu u organizaciji i poslovanju novootvorenog bowling centra Octopus.

Boris Vujević

Sportska događanja u hladu marjanskih borova

PROJEKT

'DJEČJI GRAD'

Projekt „Dječji grad“ ne bi bio isti bez studenata Aspire. Umjesto u učionici, studenti su pokazali svoja znanja i sposobnosti organiziranja sportskih događanja za djecu u prirodi, pod lipanjskim suncem i u sjeni marjanskih borova.

Studenti tadašnje druge godine sportskog menadžmenta, Aspire, u nedjelju, 05. lipnja 2011. godine, organizirali su sportsko-rekreativna natjecanja u suradnji s Neformalnom grupom mladih „Prijatelj“ u sklopu projekta „Dječji grad“. Taj projekt je za cilj imao senzibilizirati javnost o potrebi izgradnje Dječjeg grada na Marjanu kako bi se djeci Splita pružila prilika da kvalitetno, u prirodi, s obiteljima provode svoje slobodno vrijeme uz zabavne sadržaje kojih na žalost tamo nema. Djeca različitih godina imala su priliku sudjelovati u zabavnim sportskim i rekreativnim natjecanjima u srcu Marjana. Volonteri i studenti Aspire djeci su pokazivali pravila igara i koordinirali

Ovom akcijom volonteri Neformalne grupe mladih „Prijatelj“ i studenti Aspire motivirali su djecu, mlade, roditelje i obitelji da se odmaknu od zatvorenih prostora i prisjete se kako je provoditi vrijeme u prirodi, u srcu grada Splita, na Marjanu

aktivnostima, a ponosni roditelji su navijali i bodrili djecu. Odigralo se šest različitih natjecanja; od ping-pong poligona za najmlađe (3 do 6 godina) do puzanja konopa i košarke za stariju dobnu skupinu. Na aktivnostima te nedjelje sudjelovalo je preko 80 djece, dok je roditelja i djece koji su došli podržati aktivnosti bilo preko 100. Članovi Veslačkog kluba Gusar donijeli su sprave za veslanje i djeca su se mogla okušati u 'veslanju na suhom' uz njihovu stručnu asistenciju. Djeca koja su pobijedila u sportskim natjecanjima dobila su poklone donatora.

Sljedeću nedjelju na redu je bila tadašnja prva godina studenata. Oni su također organizirali sportsko-rekreativna natjecanja za djecu svih uzrasta. Najmlađi su se mogli okušati u zabavnom poligonu, stariji su pokušavali zabiti gol profesionalnom vrataru – studentu Aspire, a svi zajedno sudjelovali su u avanturi 'Potraga za blagom' na Marjanu. Profesionalni borci Kick-boxing kluba Mornar, između ostalih i prvakinja u kick-boxingu, studentica Aspire, Helena Jurišić, pokazivali su djeci tehnike borbe i možda nekoga i potaknuli da se bavi sportom. Dvanaestogodišnji velemaistor šaha Luka Šarić iz Šahovskog kluba Bačvice izazvao je dobrovoljce na partiju šaha i simultano igrao s čak desetoro natjecatelja.

Pobjednici u svim aktivnostima su dobili nagrade donatora. Ukupno je u aktivnostima sudjelovalo preko 100 djece a među publikom vjerno su stajali njihovi roditelji i ostali članovi obitelji.

Ovom akcijom studenti Aspire i Neformalna grupa mladih „Prijatelj“ motivirali su djecu, mlade, roditelje i obitelji da se odmaknu od zatvorenih prostora i prisjete se kako je provoditi vrijeme u prirodi, u srcu grada Splita, na Marjanu. Svi sudionici imali su priliku okušati se u zabavnim igrama, natjecateljskim aktivnostima i učenju određenih vještina pod stručnim vodstvom i koordinacijom volontera i studenata. Djeci i mladima je bila pružena prilika da kvalitetno provedu svoje slobodno vrijeme, te da u potpunosti ostvare svoje pravo na igru, roditeljima da zajedno sa svojom djecom sudjeluju u zabavnim i edukativnim aktivnostima, ljubiteljima prirode da uživaju u ljepotama Marjana, nostalgicarima da se prisjete kako je to nekoć bilo, a svima zajedno da postanu dio promjene i dio zajedničkog cilja - izgradnja novog Dječjeg grada na Marjanu.

Studenti Aspire dobili su priliku da pokažu svoje organizacijske sposobnosti i vještine, te da vide u praksi kako izgleda organizacija takvog sportskog događaja, koliko znaju koordinirati grupu, raditi u timu i s djecom. Igre su izvedene besprijekorno i doista je bilo divno vidjeti kako zajedno, u prirodi svi pridonose višem cilju i uče, te ono najvažnije, pokazali su da znaju, mogu i žele volontirati.

Bez sportskih menadžera ovakav bi događaj bio nezamisliv. Bravo studenti Aspire!

*Sandra Kovačević,
profesorica hrvatskog
i engleskog jezika i književnosti*

SPORTSKO PRAVO

Čak je i Platon
u svojim Zakonima
bio pobornik
pravne regulacije
sportskih
disciplina

Sport je odavno postao visokobudžetna poslovna aktivnost, stoga kako je moguće da ga je pogodila financijska kriza? Odgovor ćemo sigurno pronaći kad pometemo sve ono loše, needucirano i nečasno što se nalazi u sportskim klubovima, a što nepotrebno kroji našu hrvatsku sportsku sadašnjost.

Ministar Jovanović na neki način ulijeva nadu da će za njegovog mandata kroz sport početi cirkulirati sportski djelatnici koji će biti adekvatno obrazovani, a to bi trebalo značiti da će uz prijeko potrebnu moralnost imati i znanje o pravnim regulama.

Poznavatelji **Zakona o sportu** znaju da on ima više rupa od švicarskog sira, pa to neki itekako dobro znaju iskoristiti za stjecanje imovinske koristi.

Umjesto da novac bude utrošen na stipendije i plaće sportaša, njihove doprinose i osiguranja, on prilično iluzionistički nestaje iz saveza i klubova. Čak je i Platon u svojim 'Zakonima' bio pobornik pravne regulacije sportskih disciplina, a

mi kao da smo se unazadili, pa nadležne institucije nisu sposobne skupa surađivati i zajedno sa zakonodavcima izraditi kvalitetan Zakon o sportu.

Kao budući sportski djelatnici mi imamo zadaću da se kvalitetno educiramo na području sportskog prava kako bismo spriječili da se pred našim očima događaju raznorazne malverzacije.

Sportsko pravo određuje područje rada pravnih odnosa koji se razvijaju na polju sporta, zajedno sa zahtjevima nastalim kroz sportske aktivnosti.

Nama je prioritetno da svladamo izvore sportskog prava u koje spadaju: domaći pravni izvori, strani pravni izvori, neautonomni ili klasični pravni izvori (Ustav, zakoni), autonomni pravni izvori (opći akti sportskih udruga različitih razina, domaći i strani), sudska praksa, pravna znanost, osnove međusobnih odnosa pravnih izvora, posebno i pravila o rješavanju antinomija (posebno problem "zatvaranja" sportskih udruga na način zabrane obraćanja redovnim sudovima - problem FIFA I UEFA i uopće kolizija klasičnog građanskog ugovora i posebnog sportskog ugovora. Sportsko pravo je poput hobotnice svoje krakove ispružilo prema mnogim granama prava s kojima je „pupčanom vrpcom povezano“, a to su građansko, trgovačko,

radno, upravno, kazneno, prekršajno i međunarodno privatno pravo. Danas skoro svaki sportski menadžer visoke reputacije zastupa nekog sportaša te je u zadnje vrijeme to čak postalo stvar prestiža.

U sportu je pravo iznimno važna komponenta, jer često dolazi do šteta i odšteta, vuku se profesionalni i amaterski ugovori, a nerijetko se nažalost događa i diskriminacija, mobing ili seksualno zlostavljanje. Čak je i organizacija utakmica, kao i navijanje povezano s pravom..

Veliki stručnjak sportskog prava, **profesor Hrvoje Kačer** koji se držao one stare latinske 'acta, non verba' proveo je u djelo svoju zamisao i osnovao specijalistički studij Športskog prava i na taj način je zaljubljenicima u ovo pravno područje omogućio superiorno obrazovanje.

Na ovaj specijalistički studij mogu se upisati studenti Aspire, ali mogućnost upisa je pružena i studentima s drugih fakulteta, uz uvjet da su prije polaganja ispita dužni odslušati predavanja iz kolegija „Uvod u pravo“.

Studij športskog prava svakako je izvrstan izbor svima koji žele steći vrhunsko obrazovanje iz ovog područja i postati konkurentna radna snaga.

Boris Vujević

Provjerene Teambuilding strategije za jačanje grupe

SA ŠEFOM NA PAINTBALL

Timski rad ne podrazumijeva da svatko radi sve poslove. On podrazumijeva sinergiju u radu, gdje je cjelina važnija od dijelova. Jedan od glavnih zadataka team buildinga je u izvlačenju onog najboljeg iz svakog člana grupe. Vrijednost timskog rada se najbo-lje uviđa u sportu. Nemali broj puta smo vidjeli kako momčadi prepune zvijezda gube od potpunih aut-sajdera. Takve stvari se događaju zbog jedinstvene vrijednosti timskog rada - ljepila i ulja svake grupe; neraskidive veze koja promovira

snagu, jedinstvo, potporu i pouzdanost. U hrvatskom jeziku nema riječi koja bi zamijenila team building, stoga kako ga dobro definirati? Više je načina, a nama se najviše svidio onaj francuski. Oni ga nazivaju – *esprit de corps*. Taj naziv je sinonim jedinstva i entuzijazma za zajedničke ciljeve.

Team building se pojavljuje početkom 80-ih godina prošlog stoljeća, a u nas se počinje sramežljivo prakticirati na prijelazu u novo tisućljeće. Poput mnogih stvari u poslovnom svijetu, preuzet je iz vojnih krugova. Njemci su utvrdili, još u doba Wermachta, da se nečije kvalitete vođenja mogu najbolje otkriti u testiranju male grupe kojoj je povjeren zajednički zadatak. Kod problematičnih situacija s mnoštvom prepreka dobro se mogla uvidjeti sposobnost pojedinca i djelovanje tima.

Nemali broj puta vidjeli smo kako momčadi prepune zvijezda gube od potpunih autsajdera. Takve stvari se događaju zbog jedinstvene vrijednosti timskog rada - ljepila i ulja svake grupe; neraskidive veze koja promovira snagu, jedinstvo, potporu i pouzdanost.

Neki zaposlenici smatraju team building kao malo bolji sindikalni izlet, dok bi drugi radije ostali doma jer imaju pametnijeg posla. Zbog toga je iznimno važna koncepcija programa, o kojoj mora odlučivati više ljudi. Ponekad tvrtke organiziraju team building samostalno, bez konzultiranja. Često jedna osoba odlučuje, priklanjajući se vlastitim afinitetima i ne razmišljajući što bi drugi željeli. Planinarski izlet vam se možda čini dobrom opcijom, ali ako imate zaposlenika koji se boji visine, pružite mu

doista nezaboravno iskustvo u vidu noćne more koja je postala java. Mnogo je igara i aktivnosti koje se mogu prakticirati. Zaposlenici mobilnog giganta Nokie redovito imaju izlete u prirodi gdje u ponudi imaju bubnjeve i sjedenje pored logorske vatre. Bubnjanje u krugu stvara koheziju i sigurnost grupe, otpušta stres i jača timski duh. Drevni plemenski običaj kojeg ne vidamo često, ako ne gledamo edukativne programe, postaje

ponovno aktualan i dio new age filozofije življenja.. Od ostalih programa team buildinga najviše se koriste oni planinski, nautički, riječni, uz zabave, ručkove i wellness programe. Od provjerenih teambuilding strategija izdvojili bismo Paintball, mnogo je terena poniklo po Hrvatskoj baš za ovu aktivnost i posluju poprilično dobro. Vjerojatno zato što se zaposlenicima rijetko pruža prilika da na nišanu drže svog šefa.

Luka Radnić

Najviši, najteži, najbolji!

MARIJO MOŽNIK

**Gimnastički
element službeno
nosi njegovo
ime!**

Marijo, opiši nam svoj sportski put.

Već u vrtiću radio sam probleme tetama koje su me čuvale, bio sam jako živahno dijete. To se nastavilo i u školi pa su me roditelji odlučili upisati na neki sport kako bih na kvalitetan način izbacio taj višak energije. Nisu znali na koji bi me sport upisali, a u to vrijeme slučajno su saznali za gimnastiku. Svidjelo im se i odveli su me na probni trening. Ja sam to odlično prihvatio i tako sam nastavio trenirati. Imao sam sedam godina. U početku je to bilo samo rekreativno, dva do tri puta tjedno. Nakon par godina treneri su radili selekciju za vrhunsku gimnastiku i ja sam ušao u tu selekciju. Nakon toga počeo sam trenirati svaki dan po tri do četiri sata, osim nedjelje. Do 18. godine trenirao sam višeboj, a onda sam prešao kod drugog trenera i specijalizirao se samo za preču. Od svih sprava trener i ja smo izabrali preču jer sam na toj spravi imao najveći potencijal za vrhunske rezultate, a budući sam najviši i najteži gimnastičar na svijetu, višeboj bi bio prezahtjevan s obzirom na moje proporcije.

Koliko sati dnevno treniraš i na što stavljaš naglasak tokom procesa treniranja?

Treniram tri do četiri sata dnevno, ovisno o kojem dijelu sezone se radi. Naglasak stavljam na rad na preči, ali to je samo jedna trećina treninga. Jednako važne su i preostale dvije trećine u kojima se radi razgibavanje, istezanje, zagrijavanje, predvježbe na trenažerima i vježbe za snagu.

Kako slaviš pobjede, a kako se osjećaš nakon lošeg rezultata?

Pobjede proslavim nakon natjecanja s kolegama, a pravo slavlje je kad se vratim doma s natjecanja. Onda se volim naći sa svojim prijateljima, počastiti ih i proslaviti.

Nakon lošeg rezultata u prvom trenutku često sam ljut i tužan zbog propuštene prilike, ali vrlo brzo se 'ohladim' i izvučem pouke iz grešaka koje su utjecale na lošiji rezultat kako bih na idućem natjecanju to promijenio.

Na nedavnom Europskom prvenstvu u Montpellieru u Francuskoj Marijo je osvojio srebrnu medalju na preči. To je četvrta hrvatska medalja na europskim prvenstvima i prva ostvarena na preči. Iskrene čestitke Mariju!

Što je za tvoje uspjehe u sportu bilo presudno?

Mislim da je presudan trenutak za moje uspjehe bio kada sam promijenio psihološki pristup natjecanjima. U početku karijere često sam išao na natjecanja s negativnim emocijama i s velikim strahom od neuspjeha. Zato sam najviše griješio na najvažnijim natjecanjima, iako bih na treninzima bio maksimalno spreman. Prije par godina samoinicijativno sam potražio i pomoć od sportskog psihologa. Nakon toga u potpunosti sam promijenio pristup natjecanjima, a to se odrazilo i na rezultatima koji su svake godine sve bolji.

Misliš li da se vrhunska sportska karijera može nametnuti djetetu?

Mislim da je nemoguće nametnuti djetetu vrhunsku sportsku karijeru jer je za to potrebna jako velika unutarnja motivacija i želja za dokazivanjem. Bez toga nije moguće ostvariti vrhunske rezultate u bilo kojem sportu, ali to zahtijeva veliku žrtvu i odricanja. Samo netko tko zaista želi postići vrhunsku sportsku karijeru može podnijeti i vrhunski pritisak, žrtvu i odricanja koja idu uz vrhunski sport.

Kakav je osjećaj kada i službeno gimnastički element nosi tvoje ime ?

To je odličan osjećaj, pogotovo kada znam koliko je danas teško izmisliti neki novi element koji je dovoljno zahtjevan i originalan da dobije ime po gimnastičaru koji ga prvi izvede na Svjetskom prvenstvu. Drago mi je i ponosan sam što sam jedan od tih sretnika koji će biti vječno zapisani u Pravilniku Svjetske gimnastičke federacije.

Imaju li sportska odricanja smisla? Uvijek postoji mogućnost da sportaš ne uspije u vrhunskom sportu..

Naravno da odricanja imaju smisla. Sportaš se može odricati godinama i na kraju to neće uvijek i kod svih rezultirati uspjehom. Dapače, rijetki su oni koji su uspjeli dotaknuti vrh i koji mogu reći da im se to odricanje 'isplatilo'. Ne treba sve gledati samo kroz sportski rezultat jer prema tome 90 % vrhunskih sportaša nije uspjelo u svom sportu samo zato što nemaju svjetsku ili olimpijsku medalju, iako treniraju svakodnevno po nekoliko sati. Ali svi oni koji su u vrhunskom sportu i koji su kroz bilo koji period života osjetili što znači odricati se, stekli su neprocjenjivo životno iskustvo koje će im sigurno pomoći i u drugim životnim područjima i situacijama. Vrhunski sport nisu samo vrhunski rezultati, to je način života koji možeš ili ne možeš voljeti i živjeti.

Uz Aspiru, također studiraš KIF u Zagrebu, dobio si Rektorovu nagradu za rad u kojem si napravio biomehaničku analizu gimnastičkog elementa Možnik. Koliko je bitno obrazovanje za vrhunskog sportaša?

Da, diplomirao sam na Kineziološkom fakultetu u Zagrebu i stekao akademski naziv magistra kineziologije, a trenutno sam na prvoj godini poslijediplomskog doktorskog studija kineziologije koji traje tri godine.

Smatram da je obrazovanje barem jednako bitno kao i sport kojim se netko bavi. Vrhunski sportaši nemaju puno slobodnog vremena jer vrhunski sport podrazumijeva i kvalitetan odmor između treninga,

a to je teško postići s obzirom da obrazovanje također zahtijeva dosta vremena i koncentracije. Bez obzira na to, uz dobru organizaciju smatram da svaki sportaš može steći kvalitetno obrazovanje i tako biti spreman za karijeru nakon sportske karijere.

Tko ti je najveći sportski uzor?

Najveći sportski uzor mi je slovenski gimnastičar **Aljaž Pegan**. On je, kao i ja, specijalist za preču. Osvojio je nekoliko svjetskih i europskih medalja, a i on ima vlastiti element na preči. Uzor mi je jer na natjecanjima gotovo uvijek odrađuje svoje najbolje vježbe, bez obzira na veliki pritisak. Preča je jako riskantna sprava i zato gimnastičar mora biti psihički vrlo jak da bi na najvažnijim natjecanjima odradio svoju najbolju vježbu. Aljaž Pegan je upravo u tome jedan od najboljih gimnastičara, ali i sportaša općenito na svijetu.

2012. godina je godina Olimpijskih igara u Londonu. San svakog sportaša je osvojiti olimpijsku medalju. Kako se pripremaš i što očekuješ od tako velikog natjecanja?

Na žalost, nisam se uspio kvalificirati na ove OI iako sam na Svjetskom prvenstvu 2011. godine u Tokiju osvojio 10. mjesto u konkurenciji više od 200 gimnastičara na preči. Naime, Hrvatska gimnastička reprezentacija nije dovoljno jaka ekipno da bi se na taj način kvalificirala, a preko višeboja može ići samo jedan Hrvat, tj. u ovom slučaju **Filip Ude**. Ja sam jedinu šansu za plasman imao osvajanjem medalje na tom Svjetskom prvenstvu u Tokiju. Takav sustav kvalifikacija nije dobar jer u konačnici na OI ne dolaze svi najbolji gimnastičari pa su Svjetska prvenstva još uvijek po konkurenciji jača natjecanja od OI. Nadam se da će se taj sustav kvalifikacija promijeniti do idućih OI 2016. godine.

I za kraj, tvoj životni moto?

U životu sam naučio koliko je važno uvijek imati pozitivan stav (koliko god to nekad bilo teško) i što manje se vraćati u prošlost, a živjeti ovaj trenutak sada i uživati u njemu.

To mi je nit vodilja u životu jer smatram da jedino na taj način možemo biti sretni, a samim time i usrećiti ljude oko sebe.

Dora Radić

Steve Jobs

Čovjek ispred
svoga vremena
kojemu je
došao kraj

Ne tako davno rekli smo posljednje zbogom velikom izumitelju, računalnom magnatu i čovjeku ispred svog vremena - **Steve Jobsu**. Čovjek čiji su život obilježile 'jabuke' posvojeno je dijete Paula i Ciare Jobs, dok su njegovi biološki korijeni sirijsko-američki. Prve dodire s računalnom tehnologijom imao je u Atariju (proizvođač tadašnjih popularnih računalnih igara) gdje je radio kao tehničar. U to vrijeme pohađao je sastanke Homebrew-a, računalnog kluba, gdje je susreo starog prijatelja Stevea Wozniaka, kojeg su zanimala ista stvori kao i Jobsa. Došli su na ideju kako sastaviti jeftino računalo za osobnu namjenu, a kako su ga sastavljali u garaži punoj jabuka odlučili su ga tako i nazvati - **Apple**. Da je Jobs uistinu bio čovjek ispred svog vremena, dokazao je brojnim izumima koji su imali predznak budućnosti. Tako je prvi uveo uporabu televizora kao monitora, ali problem je što nije znao kako to plasirati. Tada još uvijek nije imao razvijen poduzetnički duh što ga je katkad i koštalo u životu. Ista stvar dogodila mu se i sa kazetofonom kao CD-romom. Njegovi konkurenti znali su reći da nije znao što je imao, dok se drugi izjašnjavaju kako je samo htio približiti tehnologiju svim ljudima. Nakon što je Apple I doživio neuspjeh, budi se Steveov poduzetnički duh i sa Apple-om II se lansirao među najuspješnije tvrtke SAD-a. Nakon što je uvidio da mu dobro ide s jabukama, izbacio je još jednu na tržište - računalo „Macintosh“ (također

vrsta jabuke) koja se usavršava od devedesetih pa sve do 2000-ih. Koliko god je bilo uspjeha, bilo je i padova koji su ga doveli do razilaženja s Appleom, što je za posljedicu imalo Appleov drastičan pad na tržištu. Kada je upravni odbor Apple-a shvatio da ne ide bez Jobsa, odlučili su ga vratiti na mjesto predsjednika uprave. Steve im se odužio današnjim najpopularnijim izdanjima u mobilnoj tehnologiji kao što su: Iphone, Ipod, Ipad i Itunes. Sve ove stvari više-manje su poznate u životu Stevea Jobsa, manje poznato je to da je kupio i Pixar Ltd. koji se bavi animiranim crtanim na kojima djeluje i sam Jobs (Toystory, Život buba, Potraga za Nemom). Pixar je kasnije prodan Disneyu, čime je Steve ušao u upravni odbor s najvećim postotkom dionica Disneya u njegovom vlasništvu. Ono što je još manje poznato o Jobsu jest da je ušao i u Guinnessovu knjigu rekorda kao najslabije plaćen predsjednik upravnog odbora (Apple-a) s plaćom koja je iznosila cijeli 1 dolar! Povukao se 2003. kada mu je dijagnosticiran rak gušterače. Iako u početku liječen, Steve je na kraju izgubio borbu. U Apple-u je ostao savjetnik sve do svoje smrti 5. listopada 2011. Svijet još nije svjestan koliko je izgubio ranim odlaskom velikog izumitelja, koji nas je zasigurno mogao još uvijek očarati inovativnim proizvodima na tržište. Baš kao što je i radio do smrti.

Boris Vujević

KUĆA SLAVE SPLITSKOG SPORTA

Splitski sportaši predstavljaju, približno, trećinu svih hrvatskih sudionika Olimpijskih igara, odnosno olimpijskih medaljonoša, uz brojne svjetske, europske i regionalne medaljonoše. Bujna sportska aktivnost traje još od kraja 19. st. kada su se u Splitu počele osnivati sportske udruge. Od tada i datira splitska sportska ostavština, koja je često odbacivana i pronalazena po podrumima. Od tog vremena se svako malo pojavila želja da se u Splitu osnuje Muzej sporta. Početkom prosinca 2001.g. Poglavarstvo

grada Splita osnovalo je Inicijativni odbor za osnivanje Muzeja športa – Split u sastavu: Miroslav Delaš, Ivanka Marijan, Ivo Goran Munivrana, Mihovil Radja (voditelj Muzeja) i Zdravko Reić (predsjednik Odbora). Dodijeljena im je prostorija za privremeni rad u Getaldićevoju 13. Najprije je preseljena obilna Zbirka MIS-a i velikim je dijelom sistematizirana, zatim je preseljena sportska biblioteka i dio arhive Splitskog saveza sportova, pregledani i dopunjeni godišnji kompleti mnogih sportskih listova koji su potom

i uvezeni. Kako je vrijeme odmicalo pojedini članovi Inicijativnog odbora, iz raznoraznih razloga, prestali su s aktivnim djelovanjem te se sve svelo na Zdravka Reića i Mihovila Radju. Nekoliko objavljenih članaka u tisku, o osnivanju Muzeja, rezultiralo je donošenjem mnogih vrijednih predmeta iz bogate splitske sportske ostavštine.

‘Bavim se mišlju da u Splitu otvorimo sportski muzej, koji bi mogao biti originalan i vrijedan. Dalmacija je dala mnogo istaknutih sportaša, olimpijaca, reprezentativaca, rekordera. Takav muzej, kakvih ima malo u svijetu, bio bi zanimljiv i za mnoge turiste’

Duško Marović

21. 12. 2006.g. održana je osnivačka sjednica Skupštine Udruge za osnivanje Muzeja sporta – Split, na kojoj je za predsjednika izabran **Zdravko Reić**, za potpredsjednika **Mihovil Radja**, članovi Upravnog odbora **Jurica Gizdić**, **Robert Kučić** i **Anton – Toni Petrić**. Za tajnika je izabran **Mladen Cukrov**, koji od 1. travnja 2007.g. tu dužnost obavlja u stalnom radnom odnosu. Već na drugom sastanku Upravni Odbor prihvaća prijedlog Zdravka Reića da se po uzoru na slične kuće slavnih u svijetu, otvori i Kuća slavnih sportaša u Splitu. Prijedlog Mihovila Radje, na jednom od idućih sastanaka, da se Kuća slavnih nazove Kuća slave splitskog sporta, prihvaćen je. Bila je dilema gdje locirati Kuću slave splitskog sporta. Prijedlog Udruge je bio istočni dio ŠC Gripe, koji je u prvotnom planu bio zauzet. Međutim, veliku susretljivost je pružila Javna ustanova „Športski objekti“, na čelu s direktorom Stipom Jurišićem i istočni dio se ispraznio te je inž. Rošin pristupio

projektiranju interijera.

U studenom 2007. otvorena je Kuća slave splitskog sporta, kao faza u otvaranju Muzeja sporta. Usvojen je Pravilnik o načinu utvrđivanja redoslijeda prezentiranja splitskih sportaša i sportskih djelatnika u KSSS. U Pravilniku je unesena odredba da se sportaš ili sportski djelatnik može predložiti ako je od prestanka njegovog aktivnog bavljenja sportom ili djelovanja u udruzi, proteklo najmanje pet godina! Novim Pravilnikom donesenim u ožujku 2008.g. prihvaćeno je da se kandidirati može i sportaš koji se 20 godina neprekidno bavio ili bavi sportskom aktivnošću, kao i sportski djelatnik (trener, sudac, funkcioner, liječnik i sl.) ako je svoju funkciju obavljao ili obavlja neprekidno 25 godina. Predviđen je Kandidacijski odbor (uvaženi splitski sportaši i sportski djelatnici) od devet članova, te Odbor časti (splitski uglednici, sportski novinari i specijalisti) od 21 člana. Dana 28.3.2008. ukida se Kandidacijski odbor, utvrdivši da to tijelo nema nikakvu ulogu u postupku izbora Počasnika.

Doprinos gospodina Cukrova u ustroju Muzeja športa grada Splita je od iznimnog značaja. Sustavno prikupljanje arhivske građe, zapisa, fotografija, odličja, rekvizita, rezultiralo je ogromnom bazom podataka iz povijesti sporta grada što je od neprocjenjive vrijednosti. Različiti, naoko nebitni papiri koji su godinama skupljali prašinu po podrumima i drugim pomoćnim prostorijama obitelji umrlih sportaša, sportskih djelatnika i povjesničara, isključivo njegovom zaslugom zauzeli su svoje pripadajuće mjesto u muzeju i spašeno od propadanja, odnosno nestanka povijesnih istina.

Muzej sporta i Kuća slave splitskog sporta, kako kaže, nisu samoodrživi sustavi s ekonomskog aspekta, već ovise o sredstvima gradskog i županijskog proračuna koja nisu dostatna za bilo kakve razvojne planove, već samo za pokriće elementarnih troškova.

Na naš savjet, potvrdio je potrebu izrade i provedbe kvalitetnog marketing plana, u čemu naša Visoka škola Aspira može u potpunosti pomoći kada se zna da raspolaže visokokvalitetnim kadrom s područja sporta i ekonomije.

Ivana Kamenjarin i Damir Banić

Odbor časti sada ima 27 imena (10 splitskih uglednika, 10 splitskih sportskih specijalista i 7 sportskih novinara)

POČASNICI 2007. g.

SPORTAŠI:

Đurđica Bjedov (plivanje), Vladimir Beara, Frane Matošić, Bernard Vukas (nogomet), Deni Lušić (vaterpolo), Miro Mihovilović (vaterpolo), Petar Skansi, Ratomir Tvrdić (košarka), Petar Šegvić, Mate Trojanović, Velimir Valenta, Duje Bonačić (četverac bez gusara)

SPORTSKI DJELATNICI:

Fabjan Kaliterna (otac splitskog sporta), Luka Kaliterna (nogometni trener vizionar), Branko Radović (otac splitske košarke)

POČASNICI 2008.g.

SPORTAŠI:

Milivoj Bebić (vaterpolo), Stipe Božić (osvajatelj vrhova), Željko Jerkov (košarka)

SPORTSKI DJELATNICI:

Leo Lemešić (nogomet)

POČASNICI 2009.g.

SPORTAŠI:

Dragica Palaversa Mijač, Nikola Pilić, Damir Šolman

SPORTSKI DJELATNICI: Tomislav Ivić

POČASNICI 2010.g.

SPORTAŠI: Dino Rađa, Goran Ivanišević

POČASNICI 2011.g.

SPORTAŠI: Toni Kukoč

HRVOJE VEJIĆ:

‘Želim igrati u Milanu i letjeti borbenim avionom’

‘Dok su drugi punili kese, i igrači i uprave, ja sam davao milijune kuna Hajduku. Za to sam dobio samo uvrede i omalovažavanje’

Rođeni Metkovčanin, nekadašnji obrambeni “stup” Hajduka, igrač iznimno duge nogometne karijere već je petnaest godina u profesionalnom nogometu. Mladić koji je slavnim volejom iz okreta pridonio pobjedi Hajduka koja mu je donijela naslov prvaka 2004. god, nosio je kapetansku vrpcu Hajduka, proživio sedam godina u dresu “bilih”, četiri godine u dresu NK Zagreba te tri godine u dresu ruskog Toma iz Tomska. Čovjek čvrstog karaktera i velikog srca, koji je odlučio život sa svojom obitelji proživjeti u “najlipšem” gradu na svitu, gradu kluba od kojeg je doživio “odricanje”, od kluba za koji je bio spreman na sve. Taj je čovjek Hrvoje Veić, veliki igrač, veliki profesionalac i danas student Aspire.

Iako nogometaši nisu poznati po visokom obrazovanju ti si uz nogometnu karijeru odlučio završiti i fakultet. Što te potaklo da upišeš Aspiru i koliko je tebi bitno obrazovanje?

Obrazovanje mi je jako bitno, budući da dolazim iz obitelji u kojoj su svi visoko obrazovani stoga nisam ni ja htio biti crna ovca. Sa 18 sam upisao ekonomiju u Dubrovniku, ali sam odustao zbog profesionalnog nogometa. Aspiru sam odabrao zbog toga što nudi obrazovanje u sportu kakvo danas nedostaje u većini sportskih klubova i saveza, te nudi spoj sporta i menadžmenta. Upravo zbog nestručnog kadra naš sport se nalazi u problemima i uvjeren sam da će studenti Aspire svojim znanjem stvari promijeniti na bolje.

S obzirom na dugogodišnju karijeru u dresu “bilih” koju utakmicu najviše pamtiš i zašto?

Najviše pamtim zadnju utakmicu sezone 2003/04. protiv Varteksa u Poljudu, kada sam zabio lijep gol i pridonio osvajanju naslova prvaka. Posebno mi je drago što me na toj utakmici bodrila moja obitelj, supruga, roditelji, brat i sestra.

Koji ti je najbolji trener do sada i zašto?

Treniralo me jako puno trenera, pa je teško odabrati najboljeg, ali izdvojit ću trojicu: **Zoran Vulić**, **Slaven Bilić** i **Ćiro Blažević** jer su jednostavno bili bolji od drugih i uspijevali iz igrača izvući maksimum.

Najbolji igrač?

Najboljeg igrača s kojim sam igrao je također jako teško izabrati. Iako sam u Hajduku igrao i sa Štimcem, Asanovićem i Srnom, za mene su najbolji bili **Računica** i **Rapajić**, a u reprezentaciji **Modrić**.

Tvoje mišljenje o "pomlađenom" Hajduku?

Pomlađeni Hajduk je sigurno dobar plan za budućnost, ali mislim da će trebati vremena dok ne dođu prvi rezultati. Problem će biti nestrpljiva sredina željna trofeja, a najveći problem je nepostojanje kampa za treniranje i usavršavanje mladih nada. Tvornica bez proizvodnog pogona će teško dati rezultate, unatoč izuzetnom nogometnom talentu djece s ovog podneblja.

O situaciji u HNS-u?

Situacija u HNS-u nije dobra. Savez je zanemario HNL, iako su gotovo svi trenutni reprezentativci ponikli iz HNL-a. Reprezentacija još uvijek daje dobre rezultate, ali slabljenjem domaće lige oslabit će i potencijalni reprezentativci i pitanje je koliko ćemo još moći biti u vrhu svjetskog nogometa. Mislim da je vrijeme za promjene u vrhu saveza.

Kako si doživio svoju situaciju s Hajdukom, kako je to utjecalo na tvoj život?

O tome što mi se događalo zadnjih par godina u Hajduku dosta je rečeno i napisano. Bilo je jako

teško sve to izdržati, ali je bilo i poučno. To je sada iza mene i na kraju samo mogu reći da sam za Hajduk napravio više nego što bi na mom mjestu bilo tko drugi. Dok su drugi punili kese, i igrači i uprave, ja sam davao milijune kuna Hajduku. Za to sam dobio samo uvrede i omalovažavanje. Oni koji znaju koje sam sve ustupke radio Hajduku kažu mi da sam budala. Nažalost, u pravu su.

Što misliš da bi trebalo promijeniti u Hajduku?

Hajduk mora promijeniti vlasnika. Došlo je vrijeme

kapitalizma i privatnog vlasništva i Hajduk se mora prilagoditi. Trenutno je grad vlasnik, ali ne sudjeluje u vođenju kluba i ova situacija neće biti održiva.

Najbolji trenutak u životu?

Najbolji trenutak u životu je rođenje sina. **Niko** se rodio nekoliko dana prije nego što sam osvojio svoj prvi naslov prvaka 2004. s Hajdukom, tako da ću cijeli život pamtiti tih desetak dana.

Imaš li neku neostvarenu želju?

Svi mi imamo neostvarenih želja, pa tako i ja. Evo dvije: igrati u Milana i letjeti borbenim avionom.

Što planiraš u budućnosti, nakon završetka karijere?

Nisam još siguran što ću raditi nakon karijere, iako je kraj blizu. Najbitnije mi je završiti školu koju sam, priznajem, malo zanemario. Zanima me rad u sportu, ali i u turizmu. Nadam se da ću imati sreću raditi nešto u čemu ću uživati.

Katarina Banić

FLASH MOB

ZBUNJIVANJE PROLAZNIKA - ZABAVA ILI PORUKA?

Zamislite da prolazite centrom Londona i nekih dvjestotinjak žena u oskudnim trikoićima izvode koreografiju Beyonce – Single Ladies. Nenajavljeno. Ili šetate zadarskom Kalelargom, kad vas odjednom grupa ljudi počne fotografirati kao nekakvu holivudsku divu. U razgledavanju Pariza, naiđete na ljude koji vježbaju jogu, u samom centru.

Ovako nešto je lako moguće doživjeti, u svim gradovima,

državama, uključujući i Lijepu Našu. Pojava se zove FLASHMOB. Flashmob je dogovor skupine ljudi da se okupe na javnom

mjestu, naprave nešto potpuno neočekivano i neuobičajeno na nekoliko minuta, a zatim se uklope u „masu“ i ponašaju kao da se ništa nije dogodilo. Neki ga definiraju najspektakularnijim fenomenom umreženog društva. Poanta je da sve izgleda prvenstveno bezazleno i besmisleno. Cijeli događaj je pomno isplaniran, no očima javnosti izgleda misteriozno, ali i spontano.

Flashmobom se pokušava šokirati ljude, ostaviti ih u transu. Riječ je o zabavi koja nema posebni smisao, jer flashmobovci smatraju da za zabavu i ne treba neki poseban smisao - smisao pronalazite sami. Bitan je dobar osjećaj i još bitnije je da se ne radi nikakva šteta sebi kao ni drugima. Ovakvim tipom zabave ne šteti se nikome, ne krše se nikakvi zakoni i potpuno je nekomercijalan. Najbolji dio je da ne moraš platiti da bi se zabavljao, što je u današnjem vremenu recesije jako bitno.

Zadatak flashmoba je da se zbune prolaznici, neuobičajenim ponašanjem za određeni kontekst. Također, ovakva događanja se mogu iskoristiti da se kroz zdravu zafrkanciju skrene pažnja na neke vrlo važne stvari. Flashmob možete pokušati shvatiti, ali i ne morate, možete jednostavno pristupiti otvoreno i pritom se dobro zabaviti.

Prvi flashmob se održao u New Yorku, 2003. godine. Organizirao ga je **Bill Wasik**, glavni urednik *Harpers Magazine*. Od onda pa sve do danas taj običaj je zadržan.

Jedan od održanih flashmobova u Londonu je bila međusobna borba jastucima, u Manchesteru su se svi zamrzli u velikom supermarketu. Flashmob na plaži u Australiji je započeo s jednom osobom koja se umaskirala i pustila glazbu na koju su zatim ostali flashmobovci, koji su se sunčali na svojim ručnicima, ustali i počeli plesati. U Italiji su na pjaci Duomo u Milanu organizirali masovni ples na Shakirinu pjesmu Waka Waka.

Još je velik broj uspavanih ljudi koji ne znaju za ovu pojavu koja je stigla i u Hrvatsku. Prvi hrvatski flashmob održan je u Zagrebu. Okupljanje je bilo na Trgu Bana Jelačića, bio je sunčan dan, a dvadesetak ljudi je pod kišobranima čitalo knjigu na pet minuta. I nakon toga su se mirno razišli. Drugi flashmob održan je također u Zagrebu, a zadatak flashmobovaca je bio pratiti određenu osobu, naravno dobrovoljca, po Importanne centru. amislite gomilu ljudi kako prate jednu osobu i pritom joj se cijelo vrijeme smiju! Sve raširenija svjetska zabava, što je bilo i očekivano, stigla je i u Split!

Već je imala nekoliko manjih izdanja. Prvo okupljanje 2010. organizirala je Udruga Kulturna alternativa mladih „Hram“ na splitskoj Pjaci, gdje su se okupljeni flashmobovci zamrznuli na dvije minute i ostavili brojne Splićane u čudu, uz zanimljive komentare. Zadnji se održao 15. siječnja 2012. na Rivi. Na pet minuta pedesetak okupljenih mladih nepomično su zurili u prazno i zbunili svoje sugrađane. Slične akcije održale su se istovremeno na čak još 19 lokacija u 14 zemalja, a sve pod geslom „Youth power and initiative“. Split se tako našao u društvu Dublina, Atene, Zaragoze, Istanbula, Bratislave, Ostrave, Newcastla, Aarhuse, Newcastle upon Tynea, Baia Marea, Osijeka, Zagreba, Ommena, Sintijae, Rezeknea, Lodza, Cluj-Napoca, Vilnius, Iasia, Covilha, Brna, Colchestea, Copenhagena, Thessalonikia.

Flashmob je definitivno ono što nedostaje današnjem stilu života; opuštenost i zdrava zabava. Dokaz da je vašim mislima samo nebo granica i da se svaka vaša otkačena maštarija zaista može i ostvariti. Ne mora nužno svaki vaš izlazak na gradski trg završiti ispijanjem kave. Ako vidite nekolicinu flashmobovaca kako zbunjuju prolaznike, pridružite im se, dobrodošli ste!

Ivana Kamenjarin

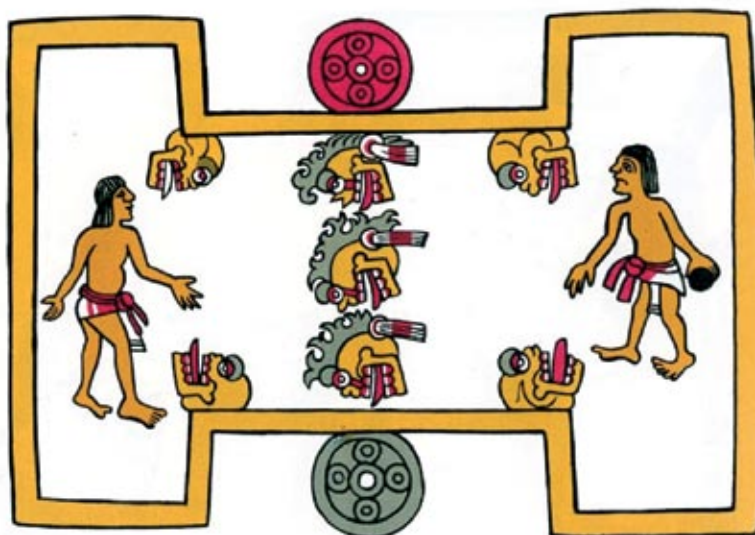
SREDNJOAMERIČKA IGRA LOPTOM - SPORT ZA KOJI SE UMIRE. DOSLOVNO.

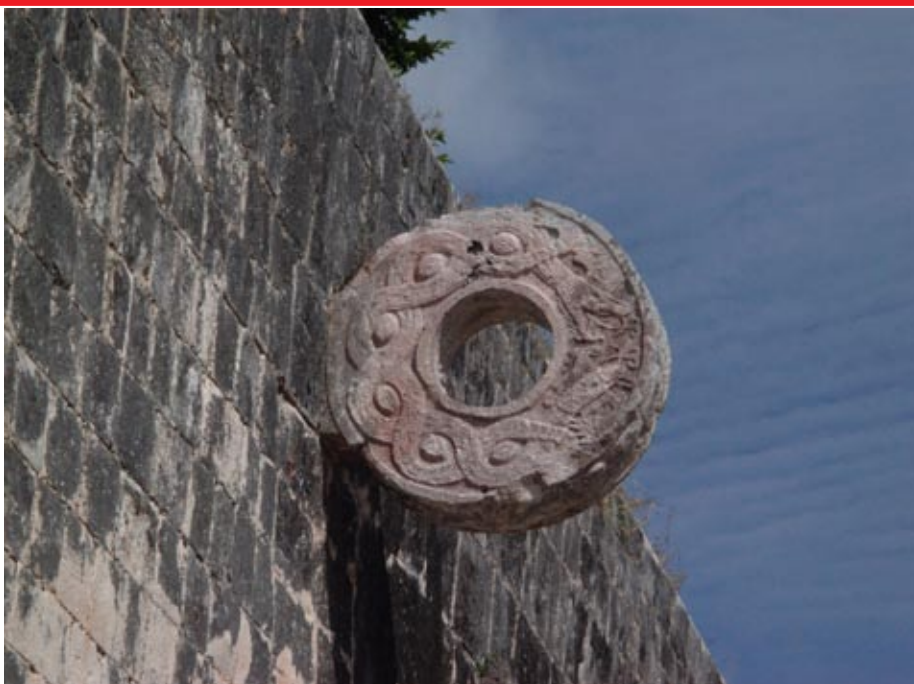
Zaboravite sve što znate o modernim sportovima – o uniformama, zaštitnoj odjeći, sportskom ponašanju, neubijanju gubitničke momčadi – sve to pada u vodu pri samom spomenu ovog sporta.

O d trenutka kada je čovjek počeo napucavati loptu, trudio se da je napuca dalje od suparnika. Zbog toga postoje sportovi. Jednom je postojalo nadmetanje toliko veliko i monumentalno da se njegove razne verzije igraju već skoro 3 000 godina, znano kao Srednjoamerička igra loptom. Mnogi povjesničari smatraju ovu igru najstarijim skupnim sportom u povijesti. Prvi narodi koji su je igrali bili su Olmeci, a kasnije i Azteci, Maje i bliski narodi. Azteci su je smatrali sportom plemstva, a ponekad su se i kladili oko ishoda.

Zaboravite sve što znate o modernim sportovima – o uniformama, zaštitnoj odjeći, sportskom ponašanju, neubijanju gubitničke momčadi – sve to pada u vodu pri samom spomenu ovog sporta. Zapravo, dajte nam najjače UFC borce, pet najjačih boksača ili krezubih ragbijaša. Svi oni bi pobjegli kao guske pred klanje na sam spomen ove igre, ako bi znali o čemu se radi. Zašto?

Pravila su bila jednostavna: nekolicina momaka navuče nekoliko krpa na sebe, skupi se na stadionu i napucava loptu uokolo dok ne prođe kroz

*Na slici:
obruč kroz
koji je
prolazila
lopta*

obruč suparničke momčadi. Zvuči bezazleno, zar ne? Možda, ali lopta je težila preko 4 kilograma i po nekim pravilima mogla se dirati samo kukom i stomakom. Ako ne vidite problem u tome, pitajte prijatelja da vam baci loptu za kuglanje i pokušajte ju vratiti kukovima. Zapravo, nemojte pokušavati. Jedan meč je trajao četiri dana, bez pauze. Igrači su umirali stalno, ali ne od iscrpljenosti, nego od teške lopete koje je drobila njihove zdjelice. Ponekad su igrači bili okićeni perjem, bojali lica i nosili ukrasne kape, što svjedoči obrednom značaju igre.

Iako povjesničari nisu sigurni u točna pravila igre, znamo da bi meč završio kada bi lopta prošla kroz šest metara visoki обруч. Zna li što bi još završilo? Životi igrača gubitničke momčadi. Ako bi izgubili, oprostili bi se sa glavom, koja bi stajala na kolcu i prkosila vjetru poput zastave.

Vjerojatno ste čuli slogane poput onoga „*Za Hajduk se ne navija, za Hajduk se živi*“, ipak teško da bi pronašli nekoga kome je sport predstavljao toliko važan aspekt života kao što je ova igra predstavljala drevnim Majama i Aztecima. Za ovaj sport se nije živjelo, za njega se umiralo. Kod američkih Indijanaca sport i politika bili su jedno, a ovaj krvavi obračun je, između ostalog, odlučivao o ishodima ratova. Vladari bi izabrali fizički najspremnije ljude u državi i poslali ih da kukovima donesu mir i blagostanje svom narodu, a često su i sami sudjelovali.

I mi se smatramo civiliziranijima od ovih Indijanaca? Vjerojatno bi konflikt u kojem Churchill pošalje najspremnije engleske sportaše da se okušaju u atletici protiv njemačkih predstavljao bezbolnije rješenje od najvećeg rata u povijesti čovječanstva, zar ne?

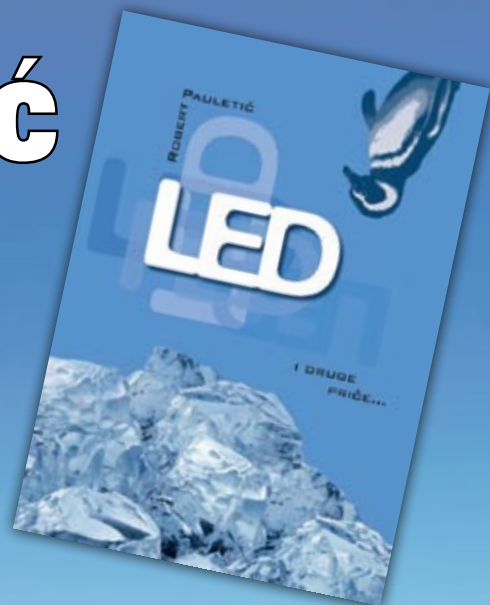
Kad već spominjemo velike vođe, većini je čast napucati početnu loptu na ceremoniji otvaranja nekakvog natjecanja. Sada zamislite da predsjednik Hrvatske igra desno krilo za Dinamo u Ligi Prvaka. Nešto slično se događalo u Srednjoj Americi, samo s drugim pravilima, malo više smrti i loptom koja drobi zdjelice i ruši sve nade u potomstvo ako vas pogodi malo južnije. Također, postoje dokazi da je nekad ljudska lubanja obložena gumom služila kao lopta.

Igrališta za ovu igru su pronađena na lokacijama od Arizone na sjeveru, Kube i Portorika na istoku, do Nikaragve na jugu; a Srednjoamerički Indijanci i danas igraju sličnu sportsku igru, *Ulamu* (bezbolnija inačica - igrači prežive). Sve u svemu, Srednjoamerička igra loptom bila je jedna od najuzbudljivijih i najnevjerovatnijih sportskih bitaka kojoj je čovječanstvo ikada svjedočilo.

Luka Radnić

ROBERT PAULETIĆ

STIPE, KVSKO I HAJDUK KRASE PUŠTOŠ ANTARKTIČKOG LEDA

Splitski enigmat, putopisac i avanturist Robert Pauletić razgovarao je s nama povodom izlaska drugog izdanja njegovoga putopisnog hita "Led", te nam otkrio interesantne detalje o pripremi i provedbi ekspedicije na Južni pol u studenom i prosincu 2009. godine.

Povodom obilježavanja 100. godišnjice osvajanja Južnog pola (Roald Amundsen, 14. prosinca 1911. godine) i stote godišnjice Hajduka, prije dvije zime zaputili ste se na Južni pol, te došli tamo kao prvi čovjek iz Hrvatske. Je li avantura bila naporna? Kako ste se pripremali za taj pothvat?

Šest miseci prije putovanja živija san spartanski, po uputama trenera **Ante Matasa** iz svoga boksačkog kluba "Pit bull". Tuširanje samo u ledenoj vodi, svako jutro pet serija po pedeset sklekova, dakle ukupno 250, popodne ili teretana ili trčanje po Marjanu, i to s opterećenjem. U ruksak 20 kili kamenja i trči uzbrdo. Nisan smija dopustiti da se osramotin prid timon. Kad san sla životopis za uključivanje u ekipu, napisao san da san bija u baznom logoru Mount Everesta i iznad njega, ali nisan in tija povjeriti kako me tamo vodi i budno čuva **Stipe Božić**, jedan od najboljih himalajaca sveta.

Zato san se mučija i trenira punon forcon, da bi se bar kondicijski približija profijima, kad san već početnik šta se tiče vještina u polarnin uvjetima,

a na Antarktici nije bilo Stipe da mi pomaže. S obziron na to da spominjen trenera Matasa, morao reć kako san mu obeća da ću napraviti 50 sklekova na antarktičkon ledu, ka za obilježavanje kraja priprema. Čim san doša u antarktički bazni logor Patriot Hills, odradija san tih 50 sklekova, pod punon opremon, dok su me ostali iz ekipe čudno gledali (smijeh).

Kakav je osjećaj tuširati se u ledenoj vodi?

Interesantno, koliko mi je god tijekon priprema u Splitu tuširanje u ladnoj vodi isprva bilo neugodno, posli san se navika i skoro gušta u ledenon mlazu. Sistem je sljedeći: prvo tuširaš natkoljenice, onda potkoljenice, zatim desnu ruku, pa livu ruku. Sve je to relativno lako izdržati. Kad si se već malo navika

na ledenilo, dolazi prijelomni trenutak: tuširanje leđa. U početku bi hopsa u kabini, uz usklike da su me svi susidi čuli. Tek na kraju tuširaju se štumik i prsni koš. Ideja je da se kreće od periferije tila, a završava se prsima i ostalin šta je blizu srcu, da te ne bi od ledenice pogodila infarkt.

Je li priprema pomogla, jesu li suputnici iz ekspedicije bili zadovoljni?

Sklekovi, čučnjevi, trbušnjaci i trčanje pomogli su mi da uopće preživim u ekstremnim uvjetima, ali ipak nisan moga držat korak s antarktičkim veteranima, koji su me često sažalno gledali. Brzo bi se zapuvala, noge bi odrvenile, pa bi većinu vremena nemoćno kaska iza njih. Oni znaju tehnike hodanja, do u detalje rasporede snagu. Navikli su na zimu, na snig, na vitar. Moj suputnik Japanac **Keizo Funatsu**, legenda Transantarktičke ekspedicije, živi u bespućima Aljaske, uzgaja haskije za vuču, minus 50 mu je skroz normalna temperatura, a već je bezbroj puta bija u snježnim blizzardima. Mene bi vitar svaki put probija. Kad bi zapuvalo, ima bi osjećaj da me udari vitra skidaju, da san osta bez jakete i džempera, gol i nezaštićen na ledu. Da mi je bilo zakukat, spasija bi se, ali nisan tija sebi dopustit da ispadnen slabić prid Keizom i ostatkon ekipe.

Kako vam je uopće sinula ideja za Antarktiku? Prije vas na Antarktici bila je samo nekolicina Hrvata, a na Južnom polu baš nitko iz Hrvatske...

Ideju za Južni pol da mi je **Stipe Božić**, naš proslavljeni himalajac i pustolov, za mene najveći živeći Hrvat. Zapravo, Južni pol bilo je jedino šta je još domaćemu pustolovu ostalo. Sve drugo osvojija

Kad san krajen 2009. krenija prema Antarktici, spakira san koplje sa tri zastavice: na vrhu je bila slika Stipe Božića, na zastavici ispod njega moj Kvisko, a zadnja je prikazivala grb Hajduka – **Robert Pauletić**, prvi Hrvat na Južnom polu!

je Stipe Božić. Stipe je prvi naš čovik koji se popeja na Everest, i to dva puta, i prvi Hrvat koji je uspija doć do Sjevernog pola. Njegove su mi riči o lipotama Antarktike zapravo i dale ideju da se uputin u tu opasnu avanturu. Povjerija mi je da je taj kontinent najveća lipota koju je u životu vidija. A on je vidija stvarno puno. Između ostalog je spomenija da, koliko on zna, još nijedan naš čovik nije bija na Južnome polu. Već tada, na Himalaji, sinilo mi je da bi baš ja moga bit taj Hrvat, i da tu povijesnu misiju posvetin nikome drugome nego Stipi, bogu Himalaje i polarnih predjela. Baš mi je drago šta san uspija u svome naumu, pa su tako dva Splićanina, od toga jedan koji organski mrzi ladnoću, odnosno

ja, prva dva Hrvata na Sjevernome i Južnome polu! Kad san krajen 2009. krenija prema Antarktici, spakira san koplje sa tri zastavice: na vrhu je bila slika Stipe Božića, na zastavici ispod njega moj Kvisko, a zadnja je prikazivala grb Hajduka. Stipe je otac svih avanturista, Kvisko je moje dite, moj sin, a Hajduk, on je duh Dalmacije. Tako san 7. prosinca 2009. u pustoš antarktičkog leda, na najdalje misto od Splita, na ledeni Južni pol, zabija koplje na kojemu su moj Otac, Sin i Duh Sveti...

I to sve opisali ste u hit-knjizi "Led", čije je drugo izdanje izašlo. Prvo je bilo kompletno rasprodano?

Je, istina, drago mi je da je i ova moja knjiga postigla uspjeh kod čitatelja. Napomenija bi da nije cila knjiga o Antarktici, nego sadrži putopise sa svih sedam kontinenata, ali finalni, najjači dio knjige je sto stranica putopisa s Antarktike.

Boris Vujević

Sport samo oslikava ono što smo u društvu kreirali i učinili manifestnim. Izvlači ono latentno i javnosti prikriveno, iz naših života.

SPORT I NJEGOVA ULOGA U DRUŠTVENIM TRANSFORMACIJAMA

U suvremeno doba sport igra mnoge društvene uloge. On je agent (kao posrednik), ali i simptom (kao pokazatelj) svega onoga što se u političkom, kulturološkom ili u socijalnom prostoru društva zbiva. On je naročito prognostik svega onoga što društvu prethodi činiti u ostvarivanju procesa približavanja, integracija, globalizacija i dr. Stoga će sport uvijek oslikavati (i to naročito vjerno) naše stavove, mišljenja i aspekte ponašanja prema dobrome, vrijednome, poštenome, hrabrome. Zato ćemo u raspravama o sportu uvijek morati pribjegavati onim interdisciplinarnim područjima, koji mogu biti prilično fascinantni kada je riječ

o mladima. Takvim pristupima uspijevat ćemo primjereno razumijevati što se to sa sportom u društvu događa, kako izbjeći društveno nepoželjne situacije i kako sport učiniti perspektivnijim društvenim fenomenom.

Kulturološki i ekonomski utjecaji industrija sporta neuporedivi su sa bilo kojim drugim fenomenom. Možda uopće i ne postoji utjecajni društveni sindrom, koji bi u većoj mjeri uzročno-posljedično oslikavao narav društvenosti na svim razinama svakodnevnoga života. To zapravo znači, da u sportu pojedinci i društvene skupine prezentiraju sve ono naučeno ili stečeno tijekom mladosti, socijalizacije, rasta i vlastitoga razvoja. Riječ je tu o nevjerojatno intenzivnim utjecajima vrijednosnoga sustava, etičnosti, moralnosti itd. Ako tijekom tih procesa dolazi do prekida, neusuglašavanja, javljaju se društvene disfunkcije, zlokbne posljedice i pogubne manifestacije individualnoga ili kolektivnoga zla, štete i rasula. Takvim društvenim stanjima pogodovat će, dakle, sve one društvene pojave prema kojima se društvene elite odnose kao prema istinskom društvenom zlu, a to su nesumnjivo mito, korupcije, prijevare različite vrste itd.

Kako je sport nad/trans nacionalni fenomen, njegovi će globalizacijski utjecaji biti intenzivniji u novije doba. Stoga ćemo se morati udruživati (društvenjaci sa prirodnjacima) u istraživanjima i njihovom metodološkom usavršavanju, kako

bismo primjerenije mogli predviđati što se sve može događati u okvirima sporta i sportskih ponašanja.

Istraživanja sporta nužno je smjestiti u područja socio-kulturoloških analiza, pošto se jedino tako mogu primjereno uočiti složenost i dubina društvenih promjena koje se u tim sportskim okružjima zbivaju. Stoga to treba imati na umu. Naime, sport samo oslikava ono što smo u društvu kreirali i učinili manifestnim. On samo izvlači ono latentno i javnosti prikriveno, iz naših života. Prema tome, sve relacije i interakcije između sporta i suvremenoga društva zahtijevat će otvorenije i kritičnije rasprave, kao i beskompromisne društvene mjere i jasnu političku volja za društvenim promjenama u (i oko) sporta.

Kada razmišljamo o Hrvatskoj, te pokušavamo društveno kontekstualizirati (dakle, smjestiti svoja promišljanja u određeno vrijeme i prostor, ovdje i sada) nedvojbeno nam se nameću sljedeći zaključci:

- društvena vremena su složena, krizna, reseksijska, ali izlaza uvijek ima i može biti,
- društveni mehanizmi su opterećeni neprimjerenim ponašanjem, ali njih je moguće korigirati sustavnom društvenom brigom i aktivnim mjerama koje neće ostajati „prazno slovo na papiru“,
- vrijednosti kao i čitav vrijednosni sustav vjerojatno je u kaosu i u nevjerojatoj zbrci između dobra i zla, poštenoga i nepoštenoga, ali njihov utjecaj moguće je reafirmirati, te (posebno) mlade resocijalizirati ubrzanijim društvenim programiranjem, edukacijama i sl.

U svemu tome sport bi svakako mogao imati odlučujuću ulogu – ulogu promotora nekih novih društvenih strujanja, ulogu inicijatora pozitivnijih društvenih ponašanja, te ulogu kreatora ljudskih društvenih odnosa, ali i ulogu nositelja bogatijih društvenih stanja i profitabilnijih društvenih situacija. Prema tome, sport i sve ono što se u

njemu i oko njega događa, itekako će pokazivati dolazi li uopće do društvenih promjena, i ako se one iskazuju, kakve su društvene posljedice tih socio-kulturnih promjena ?!

Planetarnost sporta lijepi mu etiketu „velikoga biznisa“, ali to nas ne treba plašiti, dapače riječ je o neslućenim mogućnostima kreiranja najmoćnijih individualnih identifikacija, kao i kolektivnih zadovoljstava. Sportski događaji su društveni spektakli, čija začudnost intenzivno i plodno rađa užitke, sreću, zdravlje, veselje...

Stoga mi sociolozi doživljavamo i tretiramo sport kao nešto izuzetno ozbiljno, kao fenomen čije su društvene dimenzije naročito socijabilne. Tako sport nije samo igra ili jedno od područja u kojem bismo mogli primijeniti različite teorije o društvu. Sport može biti naročito pogodan nama sociolozima, jer omogućuje generiranje i stvaranje novih i drugačijih načina mišljenja o nizu društvenih problema i polemika. Zato ćemo se uvijek s veseljem i otvorenom znatiželjom baviti istraživanjima sporta.

Prof. dr. sc. Anči Leburic
anci.leburic@st.t-com.hr
anci.leburic@gmail.com
www.ancileburic.com

MARIN MIJIĆ

NAJBOLJI NA ASPIRI, DRUGU GODINU ZAREDOM!

Početak svake akademske godine na Aspiri se dodjeljuje dekanova nagrada za najboljeg studenta. Ove godine, baš kao i prošle, titulom najboljeg studenta okitio se Marin Mijić. Student treće godine sportskog menadžmenta za svoj je trud i vrhunske rezultate nagrađen i prigodnim laptopom.

Proglašen si ponovno najboljim studentom na Aspiri, s prosjekom 5.0. Je li teško postići takav uspjeh? Koja je tvoja tajna formula?

Što se tiče uspjeha, nemamo svi isto poimanje te riječi. Uspjeh nema svima isto značenje i vrijednost. Smatram da je ovo priznanje zaslužena potvrda za moj redoviti rad i trud koji sam uložio u svoju edukaciju. Tajna formula, hmmm....Formule nema, stvar je u volji i motivaciji.

Je li teže bilo osvojiti dekanovu nagradu prvi ili drugi put?

Kažu da je lakše doći do vrha nego ostati na njemu. Moram priznati da je to istina, ali meni je to pošlo za rukom.

'Bitno je razlučiti u životu ispravne postupke od neispravnih, i ne koristiti se prećicama za ostvarenje svog cilja, jer takav način često ostavi gorak okus u ustima'.

Zašto si se odlučio za Aspiru?

Pa pola svoga života sam posvetio sportu, baveći se atletikom. Tu se rodila ljubav koja je uvelike odredila daljnji tok mog života. Kroz edukaciju su se stvorili afiniteti prema ekonomiji, te sam tako upisao srednju ekonomsko – birotehničku školu. Tako da je Aspira ujedinila moje životne interese.

Kako s gledišta budućeg sportskog menadžera vidiš sport u Hrvatskoj?

Svima je opće poznato da je sport u Hrvatskoj najveći brand kojim raspolažemo. Nažalost sport kao takav ne generira jednako takve ekonomske, društvene i ostale koristi.

Sport u Hrvatskoj moramo pozicionirati uz bok turizmu kako bi iz njega izvukli maksimum poten-cijala kojim raspolažemo. Mislim da će se ubrzo neke stvari morati mijenjati kako bi izašli iz začaranog kruga bezidejnosti i relativno loših rezultata. Moje mišljenje je da se rješenje ovih problema može pokrenuti istovremeno s osnivanjem Ministarstva sporta kao zasebnog ministarstva. Iskreno, volio bih biti aktivan kreator tih promjena.

Što misliš o korupciji na fakultetima, prodaji ispita?

Mislim da to nisu zanemarivi problemi, i da obrazovni sustav to mora efikasno iskorijeniti. Edukacijski sustav RH bi trebao biti glavna pokretačka snaga koja bi nam trebala donijeti bolje sutra. Uostalom, to je stvar moralnih i etičkih vrijednosti pojedinaca, kako profesora, tako i studenata.

Budući da je "odljev mozgova" tužna činjenica u Hrvatskoj, vidiš li nastavak svoje karijere u inozemstvu?

Da, zaista je to tužna činjenica, ali i realnost je jednako tako surova. Poražavajuća je spoznaja da velika većina ljudi vidi svoje bolje sutra van granica RH. Što se tiče nastavka mog educiranja velika je vjerojatnost da ću nove izazove i prilike potražiti negdje u inozemstvu. To smatram potrebnim kako bih podigao saznanja i osobno zadovoljstvu na višu razinu. Ta ista saznanja bih volio primijeniti kroz posao u RH, ali to ne isključuje i ostale mogućnosti. Ipak ostvarenje svojih snova i životnih ciljeva stavljam ispred državnih granica.

U mlađim danima aktivno si se bavio atletikom. Koliko je mitinga i medalja iza tebe?

Atletikom sam se počeo baviti 1999., a prvu medalju sam osvojio godinu nakon i tako se "zarazio". Aktivno sam se bavio do svoje 19. godine, gdje sam odlučio da je sljedeći prioritet u mom životu stjecanje kvalitetnog obrazovanja. Unatoč obećanju kojeg sam sam sebi dao, da ću se prestati baviti atletikom kada osvojim 100. medalju, to nisam ostvario. Ostao sam kratak za par medalja. Nedostaju mi druženja i brojna putovanja, ali nisam u potpunosti napustio atletiku. Često se rekreiram i volontiram u AK Hajduk, čiji sam član i danas.

I za kraj, imaš li neki životni moto koji te osobno pokreće?

"Kada nađeš pravi put ti se kreći samo njime." Bitno je razlučiti u životu ispravne postupke od neispravnih, i ne koristiti se prećicama za ostvarenje svog cilja, jer takav način često ostavi gorak okus u ustima.

Katarina Kay Mandić

Crtica iz života Katarine Banić

SVETA ANONIMNOST

Oduvijek sam bila okružena svjetski poznatim ljudima, no nikada me nije impresionirao taj svijet. Poznavajući njihov život nisam imala želju postati materijal za reklame, za naslovnice, novinske članke i naposljetku za Red Carpet.

Da vam odgovorim na nešto što mnoge zanima – najčešće pitanje koje se postavlja poznatoj osobi nakon što izađe iz svijeta anonimnosti. Što su to mediji te koliko dobrih i loših stvari donosi svijet pod povećalom? Postaje li svijet savršen nakon što te svi prepoznaju dok hodaš ulicom, nakon što imaš sve VIP propusnice za svaki klub i svako događanje u državi? Ispričala bih vam svoju priču te priče mojih prijatelja. Igrom slučaja upoznala sam mnogo različitih ljudi i prije nego sam postala Miss Hrvatske. S obzirom da sam oduvijek bila okružena svjetski poznatim ljudima, nikada me nije impresionirao taj svijet. Poznavajući njihov život nisam imala želju postati materijal za reklame, za naslovnice, novinske članke i naposljetku za Red Carpet. U nedavnom razgovoru s prijateljima, prvim reketom svijeta **Novakom Đokovićem, Edinom Džekom** - igračem Manchester Cityja te najboljim rukometašem svijeta **Nikolom Karabatićem**, dotakli smo se teme koliko se kome život promijenio nakon što je stekao veliku slavu. Zapravo svakom na sličan način. Kada je Nole postao jedan od najboljih na svijetu, u Beogradu se našao na meti svih mogućih; novinara, sponzora, potencijalnih tenisača i na koncu žena. Postao je najpoželjniji neženja. Djevojke su naglo postale lude za njim i htjele su biti viđene u njegovom društvu. Novak je osoba koja obožava slavlja, fešte, prijatelje i dobru zabavu no uvijek je želio da takva slavlja budu kao i slavlja svih drugih, te da se nitko ne obazire na njega, što je postalo nemoguće. Baš iz tog razloga jako voli svoj dom u Monte Carlu jer se tamo cijeni privatnost zvijezda i ljudi ne pate od toga tko je bio u društvu zvijezde, to je potpuno drugi svijet. Djevojke iz cijele Bosne sliju se u Sarajevo kada čuju da je tih dana na odmoru dijamant grada – sjajni rukometaš Nikola Karabatić. Kada je Nikola igrao za

Željezničara ljudi ga nisu prepoznavali dok bi šetao gradom, no pet godina poslije postao je fenomen Bosne i Hercegovine. Svaka djevojka sanjala je o udaji za prekrasnog dečka iz Sarajeva, koji na otoku živi potpuno drugi, mirniji život.

U žutom tisku uglavnom se pisalo o njegovim sportskim uspjesima, sve do zadnjih nekoliko godina dok nije počeo dolaziti na odmor u Vrsine te izlaziti po klubovima na Jadranu. Novinari su ga jedva dočekali i počeo je doživljavati situacije u kojima se ranije nikada nije našao, mnogo neistinitih priča vezanih najčešće uz žensko društvo. Životi mojih poznatih prijatelja jako su slični – prepuni žutila i skandala kada su na Balkanu, dok u svojim domovima Monte Carlu, Manchester Cityu ili Montpellieru žive potpuno miran život.

Ja živim više-manje na relaciji Split-Zagreb i konstantno proživljam pritisak od strane medija. Toliko su mi loših stvari donijeli mediji da me prijatelji često zovu i pitaju kako uopće izdržim. Pritisak koji se javlja od strane onoga što radiš, kao što je moj posao, mnogo je lakše izdržati nego pritisak medija koji pišu o mom izboru, manekenskoj karijeri, ljubavnim vezama, izlascima, stavovima o homoseksualcima, drugim narodima i naposljetku o politici...Svaka izjava se krivo protumači, sve se izvuče iz konteksta i to sve u svrhu da se vijest proda. Nakon svog tog iskustva samo još jednom mogu zaključiti da je zaista velika sreća ostati anonimna osoba i imati svoj mir, posebno na ovom divljem Balkanu.

Katarina Banić

Dan kada je cijeli Split dočekao svoga prvaka

‘U utorak uvečer 10. srpnja 2001. CNN je prekinuo redoviti program da bi uključio kamere u Splitu i pokrio kuglu zemaljsku slikama euforičnog kaosa sa splitske Rive, gdje je 150 tisuća ljudi dočekalo **Gorana Ivaniševića**, kralja Wimbledona. Breaking News, kriterij za svjetski relevantan događaj, koje prekidaju CNN -ov redovni program samo kad potres ili uragan odnesu preko deset tisuća žrtava, kad umiru kraljevi, princeze ili pape, termin rezerviran samo za državne udare, erupcije vulkana, atentate, otmice i sudare asteroida sa Zemljom, prekinuo je program da popratni - doček pobjednika jednog teniskog turnira u njegovom rodnom gradu’ – piše Boris Dežulović o Goranovoj trijumfalnoj pobjedi.

Čudesna, filmska sportska priča o 29-godišnjem tenisaču, nekadašnjoj zvijezdi na zalazu karijere, koji igra kvalifikacije na turnirima, gubi u prvim kolima od rekreativaca i u hotelskoj sobi čeka pozivnicu za Wimbledon, da bi samo dva tjedna kasnije napravio najveći i najnevjerojatniji povratak koji tenis pamti... Kako je na pitanje “Zašto smo svi poludjeli za Ivaniševićem” odgovorio gospodin Barnes u *The Timesu*: “**Goran je potpuno prirodan čovjek neukrotivog karaktera. On uživa bezrezervne simpatije svih nas zbog slobode svoga duha.**”

Organizirati doček jednog ovakvog događaja – u kojima na tisuće ljude žele pokazati da im je stalo, koji žele pokazati svoju zahvalnosti i bar na najmanji mogući način sudjelovati u samom događaju nije bio lak zadatak. Iznimna pozitivna energija i solidarnost ljudi prema istom cilju – pokazati da volimo sport

te da cijesimo rad i vrhunske rezultate 24-satni rad je učinio lakšim. Grad Split je kao inicijator pokrenuo događaj a pjevači, poznate osobe, Goranova obitelj i prijatelji, sportaši, političari i na kraju krajeva svi građani Splita sudjelovali su u organizaciji dočeka. Nekoliko tisuća Splitsana stpljivo je satima čekalo na dolazak Wimbledonskog prvaka, Sve ostalo se odvijalo prirodno i spontano (naravno s unaprijed razrađenim konceptom) ali bilo je teško kontrolirati emocije i dolaske svih onih koji su htjeli biti dio ceremonije.

Danas, skoro jedanaest godina nakon, rado se prisjećamo ovog iznimnog događaja. Sjetimo se 150.000 ljudi na splitskoj Rivi, Gorana kako se okupao u istoj i potpisao za Hajduk i čekamo novog ‘splitskog sportskog junaka’. Želimo da još bude mnogo ovakvih vrhunskih rezultata splitskih sportaša jer samo oni mogu objediniti “splitsko ludilo” na jedinstven pozitivan način.

Irena Bosnić, prof.

NAJPROFITABILNIJI NOGOMETNI KLUBOVI EUROPE

Real Madrid i Barcelona su najprofitabilniji nogometni klubovi već treću godinu zaredom!

Po godišnjoj reviziji prihoda klubova tvrtke Deloitte, španjolski gigant Real Madrid je prvi na listi zarada već sedmu uzastopnu godinu. Madridjani su imali prihod od 479,5 milijuna eura u prošloj poslovnoj godini i time su ostvarili porast od 9% u odnosu na prethodnih 12 mjeseci. Na drugom mjestu je Barcelona sa 450,7 milijuna eura, dok engleski prvak Manchester United drži treće mjesto sa 367 milijuna. Real dijeli još jedna godina do izjednačavanja rekorda Manchester Uniteda koji je od 1997. do 2004. bio najprofitabilniji nogometni klub svijeta.

Rang-lista 20 najbogatijih klubova za 2011. godinu (iznosi su u milijunima eura, a u zagradi je pozicija za 2010):

1. Real Madrid, Španjolska, 479,5 (1)
2. Barcelona, Španjolska, 450,7 (2)
3. Manchester United, Engleska, 367 (3)
4. Bayern Munchen, Njemačka, 321,4 (4)
5. Arsenal, Engleska, 251,1 (5)
6. Chelsea, Engleska, 249,8 (6)
7. Milan, Italija, 235,1 (10)
8. Inter, Italija, 211,4 (9)
9. Liverpool, Engleska, 203,3 (8)
10. Schalke, Njemačka, 202,4 (16)
11. Tottenham, Engleska, 181,0 (12)
12. Manchester City, Engleska, 169,6 (21)
13. Juventus, Italija, 153,9 (10)
14. Olympique Marseille, Francuska, 150,4 (15)
15. Roma, Italija, 143,5 (18)
16. Borussia Dortmund, Njemačka, 138,5 (-)
17. Olympique Lyon, Francuska, 132,8 (14)
18. Hamburg, Njemačka, 128,8 (13)
19. Valencia, Španjolska, 116,8 (-)
20. Napoli, Italija, 114,9 (-)

Ukupan prihod ovih dvadeset klubova premašuje vrtoglavih 4,4 milijarde eura, što je porast od 3% u odnosu na prošlu godinu. Svi navedeni klubovi dolaze iz pet Europskih liga, a najzastupljenija je engleska Premier League sa šest članova na listi. Tottenhamov prvi i povijesni nastup u Ligi prvaka, u kojem je došao do četvrtfinala, pružio mu je priliku da zauzme 11. mjesto na ovogodišnjoj Listi. No, preskočio ga je Schalke 04, koji je postigao najveći uspjeh popevši se sa 16. na 10. mjesto. Schalkeov dramatičan uspon posljedica je uspješne kampanje u Ligi Prvaka, u kojoj su došli do polufinala.

Kada se osvrnuo na potencijalne implikacije Uefinih Pravila financijskog fair playa, Paul Rawnsley, jedan od direktora u Deloitte-u kaže: "Fokus na buduću financijsku održivost nogometa u Europi prisutniji je nego ikada ranije u proteklih dvadeset godina. Prema Uefinim Pravilima zahtijevat će se da nogometni klubovi uravnoteže svoje financijske izvještaje i osiguraju da im rashodi u značajnoj mjeri ne premašuju prihode.

Ohrabruje što sve više vlasnika nogometnih klubova razmišlja o razvoju svojih klubova u više smjerova, poput stvaranja prihoda, ulaganja u objekte i razvoj mladih snaga te kontrole svojih rashoda na dulji rok."

Ako se pitate što je to financijski fair play, radi se o ideji Uefe po kojoj klubovi koji u sezoni akumuliraju gubitak veći od 45 milijuna eura nemaju pravo na sudjelovanje u europskim natjecanjima sljedeću sezonu. Gubitak se može smanjiti samo dokapitalizacijom, a ne kreditima. Što to znači? Vlasnik bi trebao kupiti novu seriju dionica kluba da bi smanjio gubitak, a od 2014. taj gubitak ne bi smio prelaziti 30 milijuna eura. Glavna misao vodilja ove ideje je smanjenje jaza između bogatih i siromašnih, što bi za posljedicu dovelo do veće konkurentnosti malih klubova, koji ne bi bili samo prolaznici u velikim natjecanjima. Također, klubovi bi se više fokusirali na razvijanje mladih talenata i na ulaganje u omladinske pogone. Možda jednog dana vidimo i neki hrvatski klub među 20 najprofitabilnijih ili najuspješnijih u Europi? Uz stručan i obrazovan kadar ništa nije nemoguće.

Luka Radnić

jeste li znali

Svaki put kada postavimo cilj, pojavi se izazov. Tko razmišlja poput sportaša, često pronalazi nove izazove protiv iskusnijih protivnika. Ti protivnici nisu uvijek u ljudskom obliku. Izazov je sve ono što običnom čovjeku

izgleda nedostižno i tjera ga naprijed. Što je veći izazov veća je i nagrada. Prije nego se uhvatite u koštac sa svim izazovima koje sport pruža, nudimo vam nekoliko zanimljivih podataka za koje (vjerojatno) niste čuli.

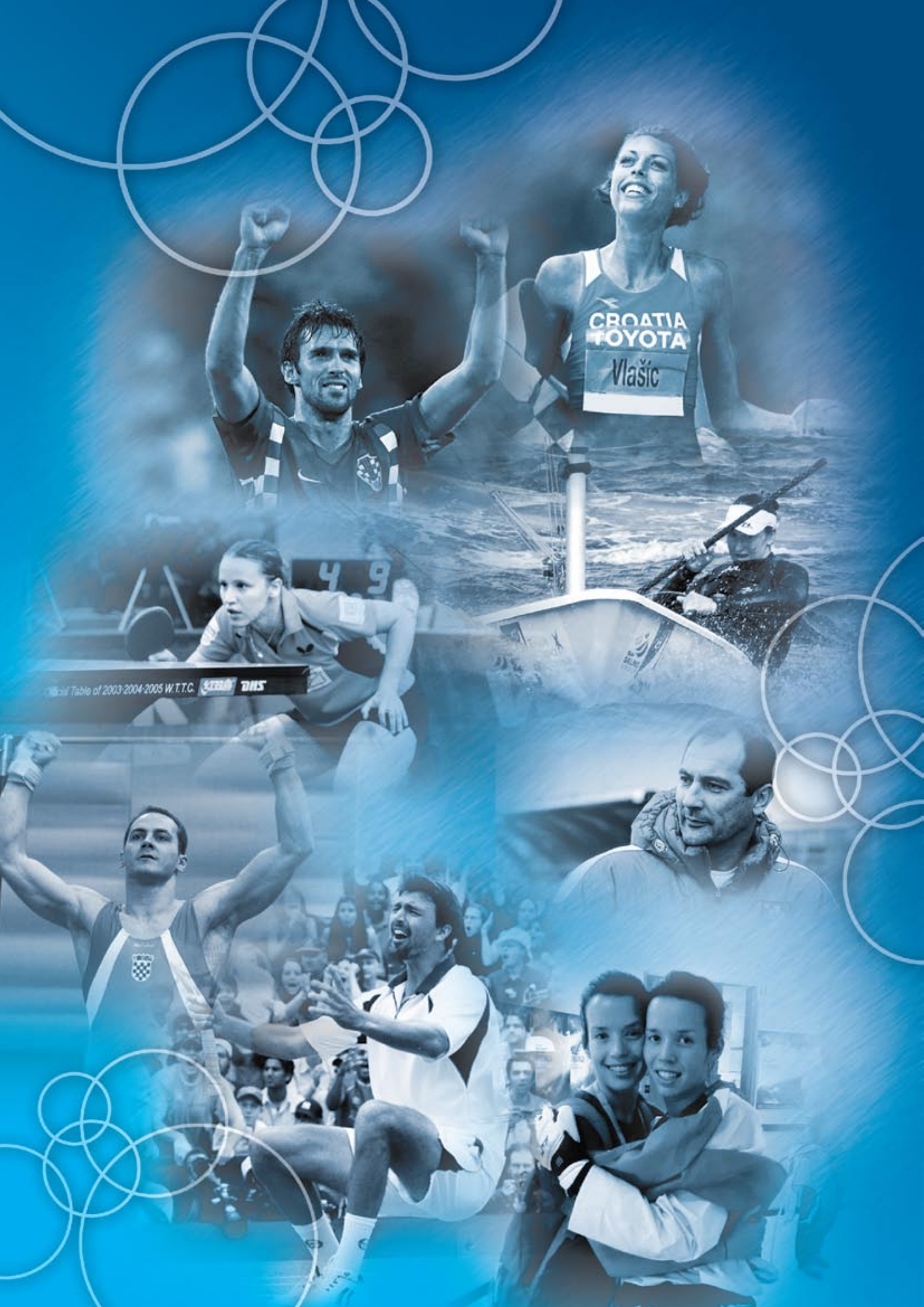
- ➔ Istraživači su zaključili da prosječni „životni vijek“ košarkaške lopte iznosi 10. 000 odskoka.
- ➔ Golf je jedini sport koji su ljudi zaigrali na Mjesecu.
- ➔ Japanka Junko Tabei se popela na Everest 1975. godine i time postala prva žena na najvišoj planini na svijetu.
- ➔ Hokejaški pak se proizvodi vulkaniziranjem gume.
- ➔ Olimpijska zlatna medalja sadrži najmanje šest grama zlata.
- ➔ Šahovske partije često se pretvaraju u maratone, ali najkraća iznosi samo dva poteza.
- ➔ Prvi sport snimljen kamerom je bio boks, davne 1894. godine.
- ➔ John Ilser i Nicolas Mahut igrali su teniski meč punih jedanaest sati, što je ujedno i najduži meč u povijesti Wimbledona.

- ➔ Preko sto milijuna ljudi u svijetu posjeduje lovačke dozvole.
- ➔ U američki Grand Canyon stane 900 bilijuna nogometnih lopti.
- ➔ Olimpijska zastava sa pet krugova je dizajnirana 1913 godine, a svaki krug predstavlja jedan kontinent.
- ➔ Ljetne Olimpijske igre nisu nikada održane u Južnoj Americi, najizgledniji kandidat za iste je Brazil 2016. godine.
- ➔ A.C. Milan je bio prvi nogometni klub koji je imao imena igrača na dresu.
- ➔ Najveća brzina bolida Formule 1 iznosi 375 kilometara na sat, ali malo je staza na svijetu gdje je moguće razviti takvu brzinu.
- ➔ Badminton je dobio ime po imanju Vojvode od Beauforta na kojem su taj sport često igrali on i njegovi prijatelji.
- ➔ Urugvajac Hector Castro, strijelac gola protiv Argentine u finalu Svjetskog prvenstva u nogometu 1930 nije imao desnu podlakticu.

Prvi novinarski tim ASpire

- Ivana Kamenjarin, Damir Banić, Katarina Banić, Boris Vujević,
Dora Radić i Luka Radnić. Na slici nedostaje Katarina Kay Mandić.

Official Table of 2003-2004-2005 W.T.C.

KAPPA DHS

CROATIA
TOYOTA

Vlašić

4.9